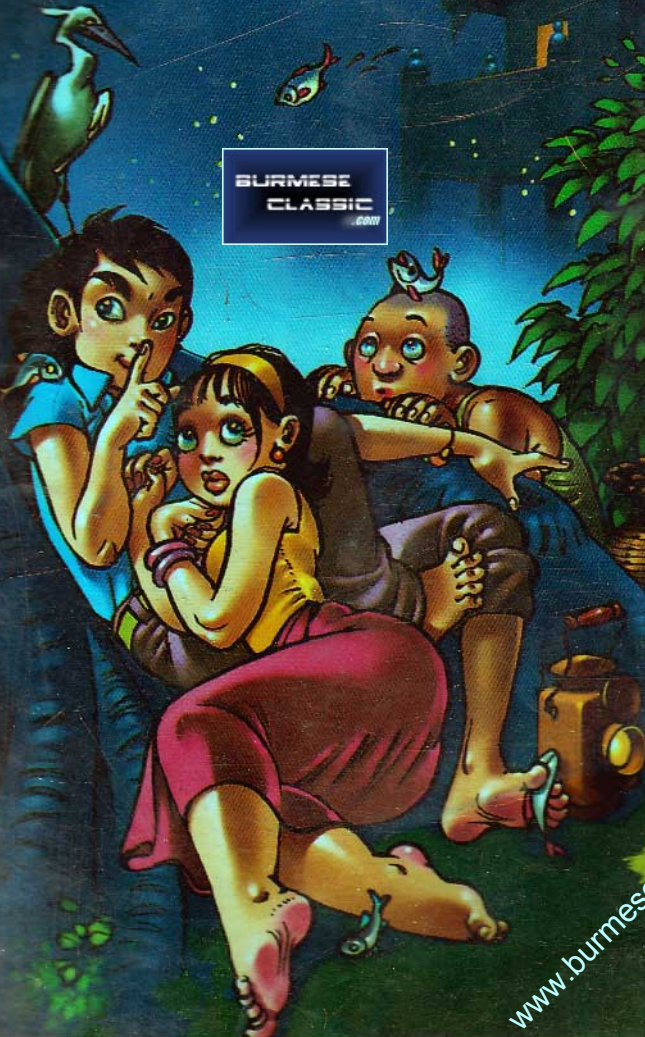

သုန္ဒရီ

ဇာတ်ကြီး ကျသူများ

BURMESE
CLASSIC
.com

နတ်ရွာမိုး၊
ငတ်ကြီးကျသူများ/နတ်ရွာမိုး - ရန်ကုန်၊
အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊
၁၄၀ - စာ၊ ၁၃၅ x ၂၁ စင်တီမီ

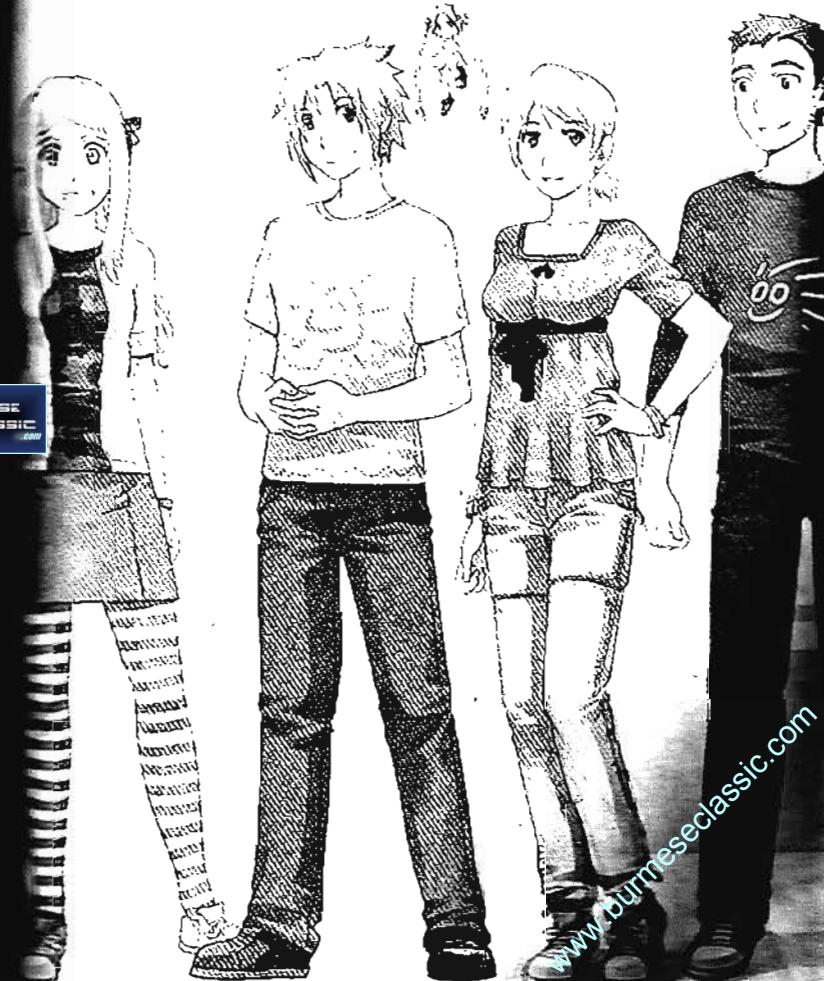
ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
ခြံနံ့ချိုရေ၊ အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ (ဒြပ်ဝတ်လ)၊ အုပ်ချေ(၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

နတ်ရွာမိုး

ငတ်ကြီးကျသူများ

မရှိစကား...
 မကြားချင်ဘူးဟေ့!...၊
 တို့မှာက အများကြီးပဲ...၊
 မသိတာတွေ အများကြီးပဲ...၊
 မရှိတာတွေ အများကြီးပဲ...၊
 အတိဗလာ...နဲ့
 မရှိတာတွေ...အများကြီးပဲ...။

◆တပ်◆

BURMESE
CLASSIC

ပြ။ ကလေး၏ လမ်းဆုံရှိ အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့...
 လေအိတ်ဘတ်(စ်)ကားကြီးတစ်စင်း ရွင်းခနဲ ခေါင်းထိုးဆိုက်လာ
 သည်။ လမ်းဘေးရှိ ဖုန်မှုန့်များ ထောင်းထောင်းထ၍ ကား
 တွဲထွက်လာသည်။

ဖုန်မှုန့်များကြားသို့ ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးနေသည်များ
 အယက်တိုးဝင်ပြီး ကားဘေးတစ်ချက်တစ်ဖက်သို့

ကပ်၍ ဗျပ်ဗန်းထဲရှိ ရောင်းကုန်များကို တစာစာအော်လိုက်ကြသည်။ စီခနဲ မြည်သံစုံသွား၏။

“ဖရဲသီးစိတ် ချိုချိုလေး...”

“ငုံးဥတွေရမယ်”

“စိမ်းစားဥတွေနော်... တောတွဲကြီးတွေ”

“ခါဂျာမုန့်တွေ... ချိုချိုရွှရွလေး...”

“စလေဆီးသီးတွေ... အစေ့ပါဝါးစားလို့ရတယ်”

“ပြောင်းဖူးပြုတ်တွေရမယ်”

“ပြောင်းဖူးပြုတ်...”

“ဟောသမှာ အမူးအမော်ပြေ... သရက်သီးစိတ် မချစ်စု သရက်သီးစိတ်တွေ...”

“ကွမ်းယာ... စီးကရက်... စီးကရက်... ကွမ်းယာတွေ”

“ရေသန့်ဘူး... အအေးစုံ... ဘီယာပါရတယ်ခင်ဗျ”

အဲယားကွန်း လေအိတ်ကားဆိုသော်လည်း အဲယားကွန်း မဖွင့်၍ ပြတင်းမှန်တွေဖွင့်ဝင်လာသော ကားပေါ်ကခရီးသည်များက ကားပေါ်မှ လက်ပြု ခေါင်းပြု၍... ဝယ်ကြ၊ ခြမ်းကြ၊ ဈေးဆစ်ကြ၊ ထုံးစံအတိုင်း အကြွေဖျက်ရာ၌ အခက်တွေ့ကြ... ဖြစ်နေကြ မြင်ကွင်းတစ်ခုသာပါ။

ခပ်ဟဟ ပြတင်းမှန်တံခါးတစ်ခု လျှော့တိုက်၍ပွင့်လာပြီး ဆံပင်ရွှေဝါရောင်အလိပ်လိုက်နှင့် ဖြူဖွေးနေသော မျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့!... ဟေ့!... ကွမ်းယာစီးကရက်ကောင်လေး”

“ခင်ဗျာ... မမ... ဘာယူမလဲခင်ဗျ... ”

“မမကို ဂက်(စ်)မီးခြစ်တစ်လုံး ဝယ်ပေးစမ်းပါကွယ်... ရော့ ဝိုတာ မင်းယူလိုက်...”

နှုတ်ခမ်းနီများ ရဲပဒေါင်းခတ်နေသော မမဆိုသူက ကွမ်းယာ၊ စီးကရက် အရောင်းသမားလေးအား ငါးရာတန်အသစ်တစ်ရွက် ကမ်းပေးသည်။ ကောင်လေးက လှမ်းယူစဉ်...

“လောလောဆယ် မင့်မီးခြစ်ခဏပေးခဲ့စမ်းပါကွယ်... ခံတွင်းချဉ်လှပြီ”

“ဒီမှာ မမ... ခဏပဲစောင့်နော်...”

ကားပေါ်က နှုတ်ခမ်းနီမက ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးတစ်လုံးတစ်လိပ်ဆွဲထုတ်၍ နှုတ်ခမ်းတွင်တပ်သည်။ မီးညှိ၍ တစ်နှိတ်တော်မက် ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ နှစ်ဖွာ၊ သုံးဖွာ ရှိုက်အပြီး မီးခြစ်အသစ်လေးကိုင်၍ ကောင်လေးပြန်ရောက်လာသည်။ မီးခြစ်ချင်း လဲလှယ်သည်။

ထိုစဉ်... ကားစပယ်ယာ ရောက်ရှိလာသည်။ ဓာတ်ငွေ့ကားဖြစ်သဖြင့် ဆေးလိပ်မသောက်ရန် လာရောက်တားမြစ်ကြောင်း အောက်ကကောင်လေး ကြားနေမြင်နေရသည်။

“ခံတွင်းချဉ်လွန်းလို့ပါကွယ်၊ မင်းတို့ကား ဂတ်(စ်) လုံပုံရပါတယ်... မီးခြစ်ထပ်မခြစ်တော့ပါဘူး... နည်းနည်းတော့ သောက်ဦးမယ်ကွယ်...”

“ကားထွက်ရင်တော့... ဘေးခရီးသည်တွေလည်း နှိုးနာတယ်... လေလည်းတိုက်တယ်ဗျာ...”

နတ်ရွာစိုး

“မထွက်ခင်တော့ သောက်ပါရစေ...”

“ကားက အခုထွက်တော့မယ်...”

မမနှုတ်ခမ်းနီက ကားစက်သံမြင့်သည်နှင့် နောက်ဆုံး ဖွာလိုက်ပြီး လက်သည်းရှည်လက်မလက်ညှိုးနှင့် စီးကရက်ကို တောက်ချလိုက်လေသည်။ ဝူးခနဲ ကားထွက်သွားသည်။ ပေတစ်ရာ လမ်းပေါ်၌ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်ရှည်သေးသော စီးကရက်လေး တုံးလုံးလဲကျ၍ မီးခိုးငွေ့ငွေ့လူနေ၏။

လက်ကလေးတစ်ဖက် စီးကရက်ပေါ်ကျလာ၏။ လက်ညှိုးလက်ခလယ်နှင့် ကောက်ညှပ်၍ အစီခံကို လက်မလေးနှင့် တို့ထိရင်း ငါးသုံးလုံးတံဆိပ်လေးကို ပတ်ကြည့်နေ၏။ အစီခံစက္ကူတွင် စွန်းပေနေသော နှုတ်ခမ်းနီရနံ့ကို နမ်းကြည့်သည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွင်တေ၍ အားပါးတရ ဖွာရှိုက်လိုက်သည်။ ပြန်မှုတ်ထုတ်လိုက်ရမည့် မီးခိုးငွေ့များကို နှမြောသလို အဆုတ်ထဲ ခပ်ကြာကြာသိမ်းဆည်း အောင်အည်းထားလိုက်သေးသည်။

ဟူး... ခနဲ (မအောင်နိုင်တော့မှ) မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ဖွာ ဖွာပြန်သည်။ ငိမ်ခံ၍ မျက်စေ့မှေးပြီး ရှိုက်နေစဉ်...

“ဟေ့ကောင် ရဲ့လီ၊ မင်း... စီးကရက်တိုကောက်သောက်တာကို ဇင်မမြင်သွားတယ်၊ မင်းကို မဲ့ခွဲပြီးပြောနေတယ်”

“ဘာပြောလဲ...”

“ငတ်ကြီးကျ... သေနာ... တဲ့၊ သောက်ရှက်မရှိဘူးတဲ့၊ သူမို့မရှုံ့မရှာ... ဒါကြောင့် ရဲ့လီကို ငါအော့နှလုံးနာတာတဲ့...”

တော်ကြီးကျောင်းများ

“သူဟာသူ အော့နှလုံးမကလို့ အူတစ်ခွေလုံးနာနာကွာဘာခွဲစရာရှိလို့လဲ၊ သောက်သွားတဲ့မမက သွားလေးတွေဖွေးလို့... နှုတ်ခမ်းနီနဲ့လေးကလည်း ဖွေးလို့... ဒီမယ်... ငါးသုံးလုံးကွ... အရှည်ကြီးကျန်သေးတယ်... တွေ့လား... ငါမနက်က ထမင်းကြမ်းစားပြီးကတည်းက ခံတွင်းချဉ်နေတာ...”

အောင်ဘုက ငဲ့ငဲ့ရောင်းရငွေများကို ခေါက်၍ လက်သူကြွယ်တွင် ပတ်ညှပ်ထားရင်းက ရှေ့ရေနေသည်။ ရေရင်းက...

“ဒီမနက်မဆိုးဘူးကွ၊ အေးကွာ... မငဲ့စီးကရက်က မွေးနေတာပဲ... တစ်ဖွာလောက်ချန်ထားကွာ...”

“ရော... ရော... နှစ်ဖွာသုံးဖွာရသေးတယ် အောင်ဘုဟာ... ဟိုမယ်... သိန်းသန်းကြွယ်လာနေပြီ...”

ပြောပြောဆိုဆို စီးကရက်ကို ထိုးပေးရင်း ထိုးဆိုက်လာသည့် ကျိုက်ထိုဘတ်(စ်)ကားဆီ ပြေးသည်။ ဖွာရင်း အောင်ဘုလည်း ပြေးလိုက်၏။

“ကွမ်းယာရမယ်... စီးကရက်ရမယ်... ရှုဘီတွေ... ရှုဘီတွေ... သုံးလိပ်မှ နှစ်ရာပါ၊ ရှုဘီတွေ... ကွမ်းယာ... စီးကရက်ရမယ်လေ...”

စီးကရက်ရောင်းရင်း စီးကရက်ငတ်နေသော လူပျိုပေါက်လေး ရဲ့လီ၏အသံက အခြားဈေးသည်များထက် စာနေ၏အာနေ၏။

နာရီပြန်နှစ်ချက်ရောက်သောအခါ ပေတစ်ရာလမ်းသည်
တိလှုပ်တွေ လူတက်လာ၏။ အပူငွေ့သည်... ဆွေးစက်တို့ကိုပင်
ခြောက်သွေ့၍ ဆားပွင့်များ မျက်နှာနှင့်လည်ပင်းတို့တွင် တရှုပ်ရှုပ်
ပွင့်လာစေ၏။

ဖရဲသီးဆိုင်ဘေးက ကုက္ကိုပင်ရိပ်တွင် ဗန်းကလေးတွေချ၍
ခြေဆင်းလက်ဆင်း နားနေကြသည်။ ဇင်မက နေ့ခင်းက လက်ကျန်
ထမင်းဘူးကိုဖွင့်သည်။ မျှစ်နှင့် ပဲပြုတ်ကြော်လက်ကျန်နှင့် ထမင်း
စာခေါက်ခေါက်ကို သုံးလေးငွန်း ပါးစပ်ထဲသွတ်၍ဝါးရင်း...

“အောင်ဘု... နင့်ချိုင့်ထဲ ဘာကျန်သေးလဲဟ”

“ဘဲသွေးတစ်တုံး ကျန်သေးလားမသိဘူး”

အောင်ဘုက သူ့ထမင်းချိုင့် ကမ်းပေးသည်။ ဇင်မက ဖွင့်၍
စားသွေးကို ငွန်းနှင့်ကော်စားသည်။ တုံးလုံးလှဲနေသော ရှဲ့လီကို...

“ပေါရွတ်နေတာပဲဟာ... ရှဲ့လီ... ဟဲ့ကောင်... ရှဲ့လီ...
နင်ကောဘာကျန်သေးလဲ”

အော်ခေါ်မှပင် ရှဲ့လီက သူမဘက်လှည့်နေရာမှ ကျောပေး
အနေအထား ပြောင်းသွားသည်။ ဇင်မက ငေါက်သံနှင့်...

“ဟဲ့!... ရှဲ့လီ၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား...”

အောင်ဘုက...

“နင့်ကို စိတ်ကောက်နေတာဟ... ဇင်မရ”

“ဘာကိုကောက်ရတာလဲ...”

“သူ စီးကရက်တို ကောက်သောက်တာကို နင်က တော်ကြီး
ကျတယ်လို့ ပြောလို့တဲ့...”

“သူက ဘယ်လိုကြားသွားတာလဲ...”

“ငါပြောလိုက်တာလေ”

“ခွေးကောင် အောင်ဘု... နင်ဟာလေ ကုန်းချောဖို့ပဲ သိ
တယ်၊ ဖရဲသီးအေးကြည်မ ကိုင်တုတ်တာ နင့်အဲ့လို ကုန်းချော
ကောင်းလို့...”

“အဲ့ဒါက ကုန်းချောတာမဟုတ်ဘူး ဇင်မရ အမှန်အတိုင်း
ပြောလို့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြန်ပက်တာ...”

ပြောပြောဆိုဆို အောင်ဘုက ရှဲ့လီ ထမင်းချိုင့်ထဲသွင်း
အထဲက ငါးပြေမဆားနယ်ကို နည်းနည်းချော့ချော့

“ရော့... ရော့... ဇင်မ၊ နင် ခုနကပေါ့တယ်ပြောတာနဲ့
ဟင်း... အတော်ပဲ၊ ငါးပြေမဆားနယ်ကို ကြော်ထားတာနဲ့

ရှဲ့လီခေါင်းက လည်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘု၊ မင်း အလှူလက်ဖက်နဲ့ မျက်နှာ လုပ်မနေနဲ့. . . အဲဒီဟာမကို ငါမသိဘူး. . .”

“မင်းကလည်းကွာ. . . ခွေးကျွေးမယ့်အတူတူ လူဆိုတော့ ကုသိုလ်ပိုရတာပေါ့. . . ဟာဟ. . .”

“အောင်ဘုနော်. . . သေခြင်းဆိုး. . . ငါချိုင့်နဲ့ကောက်ပစ် လိုက်မှာ. . .”

မပစ်ပါ။ ဗိုက်ဆာနေ၍ ဇင်မ ငါးပြေမဆားနယ်နှင့် ထမင်း ကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေသည်။ ထမင်းဝါးရင်း. . .

“ငါးပြေမဆားနယ်က ကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ဟင်းလည်း သိပ်မကုန်ဘဲ ထမင်းများများဝင်တယ်နော်. . . ငါးပြေမဆားနယ်က ဘယ်ဈေးဝယ်ရလဲဟင် ရဲ့လီ. . .”

ရဲ့လီက ဘာမှပြန်မပြော။ အောင်ဘုက ဝင်ပြောသည်။

“ဆားရှိရင် ငါးပြေမကွန်ချက် ရဲ့လီပြလိမ့်မယ်. . . နင် ပြေပြေလည်လည် မေးကြည့်. . .”

“ဟင်! . . . ဟုတ်လား ရဲ့လီ၊ ငါ. . . ငါးပြေမ စားချင်တယ် ဟာ”

နေ့တိုင်း ပဲပြုတ်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ မျှစ်ကြော်၊ ကံကောင်း မှ ဘဲဥကြော်နှင့် ထည့်ထည့်လာရရှာသော ဇင်မထမင်းချိုင့်လေးကို ရဲ့လီ ပြန်မြှင်လာသည်။ စက်သွေးသနပ်ခါးခဲကို ထူထူပြိန်းပြိန်းပင် မနက်က ကွက်ခဲ့သော၊ ယခုအခါ ချွေးစက်တို့ ဖျက်ခြွေ၍ တစ်စက် တလေသာ ကွက်ပေကျန်နေသော သနပ်ခါးပျက်စ ဇင်မ မျက်နှာ လေးကို ရဲ့လီ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကရုဏာသက်စိတ်သည် တိတ်

တိတ်လေးဝင်လာ၏။

သက်တူရွယ်တူဖြစ်သော်လည်း ဇင်မက လူကောင်ပိုထွား သည်။ မိန်းမအင်္ဂါရပ်တွေ တစ်စတစ်စ (တစ်ပတ်နှွမ်းအဝတ်ထဲက) ပြသလာနေပြီ။

“နင် တကယ်စားချင်ရင် ငါ့စကားနားထောင်မလား”

“နားထောင့်ပါ့မယ်ဟာ. . . ငါက ဘယ်မှာဖမ်းရမှာလဲ”

“ဖမ်းစရာမလိုဘူး ကောက်ရဲ့ပဲ. . .”

“ဟယ်! . . လက်နဲ့ကောက်ရဲ့ပဲ. . . ဟတ်လား၊ ဟုတ်ရဲ့လား ဟယ်. . . ဒီလောက်လွယ်လား”

အောင်ဘုက ထမင်းချိုင့်တွေပြန်ဖုံးရင်း မသိမသာ ကုန်း စကား လှမ်းပြောလာပြန်သည်က. . .

“ဒါကြောင့် ငါပြောတာပေါ့ ဇင်မရဲ့ ရဲ့လီက နင့်ကို ဟင်းစား ပေးရုံမကဘူး ကွန်ချက်ပါပြီမယ် ဆိုတာလေ၊ တော်ရဲ့လူကို ကွန်ချက် မပြကြဘူးဟ. . . နင်က. . . ရဲ့လီအတွက် တော်ရဲ့လူ မဟုတ်ဘူး. . . နော. . .”

“နင်စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော် အောင်ဘု. . . ငါက အေးကြည်မထက်စွာတာ နင်သိသားနဲ့. . .”

“ငါက အကောင်းနဲ့ပြောတာပါဟာ. . . ဟော. . . ဟိုမှာ ဘားအံကား ဝင်လာပြီ. . .”

ရဲ့လီက သူစုထားသော ဘားအံခရီးသည် သုံးယောက်ခန့် ပြေးသည်။ အထုပ်တွေပြေးဆွဲ၍ ကားစပယ်ယာထဲ သွားအပ်တယ်။

“အစ်ကို ဘားအံသုံးယောက်ရှိတယ်၊ ဘေးနဲ့နင် ထပ်ပေး

ပါ”

“လောလောဆယ် နှစ်ခုံရမယ်.. ဖြစ်မလား.. ၊ သိမ်ဇရပ်
ရောက်ရင် တစ်ခုံရမယ်.. .”

“ဖြစ်တယ်အစ်ကို့.. ၊ လာ.. လာ.. အစ်မတို့.. တက်
နှစ်ခုံဘေးခုံရမယ်၊ သိမ်ဇရပ်ကျမှ ဘေးခုံထပ်ရမယ် တက်ပါခင်ဗျ”

ကားထွက်တော့ စပယ်ယာက ငါးရာတန်တစ်ရွက် ရှုလီ
လက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့သည်။ ရှုလီက အလကားနေ အလကား ငါးရာ
ရသည်မို့ ပျော်နေသည်။ ဇင်မက အစအဆုံးကြည့်ပြီးမှ.. .

“ဟွန်း.. . ငါးရာရတာကို နင်ကပျော်နေ၊ ကိုအောင်မင်းဆို
တစ်ယောက်ငါးရာ၊ သုံးယောက်ဆို တစ်ထောင့်ငါးရာရတာဟဲ့.. .”

“ဟိုက စစ်ပြန်ဟ.. . လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ကိုယ်က သူ့အလစ်
လုပ်ရတာ.. . ဘာရင်းရတာမှတ်လို့.. . သူ့ဟာသူ ကားပေါ်တက်သွား
ရင် တစ်ပြားမှတောင် ရလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အမေဖို့ ဝက်သားတစ်
ဆယ်သားတောင် ညစာရတာ နည်းလား၊ အမေစားချင်တယ် ပြော
နေတာကြာပြီ.. . ဟာဟ.. . အပြန်ဝယ်သွားရမယ်.. . .”

“အင်း.. . နင်က ကျွေးစရာ အမေရှိနေတာ ကံကောင်း
တယ်.. . ငါသာ.. . .”

ဇင်မအသံလေး တိမ်ဝင်သွားသည်။ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။
ရှုလီက ဇင်မငိုမှာကိုစိုးပါသည်။ စိတ်ပြောင်းသွားရန်.. .

“ဟဲ့.. . ဇင်မ၊ ရှေ့ ငါ့ကွမ်းယာခြင်း ခဏကိုင်ထား.. .
ဟိုမယ် ဘုရားဖူးတောင်းအောင် ဝင်လာတယ်၊ ပေး.. . နင့်ဖရဲသီးဗန်း
ငါကူရောင်းပေးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဇင်မခေါင်းပေါ်က ဖရဲသီးဗန်းကို ဇတ်ခနဲ
ယူ၍ ဘုရားဖူးကားနား သူများအရင် ရောက်သွားလေသည်။

“ကွမ်းယာ.. . စီးကရက်.. . အာ.. . ဟုတ်ပေါင်.. . ဖ
ဖရဲသီးစိတ်ချိုချိုလေး၊ လင်စားရင်.. . မယားပါ ချိုတာလေးတွေ.. . ၊
အစ်မစားရင်.. . အစ်ကိုပါ ချိုတယ်.. . ခင်ဗျ”

ရှုလီက ရုပ်ရည်လေးက သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်၊ နှုတ်ကချိုချို
သွက်သွက်မို့ လက်မလည်အောင် ရောင်းလိုက်ရသည်။ ဇင်မက
လည်း ကွမ်းယာရောင်းရသည်။ ဈေးသည်ဆိုတာ ရောင်းရလျှင်
ပျော်သည်ချည်းပါပင်။ ကားတွေထွက်သွား၍ ကုက္ကိုဝင်အောက် ပြန်
နားကြသောအခါ ဇင်မက ရှုလီနှင့် အောင်ဘုကို ဖရဲသီးတစ်စိတ်စီ
ဝေရင်း.. . .

“ငါ ဒီနေ့ နေ့တွက်ကိုက်သွားပြီ၊ ဘယ်လိုမဆို ညနေပိုင်း
တစ်ဗန်းတော့ ကုန်မှာပဲ.. . အားမနာနဲ့စားကြ.. .”

“နင့် ကြီးတော်ကြီး စာရင်းစစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ.. .”

“နေ့တွက်ပေးရင် မစစ်ပါဘူးဟာ.. . စားမှာသာစားစမ်းပါ၊
နေပါဦး နင့်ငါးက ဘယ်မှာကောက်ရမှာလဲ ရှုလီ.. . .”

“သစ်ပင်အောက်က ဖက်ရွက်တွေပေါ်မှာ ကောက်ရမှာ”

“အွန်!.. . နင့်ဟာကလည်း တစ်မျိုးပါလား.. . .”

အောင်ဘုက ဖရဲသီးစားရင်း.. .

“နင်မယုံသလို.. . ငါလည်းအစက မယုံခဲ့ဘူး ဇင်မ၊ ခွဲသိ
ပြောတာမယုံရင် နင်ဒီည နှင်းအိထွေးတို့ဆိုင်မှာ ကိုဗိုးယားကား
ကြည့်နေကျအချိန် ငါတို့လာခေါ်မယ်.. . .”

နတ်ရွာစိုး

“ဟာ!... ဒီညဇာတ်သိမ်းဟ...”

“အဲဒီ ကိုရီးယားတွေက နင့်ကို ငါးဟင်းလာကျွေးလို့လား၊
ဘယ်သူနဲ့ညားလဲ... ဘာဖြစ်သွားလဲ... နှင်းအိထွေးက နင်ထိုင်
ကြည့်တာထက်ကောင်းအောင် ပြန်ပြောပြလိမ့်မယ်၊ နင် စားချင်
လိုက်ခဲ့... ဟင်းစားတောင်မှတ်ဘူးနော်... ကွန်ချက်ပါ ပြမှာ...
နင်တစ်နှစ်စာ အမုန်းဆွဲလို့ရတယ်...”

“ဟုတ်လား... ရှဲ့လီ”

“အေး”

ရှဲ့လီက အေးတစ်လုံးသာ ပြန်ပြောသည်။

အေးသာအေးရ ဘေးကရှိသည်လေ။

ဤ... သို့... ဖြင့်...။

ငါ့အိပ်မက်တွေ...

မင်းခြေရင်းမှာ

ဖြန့်ကျင်းထားတယ်...

ငွေ့လေးနင်းပါ...

မင်းကိုယ်တော်

တက်နင်းမိမယ်...။

ထွက်ကြီးတုတ်တုတ်

◆နပ်◆

“ဟဲ့... ရဲ့လီနဲ့အောင်ဘု မလာစဖူး အလာထူးလဲ
လား၊ နင်တို့ ဘယ်တုန်းက ကိုရီးယားကားကြည့်လို့လဲ...”

အောင်ဘုက ချကျွေးထားသော နေကြာစေ့တစ်ဆွပ် နှိပ်
ရင်း ပြုံးပြလိုက်၏။

နှင်းအိထွေးက သူ့အိမ်၊ သူ့ဆိုင် လာကြည့်သော ဝါဆို
ကို ကွာစေ၊ နေကြာစေ၊ ပဲလှော် ချကျွေးနေကြပြန်သည့် အထူး

ကြည့်ရင်း... ဗမာစာတန်း ထိုးထားပါလျက်နှင့် သူခံစားရသလို ဘာသာဝင်ဝင်ပြန်သည့် အလေ့ရှိသည်။ သူခံစားရသလို သဗ္ဗလန့် ဝင်ပြောသည်ကို သဘောကျခေါင်းညိတ်သူများ စားကြစမ်း၊ အမှိုက် ဖွတ်စမ်း၊ စိတ်ကြိုက် ဟိလာတိုက်ကြစမ်း။

“အဲ့ဒီ မင်းသားပေါ့ဟယ် သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားတာ”

“ဟယ်... ဟတ်လား... ဒီလောက်အောင်မြင်နေတာ၊ ဒီလောက်ချမ်းသာနေတာ၊ ဘာများ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲဟာ...”

ကိုယ်လည်း ဂျာနယ်တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်ထားပေမင့် နှင်းအိထွေးစကားသတင်းကို တအံ့တဩ သံယောင်သာလိုက်ပြ လိုက်ပါ။

လာပြီ...။ ဘယ်သင်းက ဘယ်လိုဟဲ့...။ သူ့အဖေက ဘယ်နှယ်... ဘယ်ငယ်ရည်းစား ဘယ်သူက ဘယ်ဝါနဲ့ ဖြစ်သွားလို့ စသည်... စသည် အမှန်တွေရော... သူ့ပါးစပ်ထဲရှိရာ လက်တန်း လန်ကြုတ်တွေကို ခပ်တည်တည် ဆရာကြီး အထာကြီး သဘောနှင့် အုပ်တော့သည်။ လက်ဖက်ပါ သုပ်လိုက်ဦးမည် ဖြစ်သည်။ ဦးကြီး ဘဝံဆိုလျှင် အရက်ဖိုးပြတ်ပါက...

“မိနှင်း... နင်ကတော့လေ ကိုရိုးယားရုပ်ရှင်လောကမှာ အပ်ကလေး ဘယ်နားကျတာကအစ သိနေတာပဲနော်၊ နင့်ကိုတော့ လက်လန်တယ်... အဲ... ပိုက်ဆံနည်းနည်းချေးဦးဟာ”

အဲ့သလို မြှောက်ချေးလေးချေးကြည့်လိုက်...

“အရင်ဟာတွေလည်း ပြန်မဆပ်ဘဲနဲ့ ခုရောဘယ်လောက် လဲ...”

“သုံးရာလောက်ပါဟာ”

“ငါးရာတန်ပဲရှိတယ်... နှစ်ရာလာပြန်ပေး”

“အေး...”

ဟုတ်ကဲ့။ အေးသာအေးသည် ဘယ်တော့မှပြန်မပေးမှန်း လည်း သိသိကြီးပါပေ။ ပေးကို... ပေးသည်။

မီးပျက်လျှင် နှင်းအိထွေးက အင်ဗာတာနှင့်ပြသည်။

အင်ဗာတာ ဘက်ထရီ ဓာတ်အားမသွင်းရသေးလျှင်... အင်ဂျင်စက် နှိုးပြသည်။ ဓာတ်ဆီဖိုး အိတ်စိုက်ပြသည်။

ရှဲလီက... ဇင်မကို မသိမသာ မျက်ရိပ်ပြသည်။

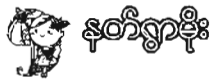
သွားမယ်လေ...။ အောင်ဘုကလည်း (မထချင်ထချင် ဖြစ်နေသော) ဇင်မကို ဖုတ်တုကြည့်သည်။ မလိုက်ရင်ထားခဲ့မယ် ဟူသော အကြည့်။

ဇင်မက နှင်းအိထွေးကို တစ်ခုခု နားနားကပ်ပြောသည်။ နှင်းအိထွေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ ကြော်ငြာဝင်လာပြီး ခဏအကြာ ဇင်မ သူတို့နှစ်ယောက်နောက် ပါလာသည်။ ဖိနပ်ချွတ်ပုဏ္ဏားတွယ် တွင်ချထားခဲ့သော ဆားထုပ်ပလိင်းနှင့် ဖယောင်းတိုင် အောက်တိုင် ကို ယူ၍ သုတ်သုတ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

တောင်ပိုင်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းလင်းအတိုင်း ဆီထုတ်ထုတ် လျှောက်လာကြသည်။ အောင်ဘုက...

“နင် အစ်မနှင်းအိထွေးကို ဘာတွေပြောခဲ့တာလဲ... ဇင်မ”

ဇင်မက ထဘီပြင်ဝတ်ရင်း...

“မပြောခဲ့လို့ရမလားဟဲ့. . . ကိုရီးယားကားပြီးလို့ ကြီးတော်မတော်မဆလိုက်လာရင် ကျွန်မဈေးဝယ်ခိုင်းထားတယ်။ ပြန်လာရင် ကြီးတော်လိုက်လာကြောင်း ပြောပေးမယ်. . . ဘာညာဘာညာညာဖို့ ပြောရတာပေါ့။ မမနှင်းဆို ကြီးတော်က စိတ်ချတယ်လေ။ မဟုတ်ရင် ဝါးခြမ်းပြားစာ ငါထိမှာပေါ့ဟဲ့. . . ”

သည်အရွယ် အပျိုကြီးဖားဖားအထိ အရိုက်ခံနေရသော ဇင်မကို ရှဲ့လီသနားသွားသည်။ မိဘမဲ့ ကျီးဒေါ်နှင့်ကပ်နေရပြီး မဝရေစာနှင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် အလုပ်လုပ်နေရသော ဘဝလေးကို မြင်နေတွေ့နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နေပါဦး အခုဘယ်ကို သွားနေကြတာလဲဟ၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောပါဦး”

“နင် ဟိုရောက်တော့တွေ့မှာပေါ့ဟာ. . . သိပ်အသံမကျယ်နဲ့. . . တိုးတိုးတိတ်တိတ်နေရမယ့် နယ်မြေထဲကို ဝင်လာကြပြီ. . . ”

ဘုန်းကြီးကျောင်းနားမရောက်ခင် ရေမြောင်းတံတားကို ကျော်ပြီး ဘယ်ဘက်လမ်းအတိုင်း ချိုးဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရှဲ့လီက. . . ဖယောင်းတိုင် မီးအုပ်ဆောင်းကို မီးထွန်း၍ မှောင်မှောင်မည်းမည်း မြေလမ်းကို ရှေ့ဆုံးမှလျှောက်သည်။ သူ့နောက်က ဇင်မ၊ နောက်ဆုံးက အောင်ဘု. . . တန်းစီ၍ ဆင်းလာကြသည်။ ခွေးတစ်ကောင်နှစ်ကောင် ထွက်ဟောင်သည်။ ရှဲ့လီက လက်ထဲက ထန်းလျက်ခဲ ပစ်ကျွေး၍ ငြိမ်စေလိုက်သည်။

ရှမ်းစုထဲက လယ်ကန်သင်းရိုးတွေကို ပတ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက် ချဉ်းကပ်လာကြသည်။ လယ်ကွင်းထဲ၌ ကြယ်ရိပ်

ကြောင့် လင်းသလိုလိုရှိသလို ကျောင်းနားကပ်လာသောအခါ. . . သစ်ကြီးဝါးကြီးရိပ်တို့ကြောင့် ပို၍ပို၍ မှောင်လာသလိုလိုရှိသည်။ လှမ်းမြင်နေရသော ညောင်မုတ်ဆိတ်နှင့် ကုက္ကိုပင်ရိပ်ကြီးများက ငုတ်တုတ်တိုင်နေသော ငြိမ်သက်နေသည့် သရဲသဘက်ကြီးများနှင့် တူလွန်းလှသည်။

“ဟယ်! . . ငါနည်းနည်းကြောက်လာတယ် အောင်ဘု”

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ ဇင်မရ. . . နင်အားကိုးရမယ့် ရှဲ့လီတစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲ. . . ”

အမြဲတမ်း တွန်းပို့စကား ခုတတ်သော အောင်ဘုကို သည်တစ်ခါ ဇင်မ ဘဝင်မကျစကား ပြန်မပြောနိုင်ချေ။ တကယ်လည်း သူမကြောက်၍ ရှဲ့လီကိုပင် အားကိုးနေရချိန် ဖြစ်သည်လေ။

နည်းနည်းတော့ ဇင်မ ကွန့်ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“ရှဲ့လီကိုပဲ အားကိုးရမှာလား အောင်ဘုရ၊ နင့်ကိုကော အားမကိုးရဘူးလား”

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . ငါတောင် ရှဲ့လီအားကိုးနဲ့ လိုက်လာတာ သူက ဘာကိုမှမကြောက်တတ်ဘူးဟ”

ရှဲ့လီက အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ရုပ်ရည်သန့်သည်။ နေမလောင်သော လက်မောင်းအောက်သားလေးတွေ နေနေသည်။ ကြွက်သားပြည့်လာလျှင် အတော်ကြည့်တောင်မည်။

အောင်ဘုက ဂင်တိုတို၊ ညိုတိုတို တင်းတင်းထောင့်ထောင့်ရှိသည်။ နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြောရလျှင် ပြဇာတ်မင်းသားနှင့် တူကြတယ်ကွာသည်။ ဒါတောင် အောင်ဘုက ရှဲ့လီကို အားကိုးမလုပ်လေ။

အောင်ဘုက...

“ရောက်တော့မယ်... စကားကျယ်ကျယ်မပြောနဲ့ ဇင်မ၊ ရှုလီနောက်နား သွားကပ်နေ...”

ဇင်မက ရှုလီနောက်နား ကပ်သွားသည့်အပြင် အင်္ကျီဖျင်စ ကိုပင် ကြောက်ကြောက်နှင့်ဆွဲထားသည်။ ရှုလီက မီးအုပ်ဆောင်း ကို ဘေးဘီအရောင်မပြန်စေရန် အပေါ်ကအုပ်မိုး၍ မြေစိုက်ထိုး ရင်း ဧရာမကုက္ကိုပင်ကြီးခြေရင်းသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ကုက္ကိုပင်ကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း အပြင်နားမှာ ကပ် ပေါက်နေသည့်အပြင်... ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းအုတ်မိုးနှင့် ခြားနေ သော ငါးပိသည် ဦးပြားကြီးခြံ၏ နောက်ဘက်စည်းရိုးနှင့်လည်း လွတ်နေသည်။ တကယ်ဆို ဤကုက္ကိုပင်ကြီးကို ဘယ်သူမှမပိုင်။

သို့သော် ဤကုက္ကိုပင်၏ သယ်ဇာတကို မျှဝေမခံစားချင်ဘဲ သူပိုင်ကိုယ်ပိုင် အနိုင်လုနေသော အသံတိတ်စစ်ပွဲတစ်ပွဲက ရှိနေခဲ့ ကြောင်း ရှုလီ ကောင်းကောင်းသိထားသည်။ ကုက္ကိုပင်အောက် ချောချောမောမော ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

ရှုလီက မီးအုပ်ဆောင်းကို အသာချ၍ ကုက္ကိုသစ်ပျဉ်းပေါ် ခဏထိုင်ရင်း အခြေအနေကို နားစွင့်သလို လုပ်နေ၏။ ဇင်မလည်း သူ့ဘေး ခပ်ကြောင်ကြောင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အောင်ဘုက မတ် တတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

သစ်ပင်အောက်ရှိ ကုက္ကိုရွက်ခြောက်တွေအပေါ်သို့ တ ဖြောက်ဖြောက်ကျနေသော အသံကို ကြိုကြားကြိုကြား ကြားနေရ သည်။ တစ်ချီတစ်ချီ လေအဝေ့၌ ကုက္ကိုပင်ပေါ်က ကွဲကွဲကွဲကွဲ အသံ

များလည်း ကြားရ၏။

“ဖောက်!.. ဖောက်!.. ဖောက်!..”

ရှုလီက မီးအုပ်ဆောင်းကို ကုက္ကိုရွက်ပေါ် ထိုးပြသည်။ အောင်ဘုက လိုက်ကောက်သည်။ ငါးနုသန်း၊ ငါးပြေမ၊ ငါးသံချိုတ်၊ ခပ်လတ်လတ်သုံးကောင် ရသည်။ ဆားလူး၍ ရှုလီ ပလိင်းထဲ ပစ် ထည့်သည်။ နောက်ထပ် မီးအုပ်ဆောင်း လိုက်ထိုးပြရာ၌လည်း ငါး သေးသေးလေးတွေ အတုံးအရုံး ရှိနေသည်။

ဇင်မလည်း အံ့အားသင့် ကြည့်နေရာမှ ရှုလီနှင့်အတူ လိုက် ကောက်ရင်း ပျော်လာသည်။

“ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲဟင်”

ငါးသေ၌ ကပ်နေသောကုက္ကိုရွက်ကို ဖယ်သပ်ရင်း... ခပ်တိုးတိုး ကပ်မေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဇင်မထံမှ စက်သွေးသနပ်ခါးနံ့ နှင့် ဒေါနအုန်းဆီရနံ့က သင်းခနဲ ပျံ့လာသည်။

“အပေါ်မှာ ဝေသာလီဗျိုင်းတွေ၊ ဗျိုင်းအောက်တွေနဲ့ ဒင်ကြီး တွေရှိတယ်လေ... အသိုက်ဖွဲ့နေကြတယ်... ဒါ သူတို့ အိပ်တန်း တက် သစ်ပင်အိမ်ကြီးဟ”

“ဒီငါးတွေက...”

“သူတို့သားသမီးတွေအတွက် ချီလာတာလေ...”

“ဟယ်!... နည်းနည်းနောနောလားဟယ်၊ ဟိုမယ် အများ ကြီးပဲဟာ...”

“ဒါတောင် ညနေ နေဝင်ပြီးရင် ဦးပြားကြီးနဲ့ သူတို့တွေ ငါးပိသိပ်ဖို့ တစ်ကြောကောက်ပြီးသား”

“အခု ထပ်ကျတာတွေကကော... ”

“ငှက်တွေက အကောင်ကြီးကြီးတွေကို တိုက်ရိုက်မမျှီချဘူး
တ... လည်စလုတ်ထဲ လှောင်ထားတာ... သားသမီးတွေကို ပြန်
အန်ကျေးရင်း သူတို့လည်း ခုမှ အစာစားကြပုံရတယ်...”

“အင်မက ကိုယ်လုံးလေးတွေ တွန့်ခါသွားပြီး...”

“အင်!... သူတို့အန်ထားတာဆိုတော့ အန်ဖတ်တွေပေါ့။
ရွံ့ရာကြီးဟယ်... ငါမစားရဲဘူး”

အောင်ဘုက ကပ်လာပြီး...

“လူအန်ဖတ်ကျတော့ ရွံ့ရာပေါ့ဟာ၊ အားလုံး သွားနဲ့ကြိတ်
ဝါးပြီးသား ကစီဖြစ်နေမင်းကိုးဟ၊ ငှက်က သွားမရှိဘူး... အကောင်
လိုက်မျှ၊ အကောင်လိုက်အန်တာ၊ ငါးညှိနဲ့ အကျအချွဲတောင် ပြောင်
အောင်ချွတ်ပေးထားတာ... မယုံနမ်းကြည့် ငါးညှိနဲ့တောင် မရှိဘူး”

“ငါ စိတ်မသန့်ဘူးဟာ”

“အောင်မာ ငါးကြီးအန်ဖတ်တို့ ငှက်အန်ဖတ်ဖြစ်တဲ့ ငှက်
သိုက်တို့ဆို ရှားပါးအားဆေးအဖြစ် လူတွေက အသက်စွန့်ရှာကြ၊
ဈေးကြီးပေးဝယ်စားသူက စားကြ... နင်မကြားဖူးဘူးလား၊ အဲ့ဒါ
အန်ဖတ်တွေပဲ...”

ဟုတ်ပါ... ။ အင်မလက်ထဲက ငါးနုသန်းလေးကို မီးရောင်
နှင့် ကြည့်သည်။ ကြည်သန့်နေသည်။ နမ်းကြည့်သည်။ ငါးညှိနဲ့ပင်
ပျောက်နေသည်။

“နင် နေ့ခင်းကစားတဲ့ ငါးပြေမဆားနယ် စားလို့မကောင်း
ဘူးလား”

“ကောင်းတယ်”

“ဟောဒါပဲ...”

ထိုစဉ် ဝင်းခနဲ တစ်ချက်နှစ်ချက် လက်သွားသည်။

ရှုလီ မီးငြိမ်းလိုက်သည်။

“ရှု!... လာ... သစ်ပျဉ်းကြားကို ပြေးဝပ်ကြမယ်၊ မြန်မြန်
လာ... အဲ့ဒါ... ဦးပြားကြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး...”

သစ်ပျဉ်းကြီးတွေက ကြီးမားလှသည်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်
နေရုံနှင့် လုံနေစေ၏။ သုံးဦးသား တိုးကပ်ပုပြတ်နေကြသည်။ လက်
နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တပြောင်ပြောင်တဝင်းဝင်း တိုသည်လျှောက်ထိုး
ရင်း ဝါးခတ်စည်းရိုးကို တွန်းဖွင့်သံကြားရ၏။

“အခုန... မီးရောင်လိုလို ငါမြင်လိုက်ပါတယ်၊ ချေးစားစုန်း
တောက်တာများလား၊ ဒီနား အိမ်သာလည်းမရှိပါဘူး၊ ငါသိတယ်
နော... ငါသိတယ်... ဝိနည်းနဲ့အညီတော့ နေနိုင်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီး
လိုပဲ ဝိကာလဘောဇနာ ရှောင်ပါတယ်လို့ အသံကောင်းဟစ်ပြီး...
ငါတွေမီးဖုတ်ပြီး ညဉ့်စာခိုးအုပ်ဇီနတဲ့အကောင်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ကို ကပ်ပြီး ဝိနေတဲ့ကောင် ငါးလာကောက်မှန်း ပြားကြီးတို့က ဓာတ်
တယ်နော... ပြားကြီးတို့က နားကြီး မျက်စိကြီးတွေဗား... သနား
လို့... မပြောချင်လို့ ကြည့်ကြည့်နေတာ...”

“ဖလောက်!... ဖောက်!... အ!...”

(သိပ်အကျယ်ကြီးလည်း မအော်ရဲ)

ဦးပြားကြီး ကျောကော့သွားသည်။

ဆီးဖြူသီးတစ်လုံး သူ့နားကျလာ၏။

၂၈ နတ်ရွာစိုး

“ဖလောက်! . . ဖောက်! . . ဟ! . . အ! . .”

နောက်တစ်လုံးလာမှန်သည်။

“ခွေးမသား . . ဗျော့ကြီး . . ခွေးကမွေးတဲ့ . . မအေ့သား

~~ဗျော့ကြီး~~ . . ကပွိယ . . လေးခွနဲ့ ဆီးဖြူသီးနဲ့ ငါ့ကိုချောင်းဆော်တာ
~~မင်းခွနဲ့~~ ငါသိတယ်ကွ . . .”

အသံခပ်အုတ်အုတ်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက် လှည့်အော်
သည်။ ဆရာတော်ကျိန်းသော ကျောင်းကလည်း တစ်ခေါ်မရှိတရှိမို့
ဆရာတော်ကြားမှာလည်း စိုးရသေးသည်။

သူက ဗျိုင်းကျင်း ကောက်၍ ငါးပိလုပ်ရောင်းလာသည်မှာ
နှစ်အတော်ပေါက်လာခဲ့ပြီမို့ ဆရာတော်အသိလည်း မခံနိုင်။ ကပွိယ
ဦးဗျော့ကြီးနှင့်ကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ရည်းစားလုဖက် . .
ရန်ဖြစ်ဖက်။ လက်သီးဆုပ်၍ ခပ်အုတ်အုတ် ပြန်အော်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . သတ္တိရှိထွက်ခဲ့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ တစ်
ယောက်ချင်း . . လာ . . ဟေ့ကောင် . . ပြောင်ဆော်ရအောင် . . ခွေး
ကောင် . . .”

“ဖောက်! . . ဖလောက်! . . တောင်! . .”

သည်တစ်ခါ နားသယ်ကိုမှန်သည်။ လက်နှင့်ပွတ်ရင်း ပျစ်
ပျစ်နှစ်နှစ် ညစ်ဆဲဆဲသည်။ အသံသိပ်မထွက်ရဲ။ နီးရာခဲလုံး ကောက်
၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝါးရုံထဲ စွတ်ပစ်ထည့်သည်။

“(. . ိုး)တောင်မထိဘူး ပြားကြီးရေ”

အမှောင်ထဲကလည်း အသံပြန်ထွက်လာသည်။

“မင်းထိအောင်ပေါက်နိုင်ရင် မင်းနှမထွေး အေးစိန်နဲ့ . .

တော်ကြီးကျောင်းများ ၂၉

ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် ခဲဖိုးပေးမယ် . . ယောက်ဖရေ . .”

ကဏန်းကျစ်စာခဲများကို လိုက်ကောက်၍ အသံလာသည်
ထင်သည့်နေရာ မီးနှင့်ထိုး၍ ရမ်းသန်းပစ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း
ခပ်တိုးတိုး မိုးမွန်အောင်ဆဲသည်။ သူက လက်နှိပ်မီး တဝင်းဝင်းမို့
ဆီးဖြူသီးသမားက အတိုင်းသားသူ့ကိုမြင်နေရမှန်း သူ မသိ။

“ခွေးမသား . . ဗျော့ကြီး . . မင်း ပစ်ရဲထပ်ပစ်ကြည့် . . မင်း
ကိုရင်သောမနဲ့ ဒေါ်ဒွေးဖြူအိမ်က ညဘက်ကြက်ခိုးပြီး သိမ်နောက်
မှာချက်စားတာ ဘုန်းကြီးကိုငါတိုင်မယ် . . .”

“အေး . . ငါကလည်း ဈေးထဲမင်းရောင်းတဲ့ ငါးပိဟာ ဗျိုင်း
ကျင်းပိ၊ ဗျိုင်းချေးအတိုင်းသားပါတဲ့ ငါးပိလို့ ရပ်သိရွာသိ ကြော်ငြာ
လိုက်ကပ်ပစ်မယ်ဟေ့ကောင် . . .”

လေသံနှင့် လှမ်း၍ရန်ဖြစ်နေကြပုံကို သူတို့သုံးဦးသား အ
တိုင်းသား ကြားနေမြင်နေရသဖြင့် ပုဆိုးတွေ ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်၍
ရယ်သံမထွက်အောင် ရယ်နေရသဖြင့်။ ဇင်မက ပါးစပ်ကို လက်နှင့်
ပိတ်၍ တခွံခွံဖြစ်နေ၏။

“ငါတို့ ဒေါ်ဒွေးဖြူကြက်ချက်စားတုန်းက မင်းလည်းပါတာ
ပဲ . . ၊ ဘုန်းကြီးကို အရက်လှူထားရက်နဲ့ . . မင်း အဲ့ဒီညက ခုတ်
အရက်နှက်တာကို ငါကကော မတိုင်ဘဲနေမလားကွ ငပြောန . .
မင်း ဘုန်းကြီးကြိမ်စာကတော့ လွတ်ကိုမလွတ်ဘူး၊ လှူပြီး လှူစာ
တဲ့ ငထွန်းသာလို ကျောင်းဒကာတောင် ဘုန်းကြီးက ကျွေးတာ . .
ကော့ရော . . မင်းအမြင်ပဲ . . . ဟဲဟဲ . . ငှင်း . . ငှင်း . .”

“ဒီမယ် . . ခွေးမသားကပွိယ . . ဒါဆို ကျက်သရေခန်းထဲ

မယ်. . . ဟို ကျပ်မပြည့်တဲ့ ဘုန်းကြီးတူမဝမ်းကွဲလေးကို မင်း ပရော
ပရီလုပ်တာ ငါလည်းတိုင်မယ်. . . ”

“အဲ့ဒါ. . . ငါကစတာ မဟုတ်ဘူး ငြားရ၊ သူက ငါ့ ရေနဲ့
ပက်ပက်ပြီး ကျက်သရေခန်းထဲ ဝင်ဝင်ပြေးတာဟ. . . ”

“မင်း အဲ့ဒီထဲ တစ်ခုခုလုပ်ထားလို့ပေါ့ကွ”

“ဒါဆို မင်း ငါးပိဆိုင်ထိုင်ခိုင်းထားတဲ့ သန်းရီမသမီးလေး
ပူဇူမနဲ့ ညဘက်ငါးကောက်ရင်း ငါ့တူမကြီး ထွားလာတယ် ဘာညာနဲ့
ကျောသပ်တာ ငါ့မမြင်ဘူးထင်လား၊ ငါ သန်းရီမကို ခုပဲသွားတိုင်မှာ
နော်. . . ”

“တိုင်ရဲတိုင်လေ. . . ကပွိယစုတ်၊ မင်း အဲ့ဒီမုဆိုးမ သန်းရီကို
ရစ်နေတာ ငါလည်းသိနေတာပဲ. . . မင်း သူများလျှူတဲ့ ဆွမ်းဟင်း
ခွက် ဟင်းကောင်းရင် သန်းရီမကို ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ ပေးခဲ့စွန့်ခဲ့
တာလည်း ငါက တိုက်အုပ်ဦးဒီဂေါကို တိုင်မယ် ဟေ့ကောင်ရေ”

ငါးပိဦးငြားကြီးသည် ပါးစပ်ကလည်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်
(ပြောနေကျမို့) ပြောချင်၊ အခြေအနေကလည်း လူကြား၍၊ သူကြား
၍ မဖြစ်။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ငယ်ကျိုးငယ်နာနှင့် ထိပ်တန်းလျှို့
ဝှက်ချက်တွေကလည်း ဖြစ်နေ၊ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ထားသော
ခြေရာတွေကလည်း အတိုင်းသားရှိနေမင်းမို့. . . ရန်သာ ဖြစ်နေရ
သည်။ ဘုန်းကြီးကြောက်ရ၊ အရပ်ကြောက်ရနှင့် ရန်ကို ကျိတ်ဝိုင်းနှင့်
သာ ဖြစ်နေရသည့်အဖြစ်။

လူကြားသူကြား၌ ကုန်သွယ်သံပတ်တိနှင့် အတည်ပေါက်ကြီး
နေထိုင်ပြနေသော လူကြီးသူမနှစ်ယောက်၏ ကျိတ်ဝိုင်းရန်ပွဲကို

မထင်မှတ်ဘဲ အနီးကပ်ကြုံနေရသော သူတို့သုံးယောက်အဖို့မူ ပွဲကြီး
ပွဲကောင်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ဖြစ်နေ၏။ အသံထွက်အောင်လည်း
မရယ်ရဲသည်က မချင့်မရဲ ပို၍ရယ်ရသောပွဲဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်. . .

ဝင်းခနဲ လက်နှိပ်မီး ခပ်ထင်းထင်း ဝင်းပြက်လာပြီး. . .

“ကပွိယ. . . ကပွိယ. . . ဗျော့ကြီး”

“ဟာ!. . . ဆရာတော်ဘုရားအသံဟ”

ဟု ဦးငြားကြီး ယောင်တလိုက်ပြီး ကုက္ကိုပင်ဘေး ပြေးကပ်
သည်။ ဦးဗျော့ကြီး ပြန်မထူး ငြိမ်သက်နေသည်။

“အခုနပဲ ဗျော့ကြီးအသံ ကြားပါသေးတယ်၊ ဒီကောင်. . .
ဘယ်ရောက်သွားလဲ. . . ”

ဆရာတော်က ဒေါသသံပါလာ၏။ ဟိုဒီ မီးလျှောက်ထိုးရင်း
မြေအောက်သောက်ရေကန်နှင့် အပေါ်သုံးရေကန်ကို သစ်ရွက်ကျ
မှာစိုး၍ အုပ်မိုးထားသောပိုက်ကွန်ဆီ မီးရောင်က ရောက်သွား
သည်။ (ကုက္ကိုပင်က ကျောင်းဝှီးထဲလည်း အုပ်မိုးနေသည်မို့ ဦးဗျော့
ကြီး တံငါသည်ချစ်ဆောင်တို့ဆီက ငါးလိုက်သည့် ဝိုက်တွန်တောင်း
ကြီး အတင်းအလျှပ်ပြီး အုပ်မိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် သူ
ချိုင်းကျငါးကောက်ရန် ဖြစ်သည်။)

တင်းနေအောင်ဆွဲဆန်ထားသော ဝိုက်တွန်ကြီးအော်ထည်း
လူပိတ်ကြောင့် အောက်ကိုဖောင်းအိကျနေသည်။

ဖင်ကြီးဖုနေသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ဗျော့ကြီး”

၃၂ နတ်ရွာစိုး

“ဟဲ့”

“အဲ့ဒီမှာ ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ...”

“တင်... တင်ပါဖရာ... သစ်... သစ်ရွက်တွေနဲ့ ချိုင်း
ချေးတွေ... သောက်... သောက်ရေကန်ထဲ... ကျ... ကျမှာစိုး
လို့... တက်ရှင်းနေပါသယျာ”

“ဘာကွ... ဒီအချိန်ကြီး၊ မင်းရှေးနေသလား... ဆင်းစမ်း”

ကွန်ဟောင်းက ပေါက်ပြဲနေသဖြင့် ဖင်ရွှေရင်း... ပြီခနဲ
စင်တ အရင်ကျလာသည်။ အောက်ကနေ ငါးပိဦးပြားကြီးကပါ
ဆတ်မီးနှင့် ရောယောင်ထိုးရင်း...

“အမှိုက်သိမ်းတာမဟုတ်ဘူးဖရာ... ဘုန်းကြီးရဲ့ ကပ္ပိယ
ဝိကာလဘောဇနာခဲမလို့ ချိုင်းကျငါး တက်ကောက်တာပါ ဘုရား”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဦးပြားကြီး သုတ်ခြေတင်လေသည်။

အဆင်းကိုဘီးတပ်၍ ဆီထိုးပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာတော်က ရုတ်တရက် အသံမကျက်မိ၍...

“ဟိုဘက်ကအော်တာ ဘယ်သူတုန်း...”

ဦးဗျော့က...

“အဲ့ဒါ သူများကို ချောက်ကျအောင် အမြဲအတို့အထောင်
လုပ်တတ်တဲ့ ငြားကြီးပါဖရာ... ချိုင်းကျငါးပိရောင်းတဲ့ ငြား...
အား... ဘုရား...”

“ငြစ်ငြစ်!.. ဖလွတ်!.. အား!..”

“ဝုန်း!.. ဖွမ်း!.. ဗွမ်း!..”

သောက်ရေကန်ထဲ ဦးဗျော့ကြီး လက်ကားယား ခြေကား

တော်ကြီးတုရားများ ၃၃

ယားနှင့် ပြုတ်ကျလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဝရူး!.. ဖွမ်း!..”

“လာ... တက်ခဲ့၊ ညဉ့်စာ မစားတော့ပါဘူးလို့ ငါ့ကို ကတိ
ပေးထားတဲ့ကောင်၊ သောက်ရေကန်ထဲ ချိုင်းချေးနဲ့ ငါးပုပ်ပါမက
သောက်ကျင့်ပုပ်တဲ့ နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး စိမ်ပစ်တဲ့ကောင်... လာခဲ့၊
သောမ... ကျောင်းပေါ်က ကြိမ်ယူခဲ့”

တစ်ဖက်ခြံအမှောင်ထုထဲက တဟဲဟဲရယ်သံက အားရ
ဝမ်းသာ ခပ်အုတ်အုတ်ပေါ်လာလေ၏။

အေးအေးဆေးဆေး ငါးကောက်ရတော့မည့်... သူတို့ သုံး
ယောက်ကတော့... တဟိဟိ။

တစ်သုံးပါး

ငတ်စူးတယ်...
ငတ်စူးတယ်...
ရေငတ်စူးတယ်...
ငွေငတ်စူးတယ်...

ထမင်းငတ်စူးတယ်...
အလင်းငတ်စူးတယ်...
ခိုင်းငတ်စူးတယ်...
လိင်ငတ်စူးတယ်...
ခေတ်ငတ်စူးတယ်...
စနစ်ငတ်စူးတယ်...
ဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ...
လူလာဖြစ်ပြီး...
ကမ္ဘာကြီးနဲ့
အနုပညာငတ်တာ
အဆိုးဆုံးကပ်...

တော်ကြီးကျသုဗျား ၃၁

◆သုံး◆

တစ်

တစ်စတစ်စနှင့် ဇင်မ အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်လာခဲ့ပြီး
ပန်းရောင်း ဖရဲသီးသည်ဘဝမှ ဆိုင်ရောင်း အလုံးလိုက်ဖရဲသီးဆိုင်
တည်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ရှုလီနှင့် အောင်ဘု၏ အကူအညီ အများကြီးပါ
ခဲ့သည်။ ရှုလီက ရုပ်ခံကောင်းသည်။ နှုတ်ချိုသည်။ ဖင်ပေါ့သည်။
အဘဇံနှင့်ဒေါ်ခင်မမ ထမင်းဆိုင်တွင် ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားရင်းမှ ဖတ်
မှတ်အရောင်းဌာနလေး တွဲဖွင့်နိုင်လာသည်။ ဘဇံဆိုင်မှာမူ ဖတ်

လီဖုန်းရှိသဖြင့် အဆင်ပြေသည်။

ကျိုက်ထို၊ သထုံ၊ မော်လမြိုင် ဘားအံ၊ မြဝတီ၊ မုဒုံ၊ ကော့ကရိတ်၊ မြိတ်အထိ လက်မှတ်ဝယ်နိုင်သည်။

ရန်ကုန်ဂိတ်ကို ဖုန်းဖြင့် booking လုပ်နိုင်လာသည်။ သည်ကြားထဲ (ဒီကအရပ်စကား 'ကြက်ဖမ်း'လည်းလုပ်သည်။ ဘာစားမလဲ. . ဘာသောက်မလဲ. . ထိုင်ပါ. . အိမ်သာတက်ချင် တက်ပါ. . 'ဘယ်သွားမှာလဲခင်ဗျာ'. . ကတော့ သူ့အတွက် အဓိကပါ။ ဘားအံလား. . ဘယ်နှယောက်လဲ. . ဟုတ်ကဲ့. . နာရီဝက်သာသာဆိုရင် ဘားအံကား လာပါလိမ့်မယ်. . ကျွန်တော် တင်ပေးမယ်၊ စိတ်ချလက်ချ သောက်ရင်း နားပါဦး ခင်ဗျာ။ သုံးယောက်ရှိတယ် ဘားအံအထိ အစ်ကိုရဲ့. . . ဆိုက်လာသော ဘားအံကားမှ လာထားထောင့်ငါးရာ။ ဟုတ်ကဲ့. . . ကြက်ဖမ်းသည်ဟု ခေါ်ပါသည်။)

အောင်ဘုလည်း ပဲခူးဘယ်နှယောက်. . . ရန်ကုန်ဘယ်နှယောက်ဟု ခရီးသည် သူ့ဟာသူတက်နိုင်သောကားပေါ် အထုပ်ဆွဲတင်ပေးရုံသာ။ စပယ်ယာက အော်နာ လာပါလိမ့်မည်။ တိန်တိန် မြည်နေ၏။ အိမ်စရိတ်ချန်၍ ပိုလျှံငွေက ဇင်မအတွက် အရင်းအနှီး ဖြစ်လာသည်။

ဇင်မက ထမင်းဟင်း ချက်ယူလာလေ့ရှိသည်။ စုစားကြ၏။ လိုတာ ဘဲဆိုင်က နှိုက်စားကြသည်။ အောင်ဘုက နှင်းအိထွေးဆိုင်၌လည်း ဒီဇယ်၊ ဓာတ်ဆီကူရောင်းသည်မို့ ငွေခွင်နေသည်။

ဝတ်ကောင်းစားလှ ကြိုက်သူမို့ ဂျင်းဘောင်းဘီအသစ် ဝတ်ဖူးပြီကွဟူ၍ ဘောင်းဘီအသစ်နှင့် မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဖြစ်နေ

သည်။ ဂျော်ဒန်းနီးရူး ရူးသည်။

“ဟဲဟဲ. . . ပုံပုံကြီးက မဟုတ်ဘူးကွ. . . ဟိုဘက်စတိုးက အမှန်အကန် ဂျော်ဒန်နီး”

“ဘဲသား ကိုထူး အကျကြီးများ. . . ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက အစစ်ပဲဝတ်တာလေ၊ သူ့စွန့်ကြတာကွ. . . ဂျော်ဒန်နီးရင် ပြီးတာပဲ. . . ”

“ကဲ. . . ထမင်းစားကြမယ် ကိုအောင်ဘု”

“ဘာဟင်းလဲ ဇင်မရ”

“ဂျော်ဒန်းနီးချိုင့်နဲ့ ထည့်လာတာ. . . ဂျော်ဒန်နီးတင်”

“ရဲ့လီရေလာဟေ့. . . ဒီမှာ ဂျော်ဒန်းနီးဟင်းတဲ့ဟ”

ဘဲက ဘောပွဲလောင်းရန် ဂျာနယ်ဖတ်နေရာမှ. . .

“ဟေ့ကောင်. . . အောင်ဘု ငါ့ဆိုင်က ချည်ရည်ဟင်းနဲ့ ငါ့ရည်တို့စရာကတော့ ဂျော်ဒန်းနီးမှုတ်ဘူးကွ. . . ငျိုင်းကျပဲ၊ မင်းမစားမှာစိုးလို့. . . ”

“ဂျော်ဒန်းမနီးသေးလို့. . . ဂျော်ဒန်းအိပ်နေလည်း ချည်ရည်နဲ့ ငါးပိကတော့ နှိုးပြီးနှိပ်ရမှာပဲ ဘဲဇေရဲ့ ဂျော်ဒန်းငါးပိနှိုးနှိပ်. . . ဟဲဟဲ. . . ”

အင်မတန်မြန်သော ထမင်းဝိုင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

၉၃၃၃၃၃

ထင်ကြီးတုပုများ ၃၉

အောင်ဘုက မီးထိုးရင်း...

“အေး...ငါ ထင်တော့ထင်သား...နည်းနည်းနဲ့ပဲ
လို့ မင်းက ဝီစကီတွေဘာတွေနဲ့ တယ်ဟုတ်နေပါလား”

“ဘင်. . အန်တီခင်မ မသိအောင် ခွက်ပုံးပြန်ချနေတယ်ကွ၊ ပုလင်းဝှက်တဲ့နေရာ ငါသိထားတယ်လေ. . . သူ့ဝှက်လက်က ပြန်ခိုးလာတာ. . ဟဲဟဲ. . ၊ မင်းပြန်လျော် အောင်ဘု ငါလစ်မစ် မပြည့်သေးဘူး. . ၊ နှစ်ပက်နဲ့စီပလပ် သွားပြန်ရောခွဲ. . မင်း ရေလျှံနေတာ ငါသိတယ်. . .”

“ငါရှိသမျှပိုက်ဆံ ဇင်မကိုအပ်ထားတယ် နာတလူး၊ မင်းသောက်ချင်ရင် ဇင်မဆီသွားတောင်း၊ ငါကလို့ပြောလိုက်. . နေဦးဟေ့ကောင် သူ့ကြီးတော်ရှေ့မှာ သွားမတောင်းနဲ့နော်၊ တစ်ပြားမှမရတဲ့အပြင် ရှိစုမဲ့စုပိုက်ဆံလေး သူ့ကြီးတော်သိမ်းသွားလိမ့်မယ်. . ပလုံရော. . .”

“သောက်ရေးထဲ မီးကပျက်နေသေး”

ဟု ဆဲရေး၍ နာတလူး ထသည်။

လစ်မစ်မပြည့်သေးဘူးသာ ပြောသည်။ နာတလူး ယိုင်ထိုးထသွားသည်။ နာတလူးက အထည်ကြီးပျက် ဖြစ်သည်။ သူတို့ထက်လည်း ကြီးသည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းလိုပင် ပေါင်းကြသည်။ ပြောစရာ ဆိုစရာရှိလျှင် နာတလူးက အကြောက်အလန့်မရှိ။ ယခင်က ရွှေထီးဆောင်းဘဝ ဇနီးကို ချမရ။ ဒဲ့ပင်ပြောချတတ်သောဓလေ့က ရှိသည်။ မူးလာလျှင် အားလုံးက သူ့ကိုရှုံ့ကြောက်ကြီး ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ရှုလီက ဂီတာတီးရပ်၍. . .

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘု လိုက်သွားဦး. . ၊ ဝေလင်းသူနဲ့ နာတလူးက ငြိဖူးတယ်. . ပေါက်ကရတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်. . .”

“အား. . ဟုတ်သား၊ ဝေလင်းသူရောက်နေတာ နာတလူး

မသိဘူး ငါလိုက်သွားဦးမှဖြစ်မယ်”

အောင်ဘု သုတ်သီးသုတ်ပျာ လိုက်သွားသောအခါ ဖိနပ်ချွတ် မှောင်ရိပ်တွင် နာတလူး မတ်တတ်ရပ်၍ နားစွင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဝေလင်းသူက ဒေါ်စိန်ချစ်ကို ကိုယ်ရည်သွေးတီးလုံးတွေ ဖွင့်ပြနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်စိန်ချစ်ကလည်း စည်းဝါးလိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

“အေးကွဲ့ မောင်ဝေလင်းသူရဲ့၊ ကြီးတော်လည်း ကြည့်ကြည့်နေတယ်. . ဒီမြို့မှာ လူတိုင်းက လောင်းကစား၊ အသောက်အစားကင်းကိုမကင်းကြဘူး. . ၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ပိုဆိုးတာချည်းပဲ. . အင်း. . မင်းလိုကလေးမျိုးက ရှားပါတော်. . မူးလူးသောက်စားတယ်၊ လောင်းကစားတယ်. . မကြားဖူး မမြင်ဖူးပေါင်”

“ငှင်းငှင်း. . . အဖေက မြို့မျက်နှာဖုံးနဲ့ ဂေါပကလူကြီး ဖြစ်နေပြီး. . သားက မူးလူးနေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ကြီးတော်ချစ်ရဲ့. . ၊ ကိုယ်လည်းတစ်နေ့ အဖေနေရာကို ယူရမှာလေ. . . ငှင်းငှင်း. . .”

“မင်း အလောင်းအစားလည်း ဝါသနာမပါဘူးနော်”

“အလောင်းအစားဆိုတာ သူများဥစ္စာကို လွယ်လွယ်ကူကူ လိုချင်တဲ့. . လူပေါ့၊ လူသွမ်းအလုပ်ပါ ကြီးတော်ရာ၊ သမာအာဇီလှ မဟုတ်တာ. . လောဘတရားကို ပယ်သတ်နိုင်ရမယ်လို့ ဗုဒ္ဓအဟောရှိထားတာပဲဗျာ”

အတိုင်းသားကြားနေရသော နာတလူးက. . ဟင်းဟင်းတူရယ်၏။ အောင်ဘုက နာတလူး ပခုံးကိုဖက်ရင်း မသိမသာဝံ့အောင် နှစ်သိမ့်သည်။ သူ့ဟာသူနေပါစေဟူသော သဘော. . .

မီးပျက်နေ၍ ထွန်းထားသော ဖယောင်းတိုင်အလင်းနှင့် အောင်ဘုရားမြင်နေရသည်။ ဝေလင်းသူက အိမ်ဦးခန်းတွင်ထိုင်၍ တစ်ဆင့်နိမ့် ဝရန်တာပေါ် ခြေချထားသည်။ သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ပုဏ္ဏားကွယ်မှီ၍ ဒေါ်စိန်ချစ်ထိုင်နေသည်။ သူမကြီးဘေးတွင် အနွှာနှစ်ကောင် ကြမ်းပေါ်အိပ်နေသည်။ ဖယောင်းမီးအလင်းရှေ့တွင် ဇင်မ စကောလေးချ၍ ဆေးလိပ်လိပ်နေသည်။ လက်ဖက်သုပ်နှင့် ရေနွေးဗန်းက သူမရှေ့တွင် အငွေ့သေနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်လာသည်။

ဝေလင်းသူက ဖိနပ်ချွတ်မှအရိပ်တွေ့၍ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်စိန်ချစ်ကလည်း လည်ပြန်လိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ့!... ဘယ်သူတွေလဲ”

“အောင်ဘုနဲ့ နာတလူးပါ ကြီးတော်”

“ဘာကိစ္စလဲဟဲ့”

အောင်ဘုက...

“ကြီးတော်ကို ရန်ပုံငွေနှုတ်တာဝန်ပေးထားလေ၊ ကင်းသမားတွေအတွက် လက်ဖက်သုတ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်း မလာသေးဘူးလားလို့ လမ်းမှူးကမေးသွားလို့ ကြီးတော်၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ စားချင်လှလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

အိမ်ပေါ်ရောက်သွားပြီဖြစ်သော နာတလူးက...

“ဒီမယ်... ဘုရားဒကာလောင်းလျာကို ချကျွေးပစ်လိုက်ပြီ အောင်ဘုရ... တို့ငတ်ပြီ...”

“နာတလူး... မင်းက တွေ့တွေ့ချင်း ရိလိုက်ရမှာ မူးရင်

ပြန်အိပ်ကွာ...”

ဝေလင်းသူကလည်း ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ပြန်ပက်သည်။ အောင်ဘုက အခြေအနေကိုထိန်းသောအားဖြင့် ပတ်တီးစည်းထားသော ဝေလင်းသူလက်ကို ကြည့်၍...

“ဟာ!... အစ်ကိုဝေလင်းသူလက်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဆိုင်ကယ်လဲတာကွာ... နည်းနည်းပါးပါးပါ”

နာတလူးက လက်ဖက်ပန်းကန် ကုန်းခပ်၍... ပလုပ်ပလောင်း ဝါးရာမှ...

“ဘယ်ကလာ ဆိုင်ကယ်လဲတာလဲ ငရွှေဝေလင်းဗျာ... မနေညက ကိန္နရီမိုးမှာ မင်းမူးပြီး ဖိုးသံခဲတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်တာ...”

“မဟုတ်မဟတ်ကွာ... ငါက ညဉ့်ကမ္မောရုံမှာ ဆွမ်းသိမ်းတဲ့အတွက် အစည်းအဝေးတက်နေတာ”

“ဟေ့ကောင် ဝေလင်း... K.T.V မှာ... မင်း ဖိုးသံခဲ ကောင်မလေးကို အတင်းဝင်ဆွဲလို့ သံခဲကကောက်ထုတာလေ ဖန်ခွက်နဲ့ ငါအဆွဲကောင်းလို့ လက်ပဲထိတာလေ... ငါပါရှိနေတဲ့ဥစ္စာကွာ”

“ဟတ်လား... ဝင်ဆွဲတာမင်းလား နာတလူး... ဟဲဟဲ... ကျေး... ကျေးဇူးပဲကွာ”

နာတလူးအသံမာလာ၍ ဝေလင်းသူ လျှော့ချသွားသည်။ သူ့ရပ်ကွက်လည်းမဟုတ်။ ဇင်မက ပါးစပ်ပိတ်ရယ်၍ ဆေးသိပ်စိုက်သိမ်းသည်။ ဝေလင်းသူကို မျက်နှာပူပုံရသော ဒေါ်စိန်ချစ်က မတ်တတ်ထရပ်ရင်း...

“ကဲ... ဒီမှာပဲ လက်ဖက်ထိုင်စားကြဦး မီးကင်းဖို့ ငါ ပဲကြမ်း

သုပ်ပေးမယ်”

ဒေါ်စိန်ချစ် နောက်ဖေးဝင်သွားမှ အောင်ဘုက ဗန်းသိမ်း
နေသောဇင်မဆီ ထသွားပြီး ပိုက်ဆံသွားယူသည်။ ဝေလင်းသူက
ခပ်တိုးတိုး...

“မင်းကိုငါ အရက်တိုက်မှာပေါ့ကွာ... ကြီးတော် ငါ့ကို
အထင်လွဲသွားပြီ”

“ဟေ့ကောင် အဲ့ဒါအထင်မှန်သွားတာကွ၊ ဒီနေရာမှာ...
အထင်လွဲတာလို့ မသုံးရဘူး... မင်းက ဘယ်အပြင်မှမထွက်တဲ့
ကြီးတော်ကို ဖြီးဖြန်းနေတာက ဘာသဘောလဲ၊ ဇင်မနဲ့ သဘောတူ
အောင် လူလိမ္မာ၊ လူယဉ်ကျေးယောင် လာဆောင်နေတာလား”

“ဟေ့ကောင် ပေတလူး တိုးတိုးပြောပါကွာ... ကြီးတော်
ကြားသွားပါမယ်... မင်း သွားသောက်ဖို့မရှိရင် ယူသွား... ရော့”

ထောင်တန်သုံးရွက် ဝေလင်းအိတ်ကပ်ထဲက ထွက်လာ
သည်။ နှစ်ထောင်ကိုကိုင်ထား၍ တစ်ထောင်ပေးသည်။

“ငါက ဝိစကီသောက်တာ မလောက်ဘူး... အကုန်ပေး”

ဖျတ်ခနဲ နောက်နှစ်ရွက် ဆွဲလှသည်။

ဝေလင်းသူ ဘာမှမပြောနိုင်။

“အောင်ဘု... လာ... ဟေ့ကောင်... ဒီမယ် ဘုရားဒကာ
က ငါတို့အပေါ် ဒီညသဒ္ဓါကြွနေပုံရတယ်... ဟာဟ... အဟော
ဝတပါပဲ... ဟဲဟဲ... သဘောကျသကွာ၊ ဇင်မ နင်ကိုယ်တိုင် ပဲခြမ်း
သုပ် လာပို့လှည့် ရှုလီ ဂီတာတီးနေတယ်”

ပြောရင်း ယိုင်ထိုး၍ထသည်။

“ကြီးတော်ရေ... ဒီမယ်ကလေးနှစ်ကောင် ခြင်ကိုက်နေပြီ
အချိန်လည်းကြည့်ဦးဗျ... ဧည့်သည်စောင်သည်ကိုလည်း ကြည့်
သက်ခံ... တာဝန်အရပြောတာ... လစ်ပြီ...”

ဤကိစ္စကို ရှုလီစနက်ဟု အပြီးအတေးထားတတ်သော
ဝေလင်းသူက ယူဆခဲ့လေသည်။ သူ့အရှက်လည်း ဟက်တက်ကွဲ
ပေသကဲ့။

LOVE IS BLIND.

“အချစ်မှာ မျက်စိမရှိပါ” ...တဲ့။

သူငယ်ချင်းချစ်
ဘော်ဒါချစ်ပါလို့
လူကြားဟစ်နေလည်း
တကယ်ချစ်လာတော့
မျက်စိမှိတ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့...။

Love is blind,
but friendship closes its eyes...တဲ့။

ရဲရဲမှိတ်ပစ်...

ဘာဖြစ်လဲ...

ဘာဖြစ်လဲ...ကဲ...။

◆ လေး ◆

“ဒေါ်ကြည်မကို ငါချစ်နေမိတာကြာပြီ ခွဲလို့ ငါ
အခု မအောင်ထားနိုင်တော့လို့ မင်းကိုဖွင့်ပြောတာ...”

အောင်ဘု၏ ဘုံမဆင့်ဆိုင်းမဆင့် စကားကြောင့်... ငဲ့ထား
သော ထန်းရည်ခွက်ဆီ လှမ်းနေသောလက် တန်ခနဲဖြစ်သွား၏။

အေးကြည်မကလှသည်။ ကျန်းမာရေးအလွန်ကောင်းသည့်
ကိုယ်ခန္ဓာရှိသည်။ ပါးစပ်ကြမ်းသည်။ သူ့အမေနှင့်အဖေက ငွေခင်

လွန်းသည်။ ဖရဲသီးသာ ရောင်းနေရသည်။ . . တစ်နေ့ သူ့သမီးကို ဘုရင်က တော်ကောက်နိုင်သည်ဟု မှန်းဆထားသူများဖြစ်သည်။

ရှေးစကားပုံထဲက မဗျိုင်း(ဆီးသီးရောင်းသမ)ကို ဘုရင်က တော်ကောက်သည်။ ဒါကိုတကယ့်အဖြစ်ဟု ထင်မြင်ယူဆနေသူ များ ဖြစ်သည်။ “ငါ့သမီးက ကတော်ရုပ်ဟဲ့” ဟု သူ့အမေဒေါ်ဒေါင်းက ပြောလေ့ရှိသည်။

“မင်း ငါ့ကိုဖွင့်ပြောတာက အရေးမကြီးဘူး၊ မင်း.. မင်း အေးကြည်မကိုကော ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီလား”

“ငါလားပြောရဲမှာကွာ မင်းကလည်း.. ဒီလောက်ပေါင်း လာတာ”

“မင်းနဲ့လည်း သိပ်မတည့်ဘဲနဲ့ကွာ၊ ဟိုက.. မင်းဆိုရင် တုတ်ချင်နေတာ.. .”

ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်ချေမရှိသဖြင့် ဖြေပြော ပြောပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဲ့ဒီ.. . သူ့ဆဲတာလေးကိုပဲ ငါချစ်နေတယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်.. . ဟဲဟဲ.. . မဆဲဆဲအောင်လည်း တစ်ချိန်လုံး ငါစ လာတာလေ၊ သူ့ဆဲမှ ငါထမင်းဝင်တယ်.. . ခေါင်းကျတယ်”

“မင်းဟာကလည်းကွာ ကဗျာမဆန်လိုက်တာကွာ”
အောင်ဘုက ထန်းရည်ကို အိုးလိုက်မော့ချသည်။
အေ့ခနဲ အော်ပြီး.. .

“မင်းကတော့ ကဗျာဆန်ဖို့ပဲ တွေးနေတာကိုးကွာ၊ ဟားဟား ငါက မင်းအမေကို မေးဖူးတယ်၊ ကြီးတော်ဆင့် ဘာလို့မင်းကို အိမ်

နာမည် ရှဲ့လီလို့ မှည့်တာလဲဆိုတော့.. . ဂီတာနဲ့ သူ့အဖေဆိုဆို နေတဲ့ သီချင်းကွယ်တဲ့.. . ဟိုဘာတဲ့.. . ခေါင်းလောင်းလေးဖြစ်ရင် လည်း ဆိုတာလေ.. . ခင်ဝမ်းရဲ့ ‘ရှယ်လီတမ်းချင်း’ဆိုတာကို.. . သူ အလွန်ကြိုက်တယ်ကွဲ့.. . ဒါကြောင့် ရှယ်လီလို့မှည့်တာတဲ့၊ အရပ်ထဲ ကုလားရှဲ့ကူးတို့ ချဲထီတို့နဲ့ရောပြီး ရှဲ့လီဖြစ်သွားတာတဲ့၊ ဟားဟား.. . ရှယ်လီဆိုတာ ကဗျာဆရာမှန်း ကြီးတော်ဆင့် သိတာမဟုတ်ဘူး၊ ငါလည်းအဲ့လိုပဲ.. . ကဗျာဆိုတာ ဘာမှန်းမသိဝေမလို့ အေးကြည်မ ပါးစပ်ကထွက်လာတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုးစကားလုံးတွေဟာ ငါ့အတွက်တော့ ကဗျာပဲကွဲ့.. . ဟဲဟဲ.. .”

“နေပါဦး အောင်ဘုရ.. . အေးကြည်မက ဝေလင်းသူတို့ အုပ်စုက ငှက်နဲ့ ဖြစ်နေတယ်မူတ်လား.. .”

“ဖြစ်ဖြစ်၊မဖြစ်ဖြစ်ကွာ.. . ငါဂရုမစိုက်ဘူး၊ ငါချစ်တာက.. . ချစ်တာပဲ၊ မင်းကော ဇင်မကိုမချစ်ဘူးလား.. . ဘာလို့ ထုတ်မပြော သေးတာလဲ.. .”

“မင်းသိပါတယ်ကွာ.. . ငါ သူ့ကို တင့်တင့်တယ်တယ်မှ မထားနိုင်သေးတာ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်.. .”

“အေး.. . မင်းလည်း ပိုက်ဆံလေးစုထားလိုက် အိမ်ပြင်လိုက် ရ၊ ပိုက်ဆံလေးစုထားလိုက် ကြီးတော်ဆင့် ဆေးရုံတင်လိုက်ရ ပိုက် ဆံလေး မွိုမွိုမောက်မောက်ဖြစ်လာလိုက် ငှားစီးတဲ့ဆိုင်ကယ်တွေထဲ လိုက်.. . လုံးလည်ကို လိုက်နေတာပဲ.. .”

နာတလူး ကြောင်တစ်ကောင်ကို ခြေထောက်တင်၍ ထန်းတောထဲ ဝင်လာနေသည်ကို သူတို့လှမ်းမြင်ရသည်။

“အောင်ဘု ဟိုကောင်ကြီးလာနေပြီ. . ရင်တွင်းရေးတွေ မပြောနဲ့တော့”

“ဒီကောင်ကပြောင်ကြီး. . မူးရင်လျှောက်ဖွမှာ၊ ရှေ့နောက် ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး”

ဝိုင်းထဲဝင်ဝင်ချင်းပင်. . . ထန်းတဲပိုင်ရှင် ကိုစံကောင်း၏ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပြောင်းခနဲ ကြောင်သေကိုပစ်ချရင်း. . .

“ကိုစံကောင်းရေး. . . လုပ်ဗျာ စပါးလင်နိုင်နိုင်လေးနဲ့(တစ် ဆက်တည်း) မင်းတို့သစ္စာဖောက်တယ်. . . ငါ့တောင် သံချောင်း ဝေခေါက်ဘူး”

“မင်းကိုလာခေါ်ရင် ဘဇံက ဆဲမှာပေါ့ဟ”

“ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်တယ်ကွ. . တစ်မိသားစုလုံး ရန်ကုန်သွား တယ်၊ ထည့်ကွာ. . ရေငတ်လာတာ၊ တစ်နေကုန်သောက်မယ်. . ညဉ့်က မန်ယူလုပ်ကျွေးတာလေး ငါ့မှာပါလာတယ်၊ ကိုစံကောင်း ရှိသမျှထန်းရည် ကျုပ်ဖြတ်တယ်၊ ဘယ်သူမှမရောင်းနဲ့တော့. . ရော့ ပိုက်ဆံကြိုယူထား. . .”

“နာတလူး. . . ဇင်မရော ဆိုင်ထွက်ရဲ့လား. . .”

ရှုလီ အငမ်းမရမေးသည်။

“ထွက်တယ်. . ဒေါ်စိန်ချစ်ပါ၊ပါတယ်၊ မင်းခရီးသည်တွေ လည်း သူပဲ ကားပေါ်တင်ပေးနေတယ်၊ မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ် ခွက်ပေါ့ကွာ. .”

အောင်ဘုက နာတလူးကို ခွက်ကမ်းရင်း. . .

“အဲ့ဒါ. . ဟိုညဉ့်က မင်း အိမ်ပေါ်တက်ရစ်ရုံမက. . ဇင်မ

နင်ကိုယ်တိုင် ပဲကြမ်းသုပ်လာဖို့ ရှုလီဂစ်တာတီးနေတယ်လို့ သွား လုပ်လို့ ကြီးတော်က သူတို့မ စိတ်မချဘဲ ဆိုင်လိုက်လိုက်လာတာ. .”

တစ်ခွက်မော့ရင်း. . .

“ငါက ဟိုဝက်မသားကို သောက်မြင်ကပ်လို့ တမင်ဆော် ထည့်ခဲ့တာကွ၊ ရှုလီနဲ့ဇင်မ ဒီလိုဒီလိုရှိကြောင်း သိသွားအောင်”

“ဘယ်လို ဘယ်လိုမှ မရှိပါဘူးကွာ. . .”

“ဟေ့ကောင် သူများသွားလို့မ့်. . ဝလု! . ဝွမ်! . ထည့်ဦး အောင်ဘု. . ဒီနေ့ဘဇံက ငါ့ကို ဟောလီးဒေးပေးသွားတယ်၊ မင်းတို့ လည်း ဟောလီးဒေးယူလိုက်ကြ၊ နေ့တွက်ပါ ငါပေးမယ်ကွာ”

“ကြာသလားလို့ကွာ. . ငါ ကိုစန်းဦးဆီကဂစ်တာ သွားလူ ဦးမယ်. . ရှုလီတီးဖို့. . ဘာဝယ်ခဲ့ရဦးမလဲ”

အောင်ဘုက အင်မတန်သီချင်းဆိုချင်သူ ဖြစ်သည်။

ရှုလီက. . .

“မင်းကောင်းမယ်ထင်တာ ဝယ်ခဲ့. . နေဦး အောင်ဘု”

ရှုလီ တဲဝအထိလိုက်ပို့ရင်း ခပ်တိုးတိုးကပ်မှာရသည်။

“ဇင်မကို ငါဒီမှာရှိတယ်ပြောလိုက် အရေးအကြောင်းရှိရင် လာခေါ်လို့ ကြီးတော်လည်း မရိပ်မိစေနဲ့ဦး”

“ငါပေါက်ပါတယ်ကွာ”

ဘဇံတယ်လီဖုန်းကို ကြောက်နေရသော နာတလူးက လှမ်း အော်သည်။

“အောင်ဘုရေး. . ရန်ကုန်က တယ်လီဖုန်းလာရင် ငါ့ ဝမ်း နှုတ်ဆေးစားထားလို့ အိမ်ပြန်သွားတယ်လို့ ဇင်မကိုမှာထားလိုက်”

၁၂ နတ်ရွာဦး

“အေး...”

“ကဲ... နောက်ကြောင်းအေးပြီ၊ တစ်နေ့ကုန် ဒေးကလပ် ဖွင့်...”

ဤသို့ဖြင့် စားကြသောက်ကြ၊ ထ၊ကကြ၊ သီချင်းသံပြိုင် တစ်ကြိမ်နှင့် အပျော်ငတ်ဆင်းရဲသားများကလပ်ကလေး နေအေးချိန် ကျလာသည်။

“ကဲ... ထန်းရည်လည်းကုန်ပြီ... အဟုန်ကမရပ်သေး မတေးဆိုင်က လေးထောင့်နှစ်လုံး ပြေးဆွဲကွာ...”

“ကာရန်ညီလိုက်တာကွာ...”

အရက်ပိုင်းဆက်ပြန်သည်။ မူးလာလျှင် နာတလူးက စကား ပြော ပိုကောင်းတတ်၏။ အရေခွံဆုတ်ထားသောကြောင့်က အမြီး တွဲလောင်းလှမ်းထားသဖြင့် ခြောက်သယောင်းပြီး လည်နေ၏။

အောင်ဘုက... လက်ကျန်ကြောင်ရိုးကို စုပ်ရင်း...

“ဒီကြောင် ဘယ်ကကြောင်လဲကွ ငါမြင်ဖူးသလိုလို့ပဲ”

“ဒေါ်ဒွေးဖြူတို့အိမ်က ကြက်ပေါက်လေးတွေ လာလာ ကိုက်တဲ့ကြောင်ဘီလူးလေ၊ ငါ့ကို မြိုင်ရာဇာတွတ်ပီရေ၊ လာနှိမ်နင်း ပေးပါဆိုလို့ ညက ငါသွားထောင်ဖမ်းလာတာ...”

ဒေါ်ဒွေးဖြူအိမ်က သူရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ဝေလင်းသူတိုက်နှင့် ခြံချင်းကပ်ဖြစ်သည်။

အောင်ဘု ဓာတ်လိုက်သည်။ ပြဿနာပဲဟု...။

“ညဉ့်က ဘောပွဲအပြန်မှ ငါ့ကိတာသုံးကြီးညွှတ်ကွင်းမှာ... ဒင်း လည်စင်းနေတာ... ဟာဟ... ငြိမ်လို့”

ထွက်ကြီးတျာပုများ

နာတလူးက သူ့ကိတာကြီးနှင့် လျော့ကွင်းလုပ်ပုံလုပ်နည်းကို အားပါးတရပြောပြရင်း...

“သားကောင်ဟာ ကိုယ်ထောင်ထားတဲ့ညွှတ်ကွင်းမှာ မိနေ တာကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုဟာ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူးကွ... တဲ့၊ ငါ့ဆရာဦးငြားကြီးဖီလင်ကို ညဉ့်ကမှ ငါသိ တာ...”

“ဘယ်က ဦးငြားကြီးလဲကွ...”

“တောင်ပိုင်းက အေးကြည်မတို့ဘကြီး ဦးငြားကြီးပေါ့ကွ”

“အဲ့ဒါ မင်းဆရာလား”

“မုဆိုးပညာသင်တဲ့ လက်ဦးဆရာပေါ့ကွာ”

အေးကြည်မ ပါလာသဖြင့် အောင်ဘုခေါင်းမတ်လာသည်။

“မှတ်မိသေးတယ်ကွာ ခုတင်အောက်က ငါ့အဘိုးရဲ့ နှစ်လုံး ပြုကို သူက ခိုးခဲ့တဲ့... တောသွားပစ်မယ်တဲ့... သူ့မှာလုပ်ကျည် ရှိတယ်တဲ့... ငါလည်း ခိုးပေးလိုက်တယ်၊ ဝင်္ဂဘော်က ကိုပိုက်တင် တဲနား ဖြူတွေလာတတ်တယ်တဲ့... တို့နှစ်ယောက် ဖြူသွားပစ်ကြ တာ... ဟာဟ... အတွေ့အကြုံရင့်တဲ့ ကိုပိုက်တင်တို့ ဦးချစ်သိန်း တို့က ဝင်းကရင်ရွာ ရောက်နေတယ်၊ သူက လူတတ်ကြီးလုပ်တယ် ငါက ဗိုက်ကလေးပေါ့ကွာ... တောစပ်က ဖြူခြေရာတွေ နောက် ယောင်ခံပြီး လိုက်ကြတာပေါ့... တောင်ပူစာအစပ်နားက ကျွန်တော် ဝင်သွားတယ်၊

ခြေရာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးကွ အထဲမှာ ဒီအောင် မှီကိုရှိရမယ်တဲ့... အပေါက်က လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်လာတယ်ဆို

ရတယ်.. မီးခိုးခိုင်းတိုက်မယ်တဲ့၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ အပေါက်ဝ
ပိုပြီး မီးခိုး၊ အငွေ့တွေ အပေါက်ထဲ ယပ်ခတ်ထည့်ရတာပေါ့ကွာ..
ဆယ်တောင်လောက်ကွာတဲ့ တည်ပင်နားက မီးခိုးပြန်ထွက်လာ
တယ်၊ မင်း အဲ့ဒီကယပ်ခတ်နေ.. ငါ အဲ့ဒီဂယ်ပေါက်က စောင့်ပစ်
မယ်တဲ့.. ငါ့မှာယပ်လိုက်ရတာကွာ.. လုံချည်ချွတ်ယပ်ရတာ..
ထွက်မလာဘူး.. ဦးပြားကြီးက စိတ်မရှည်ဘူးထင်ပဲ၊ လက်နှိပ်မီး
လေး လှမ်းပစ်ပေးတယ်၊ မင်း အထဲဝင်ခြောက်ထုတ်ပေးတဲ့..
ကျွန်းထဲလို့ကဲထဲ ဒီကောင်တွေ ဆူးခါလေ့မရှိဘူးတဲ့.. ငါလည်း..
ဝမ်းလျားထိုးဝင်တော့တာပေါ့.. ခုမှတွေးကြောက်တာ.. အဲ့ဒီ
တုန်းက ပျော်တောင်ပျော်နေသေး.. အောင်ဘု ထည့်ဦးလေကွာ”
ရေမရောဘဲ ဂွပ်ခနဲ မော့ပြီးမှဆက်သည်။

“မင်းကွာ အဝင်ပေါက်နဲ့ အထွက်ပေါက်ကသာ နီးတာ
အထဲမှာ ကွေ့ပတ်နေတာ အရှည်ကြီးပဲ.. ဓာတ်ခဲဟောင်း နှစ်
တောင့်ထိုး လက်နှိပ်မီးကလည်း အားပျော့လာနေတယ်၊ ဘာကောင်
မှလည်းမတွေ့ဘူး.. မီးခိုးကလည်း မွန်ထရွန်နေတာပဲ၊ ငါ ဓာတ်ခဲ
ကုန်မှာစိုးလို့ မီးပိတ်ပြီး ခဏနားနေတုန်း ငါ့လက်မောင်းကို ပွတ်
ကျော်ပြီး တလျော့လျော့နဲ့ ငါ့ရှေ့ထွက်သွားတာ ဘာပါလိမ့်လို့ မီးထိုး
ကြည့်လိုက်တော့.. တစ်တောင်ကျော်လောက်ကျန်သေးတဲ့
အမြီးက ငါ့လက်မောင်းပေါ် ကျန်နေသေးတယ်၊ ဟ!.. တောကြီး
မြွေဟောက်.. ဟေ့ကောင်တွေ တစ်လံကျော်မယ်.. ငါ့မျက်လုံး
တွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားတယ်၊ ငါ ဘာလို့ မပေါက်သွားလဲဆိုတော့..
သူပါးပျဉ်းထောင်ဖို့ နေရာမရှိဘူးလေ၊ ဒီကောင်တွေက ပါးပျဉ်းခွက်

ပြီးမှ ပေါက်လို့ရတာကိုးကွ.. .”

ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ (သူက ဒကာတော်မို့) ငြိမ်မိ
ပြီး နားထောင်ကြရတော့သည်ပေါ့။ နာတလူးက လူရွတ်လူမှန်မို့
ဟုတ်နိုင်သည်။

အောင်ဘုက ထပ်ထည့်ပေးပြီးသား။ သူ့ခွက်.. အသင့်၊

“ငါကွာ.. နောက်ပြန်လှည့်လို့လည်း မရ ရွှေဆက်တိုး
တော့လည်း မြွေအမြီးက ရွှေမှာရပ်နေတယ်၊ ငါ မီးထိုးကြည့်ရင်း
ဓာတ်မီးနဲ့တို့လိုက်တော့.. ရွှေကိုနှစ်တောင်လောက် ရွှေသွားပြန်
တယ်၊ ငါဆက်တိုး.. ရပ်နေတဲ့မြွေမြီးကို ဖတ်ခနဲထိ သူဆတ်ရွှေမှ
ငါလိုက်ရွှေ၊ အခုလိုပြောနေတာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး.. အဲ့ဒီအချိန်
တုန်းက ငါဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေမလဲ.. မင်းတို့တွေးကြည့်
ငါ့နေရာ ခဏဝင်ကြည့်ပါကွာ.. ချွေးတဒီးဒီးနဲ့ လူကလည်း..
မိချောင်းတက် တက်နေရသေးတာလေ.. နောက်ဆုံး ဦးပြားကြီး
ငါ့လက်ကို ဆွဲထုတ်ယူတော့ ငါမြော့မြော့ပဲကျန်တော့တယ်၊ မနည်း
နှာနှိပ်ယူရတယ်တဲ့.. ဖူး.. ဖြူကောင်က ဘယ်ပေါက်က ထွက်
သွားမှန်းကို မသိလိုက်တာ.. ဂယ်ပေါက်တွေက အများကြီးပဲ..
ကံဆိုးရှာတဲ့ ငါ့လမ်းပြမြွေကတော့ ဦးပြားကြီးဓားစာနဲ့ ဦးခေါင်း
ပြတ်နေပြီ..

‘ငါလည်းကြောက်အားလန့်အားနဲ့ နှစ်ချက်ဆက်ပစ်တာ
ကျည်အနေတယ် မထွက်ဘူးကွာ၊ ဓားနဲ့ပိုင်းမှပဲ ရတော့တယ် လခိုး’
တဲ့..

ဖြူများထွက်လာလို့ ကျည်အနေရင်တော့.. အောင်ဘုရေ

၂၆ နတ်ရွာစိုး

မြို့လို့ ပြုဆူးဆိပ်မိပြီး ဦးပြားကြီး မာလကီးယားမှာ အသေအချာ
ပဲ၊ ကံကောင်းသွားတာကွ မင့်ဘကြီး ဗျိုင်းကျ... ”

“စောဖေကွ အောင်ဘုနောကျေနုတယ် မှတ်ထား”

ဟုပြော၍ တသောသောရယ်နေကြစဉ် ဝေလင်းသူတို့
အုပ်စု ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ရှုလီလည်း အတော်မူးနေပြီဖြစ်
သည်။ ထန်းရည်မရသည့်အပြင် နေလှမ်းထားသော ကြောင်သား
ရေကိုမြင်ပြီး စကားများရာမှ ရန်ပွဲစခြင်းဖြစ်မည်ထင်သည်။

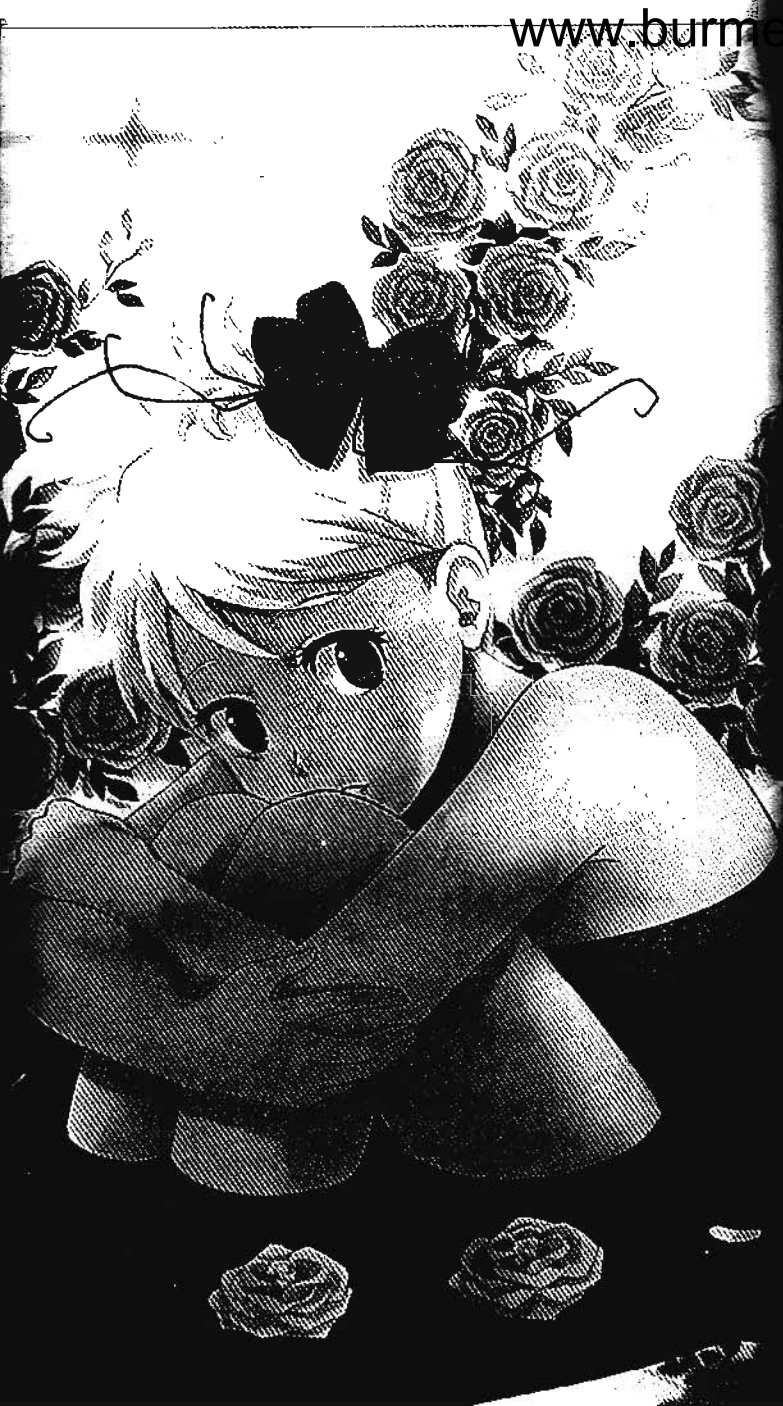
ရိုက်ပုတ်၊ ကန်ကြောက်၊ တွန်းထိုး၊ ကွဲရှု အော်ဟစ်သံများ
ဝရန်းသုန်းကား မြင်ကွင်းများကို ရှုလီ ဝေဝေဝါးဝါးမြင်နေရပြီး..
ထိုဖြစ်စဉ်ကြီးထဲ သူ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုရောပါနေလည်း မသိ။

ခွပ်ခနဲ၊ ပူခနဲဖြစ်ပြီး အမှောင်တိုက်ကြီး ပိကျလာသည်ကို
သာ နောက်ဆုံးသိလိုက်သောဟူ၏။

🎵 ငွေကိုသာ
ရေလိုသုံးရင်
တပြည်လုံးမှာလုပ်သမျှတင့်တယ် 🎵
ဟုတ်ကဲ့...
ကျွန်တော်တို့ဘဝက
ရေကိုတောင်...
ငွေလိုသုံးနေရတာလေ...
တော်သေးတယ်
အသက်ရှူဝနေတာ
လေ,လေးအလကားရနေလို့၊

သတိကောင်းကောင်းရလာတော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် အချုပ်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ခေါင်းမှာလည်း ပတ်တီး
ကြီးနဲ့ . . . တော်တော်ပဲ ဆိုးပါတယ် ဆရာရယ် . . . အဲဒီကာလတွေ
ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာကို ပြန်တောင်မတွေးချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝ
မှာ အဆိုးဆုံးအပိုင်းတွေပါပဲ . . . ။

တစ်ပတ်နေမှ အာမခံရတယ်။ တစ်လကျော်ကျော် အချုပ်

တယ်။ နေ့ရက်ကားမူပေါ့ ဆရာရယ်။ အလုပ်ပျက်၊ အကိုင်ပျက်၊
နှိုင်းကုန်တဲ့အပြင် အမေအိမ်လေး ပေါင်လိုက်ရတယ်။ အောင်ဘု
 တ ထောင်တစ်လ၊ ကျွန်တော်က ထောင်သုံးလ၊ အဆိုးဆုံးကတော့
 နာတလူးပဲ... အလုပ်နဲ့ထောင်တစ်နှစ်ကျတယ်။ သူက ဝေလင်းသူ
 ကြောင်ကို တမင်အပြုံးနဲ့ သတ်တယ်အထိ ဖြစ်သွားတယ်။

အမှန်က ဒေါ်ဒွေးဖြူက သူ့ကြက်သားအုပ်ကို လာလာခိုး
 နေလို့ အကူအညီတောင်းလို့ ဘယ်ကကြောင်မှန်းမသိဘဲ ထောင်
 ထားတာ...။ လာခိုးတဲ့ကြောင်က အလွန်မဟုတ်ဘူးလား...။

ဝေလင်းသူ အမေက ဘယ်လိုစည်းရုံးပစ်လိုက်တယ် မသိ
 ဘူး... လိမ်လည်သက်သေထွက်ဖို့ ပိုက်ဆံပေးမှာပေါ့ဗျာ...။ ရုံးမှာ
 ဒေါ်ဒွေးဖြူက နာတလူးကို သူ့ကြက်သားအုပ် ကာကွယ်ပေးဖို့...
 တစ်ခါမှမပြောမိပါဘူး ဖြစ်ကရော၊ အိမ်အောက်က ကြောင်အော်
 သံကြားလို့ ဆင်းကြည့်တော့... နာတလူးက ကြောင်ကို မသေသေ
 အောင် လည်လိမ်ပြီး သတ်နေပါသတဲ့။ နောက်... ကြောင်လည်း
 သေရော... ခု မင်းကြောင်အလှည့် နောက်တစ်ခါ မင်းအလှည့်
 ဝေလင်းသူရေ... လို့တောင် ခြိမ်းခြောက်သွားပါသေးသတဲ့။ အဲ့ဒီ
 ကြိုးဝါးသံကို အဝတ်လျော်တဲ့ ဒေါ်ညွန့်ကလည်း ကြားပါသတဲ့။
 အခွေလာကြည့်ရင်း ကြားတာတဲ့။

ဒီထက်မကပါဘူးဗျာ...။

သူ့ကို ရဲ့လီ၊ နာတလူး၊ အောင်ဘုတို့က... ဒေါ်စိန်ချစ်
 အိမ် အလည်လာတာကို ဧည့်စာရင်းစစ်တယ်ဆိုပြီး ငွေသုံးထောင်
 ခြိမ်းခြောက်ပြီး အတင်းလုပြေးဖူးပါသတဲ့...။ ဒေါ်စိန်ချစ်က သူ့ရေ

မှာ တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုတယ်လေ...။ ကျွန်တော်
 နဲ့အောင်ဘု အသားတွေဆတ်ဆတ်တုန်လာရော ဆရာရေ။ ဇင်မ
 ချော ဘာမှဝင်မပြောသာခဲ့ပါဘူး။ အရင်ခေတ်က တရားစီရင်နေက
 လည်း ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ... ငွေဝိတ်၊ ပါဝါဝိတ် မှတ်လား။
 ဝေလင်းသူအမေကတော့ ကောင်းပါတယ်။ သမာသမတ်ဖြစ်အောင်
 လုပ်ဖို့ ပြောတယ်လို့ ကြားရတယ်။ သူလည်း မိန်းမကြောက်ရတာ
 ပဲလေ။ ခက်နေတာက 'ဝေလင်းသူ' ပြောသမျှယုံတဲ့ သူ့အမေပဲ။

“အောက်တန်းစားတွေကများ ငါ့သားကို လုယက်တယ်၊
 ရိုက်နှက်တယ်၊ အသက်ကိုခြိမ်းခြောက်တယ်တဲ့လား... တုန်တိုက်
 ဟေ့... တစ်စုံတည်းရှိတယ်၊ မျိုးပါကန်းသွားမယ်...”

ပေါ်တင် အော်တယ်တဲ့။ အဓိက ပိုက်ဆံပေါ့ ဆရာရယ်။
 ရန်ပွဲမှာ သူ့သားဝေလင်းသူက လက်မောင်းမှာ ခြစ်ရုံရှုံ့လေးပါပဲ။
 ဒါကို ငွေပုံပေးပြီး အရိုးကျိုးတဲ့ဆေးစာပါ တင်တော့ ကျွန်တော်တို့
 အမှုပိုကြီးတာပေါ့ဗျာ။ ဟယ်ရီလင်း သီချင်းလိုပေါ့... ‘အမှန်တရား
 က အဖိုးထိုက်တန်လွန်းတယ် ငါမဝယ်နိုင်ဘူး’ဆိုတာ... ဒါပဲဆရာ
 ရေ...။

ကျွန်တော်လွတ်လာတော့... သတင်းထူး စကြားတယ်။
 အောင်ဘု အိမ်ထောင်ကျနေပြီ။ အေးကြည်မနဲ့... အံ့ဩစရာပဲ။
 ကြေကွဲစရာက အမေ့ခြံနဲ့ အိမ်လေး ဆုံးတော့မယ်၊ အပေါင်ဝှည်း
 ဟာ ထုံးစံသုံးလပဲတဲ့... ကျော်ရင် ဆုံးတဲ့သဘောသိပါတယ်။
 အမေလက်မှတ်ထိုးပြီး ငွေယူထားတာလေ။ ငွေတိုးပေး အထိမ်းအမှတ်
 ဒေါ်ကြင်က နာမည်ခံပါ။ အဓိက နောက်ကွယ်က ငွေအဖွဲ့အစည်း

လုပ်နေတာက ဒေါ်ကျင်စို့လေ။ ဝေလင်းသူအမေ စိန်မလေ။

အပြတ်အသတ်ကို ဆော်ပြီဆရာရေ...။

ကျွန်တော့်အမေက ပညာမတတ်၊ ဗဟုသုတကမရှိ။ သားလွတ်ရေးကိုသာကြည့်ပြီး ကာလတန်ကြေး တစ်ဝက်တောင်မရှိတဲ့ ငွေကြေးကိုယူပြီး ပေါင်ခဲ့တာလေ...။ (၂၅)သိန်းကျော်တန်တဲ့ခြံကို (၈)သိန်းထဲယူပြီး အခုအတိုးမသတ်နိုင်တဲ့အပြင် သုံးလကျော်ပြီမို့လို့ ဆုံးတော့မယ်၊ ပြန်လာလာချင်း ရှင်းရမယ့်ပြဿနာတွေက အလုံးအရင်းနဲ့ကို စောင့်နေတော့တယ်။

ပိန်ချိုးငိုကြွေးနေတဲ့အမေ့ကို အားပေးပြီး အောင်ဘုကို ရှာဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဦးငြားကြီး ခြံနောက်ဘက်ထောင့်က တဲသာသာ အိမ်လေးထဲမယ် အေးကြည်မ ထမင်းချက်နေတယ်။

သူလည်း ဖရဲဆိုင်ထိုင်တုန်းကလို ကော့ရောမနေတော့ဘူး ဖိုသီဖတ်သီ ဆံပင်စုတ်ဖွားနဲ့...။

“နင့်အကောင် ဘဲ(လ်)ပရိဘောဂစက်ရုံမှာ... တွေ့ချင်လို့က်သွား”... တဲ့။

အရင်ထက်ကို ဆက်ဆံရေးက မာတင်းနေသေးတော့တာကလားဗျာ။

ဘဲ(လ်)စက်ရုံက တောင်ပိုင်းကနေ ဝေါလမ်းထိ နေပူကြီးထဲ ကုန်းကြောင်းယွန်းရတာပေါ့။ ဟိုရောက်တော့ ထမင်းချိုင့်လေးနဲ့ ထမင်းကုန်းတုတ်နေတဲ့ အောင်ဘု ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်တယ်။ ပြောစရာစကားတွေ ရင်နဲ့ပြည့်နေလို့ ဘာသံမှထွက်မလာဘူး...။

“မင်း ထမင်းစားပြီးပလား”

“ဟေ့အေး”

ပိန်ကပ်ကြုံလို့နေတဲ့ သူ့ရုပ်နဲ့ သူ့ထမင်းချိုင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒီကောင်ယောင်လို့တောင် မတို့တဲ့... ငစိန်ဆန်ကြမ်းမာခေါက်နီကြင်နဲ့ ငရုတ်သီးမှုန့်တောင်မပါတဲ့ ငါးပိရည်ကြလေး၊ စိတ်ခွဲထားတဲ့ ကြက်သွန်နီက နှစ်ဥနဲ့တစ်စိတ်။

“ဟဲဟဲ... အဆင်ပြေသလိုပဲ နှိပ်နေရတယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ သူက ကုန်ရရ လခစားအလုပ် လုပ်ပါဆိုတာနဲ့ ဒီစက်ရုံမှာကလည်း ခေါ်တာနဲ့ လာလုပ်နေတာ...။”

“ပြောစမ်းပါဦး... မင်းက ငြုန်းစားကြီး ဘယ်လိုတဘယ်လို အေးကြည်မနဲ့...။”

အဲ့ဒီမှာ အောင်ဘုပြန်ပြောပြတာက... ပီဒီယိုဇာတ်လမ်းအရမ်းဆန်နေတယ်။ အေးကြည်မ ဆံစတွေခြောက်၊ နားထင်နားရင်းတွေကျပြီး ပျို့လိုက်၊ အန်လိုက် ဖြစ်နေတာကို သန်းရိမက စတွေ့ပြီး ငါကူမယ်၊ ကယ်မယ်နဲ့... အတင်းကြီးမေးမှ သုံးလရှိပြီ... ငတိုးနဲ့တဲ့...။ ငတိုးပျောက်နေတာက နှစ်လလောက်ရှိပြီလေ...။ မြဝတီဘက်ကနေ ယိုးဒယားကုန်ကူးနေကြ၊ တချို့က ဒီကောင် မြင်းဆေးလည်း ပြီနေတယ် ပြောကြတာပဲ။ ငတိုးပျောက်တော့ အေးကြည်မ ဒေါင်းတောက်တော့တာပေါ့။ ဟိုကျိတ်မေး၊ ဒီကျိတ်စုံမင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ သတင်းမရဘူးလေ...။ အောင်ဘုက အေးကြည်မတို့ အိမ်တကြည့်ကြည့်ဆိုတော့ ရိပ်မိနေတာကြာပြီတဲ့။ ဘယ်လိုအောင်ဘုမသိတာတဲ့...။

အဲ့ဒီမှာ... အေးကြည်မရဲ့ကယ်တင်ခွင့် သန့်နီနီ...

ကွက်ထဲ အောင်ဘု ဝမ်းသာအားရ ခြေစုံပစ် ဝင်သွားခဲ့တာပါပဲ။

အေးကြည်မကလည်း အောင်ဘုကို မျက်နှာသာပေးလာ တယ်လေ။ အေးကြည်မ ဖရဲဆိုင်မှာ ထမင်းအတူတူစားခွင့် ရလာ တာကိုပဲ အောင်ဘုခမျာ ဘုရင့်သမီးနဲ့ ပွဲတော်အတူတူတည်ရသလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ဗျာ။ . . တစ်နေ့ . . သန်းရီမက ကပ်မေးတယ်။

နင် . . အေးကြည်ကို ကြိုက်နေသလား ငါပြောပေးမယ်တဲ့။ အဟုတ်လားဆိုပြီး မသန်းရီကို လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ဆက်လိုက်ရ တာလေ . . ။ သူမြတ်နိုးတဲ့ ဂျော်ဒန်းနိုးဘောင်းဘီတွေ အိတ်တွေပါ အပေါင်ဆိုင် ပို့ပစ်ခဲ့ရတယ်တဲ့ ဆရာရေ . . ။

နောက်ဆုံး . . အေးကြည်မမှာ ဒီလိုဒီလိုရှိတယ် အောင်ဘု။ နှင့်မေတ္တာစစ်ရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်သလားလို့ ငြောင်မေးပါတယ်တဲ့ . . ။ အောင်ဘုက အဲဒီဗိုက်ထဲက မမြင်ရသေးတဲ့ ကလေးလည်း . . အေး ကြည်မသွေးပဲ မေတ္တာစစ်စစ်နဲ့ ကျွန်တော်ချစ်တယ် ဆိုတော့ . . . ခိုးပြေးဖြစ်အောင် သန်းရီမက တွန်းပို့လိုက်ပါရောတဲ့ . . အဲသလိုနဲ့ အောင်ဘုရဲ့ တကယ်အံ့ဩလောက်တဲ့ မေတ္တာပါရမီနဲ့ခန္တီဟာ အံ့ဩ လောက်အောင် ဖြစ်တည်ပေါက်ပွားပြီး ကြားရသူတွေ မယုံမကြည် ကို ဖြစ်ရတော့တာပါပဲ ဆရာရယ် . . ။

သူပြောဖူးတယ် အေးကြည်မ ဆဲတာလေးကိုပဲ ကဗျာလို့ အောက်မေ့တယ်ဆိုတာ သူ တကယ်ပြောခဲ့တာပါလားဗျာ။

ကျွန်တော်ကစကားသိပ်မပြောတတ်တော့ ပေါ်လွင်အောင် ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိဘူးဖြစ်နေတယ်။ အောင်ဘုက သူ့ ဘိုးဘွားမိဘအမွေ နှစ်ဆောင်ပြိုင်အိမ်အိုကြီးမှာ တစ်ယောက်တည်း

နေခဲ့တာ . . ။ အစွန်လည်းကျတယ် . . ခြံကျယ်ကြီးပေါ့ . . ဒါပေမယ့် သရဲခြောက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတယ်လေ။ မှောင်ရင် အဲဒီသူ့ခြံနား ဘယ်သူမှ မကပ်ရဲဘူး။ အဲဒီကိုခိုးတော့ အေးကြည်မက မလိုက်ဘူး လုပ်ရော . . . အဲဒီမှာလည်း တစ်သက်မနေဘူး ပြောတယ်လေ။ ရုတ်တရက်ခိုးရတာဆိုတော့ ပိုက်ဆံကလည်းမရှိဘူး။ သမန်းကုန်း ရွာက သူငယ်ချင်းဆီ ခိုးပြေးရတယ်။ သူငယ်ချင်းတလည်း သူ့အိမ်နဲ့ သိပ်အဆင်မပြေတော့ အေးကြည်မကို အိမ်ပေါ်သိပ်ပြီး သူက နွား စာခွက်ထဲ ကောက်ရိုးခင်းအိပ်ခဲ့ရတယ်တဲ့ . . . ။

ခြင်ကိုက်၊ ဖြုတ်ကိုက်နဲ့ တစ်ညလုံးအိပ်မရပေမယ့် . . သူ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ပျော်နေခဲ့တယ်တဲ့ . . ။ အေးကြည်မ . . ငါ့လေး ဖြစ်ပြီဆိုပြီးတဲ့ဗျာ . . ။

နောက်နေ့ . . သူ့သူငယ်ချင်းက လယ်ထဲဆင်းတော့ အေး ကြည်မ စားဝင်အောင် သူ့ပါ လယ်ထဲလိုက်ဆင်းပြီး ရွံ့ထဲဗွက်ထဲ တစ်နေကုန် ထယ်ထိုးရတယ်။ ပေါ်ကြော့ကောင်ပဲ . . လွတ်ပင်ပန်း တာပေါ့ . . မင်္ဂလာမဆောင်ရသေးဘဲ လင်ကိုယ်မယား အိမ်ပေါ် တက်အိပ်ခွင့်မပေးလို့ နွားစာခွက်ထဲပဲ ဝင်အိပ်ရပြန်သတဲ့ . . ။

ပင်ပန်းထားပေမယ့် မပျော်တစ်ချက် ပျော်တစ်ချက် ဖူးလင်း ရတာပေါ့။ သုံးရက်တည်းနဲ့ အောင်ဘု မျက်ကွင်းချောင် ကြောင် ခေါင်းရုပ် ပေါက်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တော့ မြို့ပြန်လာပြီး သူ့အိမ်နဲ့ခြံကို ဒေါ်ကြင်ဆီမှာ ပေါင်ရပြန်တယ်။ သရဲခြောက်တဲ့ခြံဆိုပြီး ဒေါ်ကြင်က ခြံကို အပေါင် မခံဘူး . . . သစ်ကြီးသစ်ကောင်းတွေနဲ့ သွပ်အထူတွေပါတဲ့ အိမ်

တောင်တို ဖျက်ရောင်းမလားတဲ့. . . ရောင်းမယ်ပေါ့. . . ဗိုက်ကနာ
 နေပြီတို့. . . အေးကြည်မဗိုက်ကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟင်း. . .
 ထင်. . . အရပ်စကားပါ အောင်ဘုဗိုက်နာတာကို ပြောတာပါ။ မိဘ
 အထွေအမြတ်ကြီး ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ဖျက်ယူနေတဲ့
 တဝန်းဝန်း. . . တဒိုင်းဒိုင်းသံကြားမှာ အိမ်ကြီးကို မျက်ရည်နဲ့ ဝေဝေ
 ဝါးဝါး ထိုင်ကြည့်ရင်း အေးကြည်မအတွက်ဆိုပြီး ပြုံးနေခဲ့တယ်တဲ့။
 အဲ့ဒါကို ဦးငြားကြီးကမြင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ပုံရတယ်။
 သူတူမလည်းဖြစ်တာကိုး. . . ရှိစုမဲ့စုနဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီး သူ့ခြံ
 နောက်မှာ အိမ်ဟောင်းကကျန်တဲ့ သစ်ဆွေးသစ်စတွေနဲ့ တဲထိုးပြီး
 နေခွင့်ပြုလိုက်တယ်. . . ။

ခင်မင်သူတွေက အရမ်းပိန်ချုံးသွားတဲ့ အောင်ဘုကို ဝိုင်း
 စကြတယ် ဘာညာဘာညာပေါ့. . . အိပ်ကောအိပ်ရဲ့လားဟေ့ကောင်
 ပေါ့. . . အောင်ဘုကတော့ အထင်တွေကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး တဟဲဟဲပဲ၊
 တကယ်က အေးကြည်မက အကပ်ကိုမခံခဲ့တာပါ။ သူကလည်း. . .
 မယားဖြစ်နေပေမယ့် မကြီးစားခဲ့ပါဘူး၊ ကလေးရှိတယ်လေ။ ဖြစ်ချင်
 တော့ အေးကြည်မဗိုက်က ထွက်မလာဘူး။ တတ်သိနားလည်သူ
 တွေက မီးယပ်သားဖွားသမားတော်နဲ့ မြို့ပေါ်တက်ပြခိုင်းတယ်။

ဖရဲဆိုင်ပြန်ဖွင့်မယ့် အရင်းလေးကုန်ပြန်ရော. . . ဒါပေမယ့်
 ကုန်ရကျိုးနပ်တယ်။ ဘာကိုယ်ဝန်မှ မရှိဘူး။ ပြပြီး တစ်ပတ်အတွင်း
 ဓမ္မတာပြန်ပွင့်လာတယ်။ ထခုန်မတတ်ပျော်သွားတဲ့ အောင်ဘုက
 သန်းရီမဆီက အသံနဲ့အက ကူးစက်သွားပုံရတယ်။ သန်းရီမက
 တဲထဲက က၊ပြီး ထွက်လာတယ်လေ ပါးစပ်ကလည်း 'တဲ့ပူနယ်နယ်'

တဲ့ပူနယ်နယ်. . . ပြန်လာတယ်. . . ပြန်လာတယ်' သီချင်းသံနဲ့ပေါ့။
 အေးကြည်မ နိုးနိုးသဘာဝ မီးယပ်ပြန်ဖြစ်တာမြင်လို့ ဝမ်း
 သာအားရ ထခုန်ပြီး တဲထဲကထွက်လာတာလေ. . . ။
 အဲ့သမ္မာ(သဘောပေါက်သွားတော့)အောင်ဘုလည်း. . .
 တစ်ခြံလုံး 'ပြန်လာတယ်. . . ပြန်လာတယ်'နဲ့ ဝတ်တနေပါရောလား၊
 ခြံပတ်လည် ဥပုသ်သည်တွေ ဝိုင်းကြည့်နေတာတောင် ပြန်လာတယ်
 နဲ့ ကကောင်းတုန်းဆိုပဲ. . . ။

လျှော်တုန်းကလျှော်. . . တံပိုးထမ်းတုန်းက ထင်ခိုင်ခဲ့တဲ့
 သန်းရီမတောင် နွားသိုးအောင်ဘုကို သနားလာခဲ့ရတယ်တဲ့။ အထို့
 ပြန်ဖြစ်လာတဲ့ အေးကြည်မဟာ အောင်ဘုကို သူ့အနား လုံးဝအကပ်
 မခံတော့တာပါပဲ။ အကပ်မခံတဲ့အပြင် အောင်ဘုကို အဖို့အဖို့ ဒုက္ခ
 ပေးပါတော့တယ်။ ချိုးရေသုံးရေ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အိမ်သာရေက
 အစ အောင်ဘု အသင့်ဖြည့်ပေးရတယ်။ အတွင်းခံကအစ အောင်ဘု
 လျှော်ရတယ်။ အောင်ဘုကတော့ ရေတွင်းကုန်းမှာ ဝိုင်းလှောင်ခံရ
 တဲ့ကြားက တပြုံးပြုံးပါပဲ။ အောင်ဘုရသမျှလေ. . . အိုဗာတိုင်ပါ
 စာရင်းဇယားနဲ့ အပ်ရတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဖြတ်၊ ဆေးလိပ်ဖြတ်၊
 အောင်ဘု အပျော်အပါးမှန်သမျှ အကုန်ဖြတ်ခဲ့ရတယ်။

ပြောရရင်မကောင်းပါဘူးဆရာရယ်. . . အေးကြည်မဟာ
 ဈေးဝယ်ပြန်ရင် ဈေးခြင်းကို ဦးငြားအိမ် မီးဖိုထဲထားခဲ့တယ်။ အထို့
 အမြဲပဲနဲ့ ဗျိုင်းကျငါးပိပဲ အောင်ဘု အာဟာရဖြစ်ခဲ့တာကြောင့်
 အေးကြည်မက ဆန်ကောင်းဟင်းကောင်းနဲ့ နောက်အောင်ဘု
 တက်အုပ်တယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း အလှူအတန်နဲ့ အောင်ဘု

ဝမ်းစိုတယ်...။

သရဲခြောက်တဲ့ခြံကိုလည်း အေးကြည်မက ပရိတ်ရွတ်ပြီး
ဒေါ်ကျင်စွဲကို မတန်ရင်ကာဈေးနဲ့ ထိုးရောင်းပစ်လိုက်တယ်။

ငတိုးကို ကြေးပုံဖို့လေ။ ဟုတ်ကဲ့ဆရာ... ငတိုး ပြန်ရောက်
နေပြီ။ လွဲရလေခြင်းလို့ တသသဖြစ်ပြနေတော့တာပေါ့ဗျာ၊ လွမ်းလို့
ထောင်း... ချွဲလို့ကောင်းနေသပေါ့...။

အောင်ဘုကလည်း ကွာပေးမယ့်ပုံမှ မမြင်တာ၊ နာမည်ခံ
လင်ဖြစ်မှန်း ခင်မင်သူတွေကသိတော့... မင်း နွားကျလှချည်လား
ဒီလောက်ဒုက္ခခံပြီး ပေါင်းမနေနဲ့... ကွာပစ်လို့... ဝိုင်းပြောပေမယ့်
ရှားရှားပါးပါးရထားတဲ့ ကျွပ်မယား ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး ထားခဲ့တာတောင်
မသေသေးသ၍ ချစ်နေဦးမယ်ကောင်ဗျ ဆိုတော့... နွားတောင်
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ကောက်ရိုးပုံကို ထမင်းအငတ်ခံပြီး နေ့မအိပ်
ညမအိပ်စောင့်နေတဲ့... ခွေး... ခွေး... လို့ အမနာပ ဒေါသနဲ့ ပြော
ကြတော့တာပေါ့...။

အေးဗျာ ကောက်ရိုးပုံက ဝါဝါအိအိလေး... အဟေး...
ကြည့်လို့ကောင်းတယ်ဗျ... ဆိုတဲ့ကောင်မျိုး ဆရာရေ...။

ဪ... ကျွန်တော့်အိမ်ပေါင်တဲ့ကိစ္စလား...။

ဒေါ်ကြင်ကတစ်ဆင့် နောက်နှစ်လဆိုင်းဖို့ ရှိခိုးဦးတင်
တောင်းပန်ထားရတာပေါ့ဆရာရယ်...။ ဘဇနဲ့ အန်တီခင်မမပ
မျက်နှာလိုက်ပြထားတော့... ကာယကံရှင်ဒေါ်ကျင်စွဲက နှစ်လပဲ
စောင့်ကြည့်မယ်တဲ့ ကျော်သွားရင်တော့ သူ့အဆိုးမဆိုနဲ့တဲ့...။ အဲ့ဒီ
သုံးလအတိုးပါ အရင်းထဲထည့်ပေါင်းတော့တာပေါ့ ဆရာရယ်...။

နာလည်းနာ နံလည်းနံဆိုတဲ့ ဘဝတွေပါဗျာ...။

ဖြစ်ချင်တော့ တစ်နေ့... ဂိတ်ကို ခရီးသွားအဘိုးအိုတစ်
ယောက် ရောက်လာတယ်။ ယောဂီဝတ်နဲ့ ဆံပင်နက်ကျဲကျဲကို ဆံထုံး
လေးထုံးထားတယ်။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေမှာ အဖြူရောင်၊ တစ်
ချောင်းမှမကျိုးသေးတဲ့ သွားတွေက ဖွေးလက်လို့...။ အေးဆေး
တည်ငြိမ်ပြီး စူးရှတဲ့မျက်လုံးတွေက အလင်းရောင်လိုထွက်နေတယ်။

“ဘယ်သွားမလဲ အဘိုး”

“သထုံကွဲ့”

“ဘာသုံးဆောင်မလဲအဘိုး၊ ထိုင်ပါ... နားပါဦး... ရေနွေး
ကြမ်းသောက်ပါ။ သထုံကားလာပါတော့မယ်... သား... တင်လေ့ပါ
မယ်...။”

ပြောပြီး ဥပဓိကောင်းလွန်းလို့ ကျွန်တော် မသိမသာအတဲ
ခတ်နေမိတယ်။ တိုက်ပုံအညိုထဲက ငွေစက္ကူလေးတွေ ထုတ်ရေ
တယ်။ ကားခပဲ ရှိပုံရတယ်။ ရေနွေးသုံးခွက် ဆင့်သောက်တယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ထမင်းကျွေးချင်လာတယ်။ ထမင်းစားချိန်
ကြီးလေ။ ဒါနဲ့ပဲ သက်သက်လွတ်ထမင်းပွဲပြင်ပြီး... အဘိုး... သား
လှူပါရစေဆိုတော့ ပြုံးပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ စားတယ်။ အဆင်
သင့်ချင်တော့ သထုံကားလက်မှတ်တစ်စောင် ဘွတ်ကင်လုပ်ပြီး
ကင်စယ်ပြန်လုပ်တယ်လေ။ ဒါနဲ့... အဘိုးကိုပဲ ကန်တော့လိုက်ပါ
တယ်။ ကားပေါ်တက်ခါနီးတော့...။

“မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတာမှတ်လား”တဲ့။ ဟုတ်တဲ့ပါလား...။
စာအိတ်လေးတစ်အိတ် ထုတ်ပေးတယ်။ ဘုရားဝင်ပေါ်တင်တာ

၇၀ နတ်ရွာစိုး

လကန်ပြီး တစ်ရက်နေ့ကျမှ ဖွင့်ကြည့်ဆိုပြီး ဂါထာလားဘာလား
ခပ်တိုးတိုးတစ်ခုခု ရွတ်တယ်။ ပြုံးပြုံး ခေါင်းညိတ်တယ်။ ။ သထုံ
ကားနဲ့ ပါသွားတယ်။ အလိုလို လက်အုပ်ချီလိုက်မိတယ်။

အဘိုးမှာတဲ့အတိုင်း ဘုရားစင်ပေါ်တင်ပြီး (၁)ရက်နေ့မှ
ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။

အဲ့ဒါက သိန်းသုံးရာထိလက်မှတ်ဖြစ်နေတယ် ဆရာရေ။

အရှင်စိတ်ရှည်

တန်ခိုးရှင်တစ်ပါး
ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး...

အသင်လူသား...

လိုရာဆုတောင်း

အပ်ချလောင်းနဲ့

ဘဝပါပြောင်းပေးမယ်...တဲ့။

ချက်ချင်း...ဘယ်လိုဘဝနဲ့...

ဘာဆုတောင်းရင်...ကောင်းမလဲလို့...

ခေါင်းစားနေတုန်း...

တွေဝေနေတုန်း...

ဝုန်း...ဆို ပျောက်သွားတယ်။

တိတိတုပ္ပာနာ ၈

◆ ခြောက် ◆

မနော်နီခနော်နဲ့ ဆက်တီစားပွဲပေါ်က . . ဇစ်ဆွဲဆာလာ
အိတ်ထဲက ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်တွေကို ကျွန်တော် ထိုင်ကြည့်နေ
တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားမှန်းတောင် မသိဘူး။ ဇစ်ကိုဟပြီး အိတ်
ဘေးသားကို ဆွဲချထားတာဆိုတော့ ငွေစက္ကူတွေဟာ ထော်ထော်ပဲ
ကြည့်ကောင်းပါတယ်။ တစ်ခါမှလည်း အဲသလောက်များများနဲ့
ရီရီ ထပ်ထားတာ မမြင်ဖူးဘူးလေ . . .

အခုတော့ တမင်ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ထားတာမို့လို့ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း အခန်းတံခါးတွေပိတ်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေခဲ့တာ။

ငါ ဘာတို့အရင်ဆုံးလုပ်မလဲ... ???...

အဲဒီနေ့ခင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်မေးနေတာလည်း...
အယ်မုန်းရဲ့မုန်း မသိတော့ဘူး၊ ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ သစ်သားဆက်တီ
တုလားထိုင်တာလည်း တင်ပါးနဲ့ထိနေသလား၊ လွတ်နေသလား...
ဘတ်ထေးမိဘူး၊ လူဟာ လွင့်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ လုပ်စရာတွေ
တစ်ခုချင်းတွေတယ်။

ဟုတ်ပြီ... အိမ်ပြန်ရွေးမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒေါ်ကျင်စို့မျက်နှာ
တို့ ပိုက်ဆံထုပ်နဲ့ကို ပစ်ပေါက်ပလိုက်ချင်တယ်။ အရွက်ကြီး ထောင်
ထုပ်ခပ်လေးလေးနဲ့ဆို ပိုတောင်အရသာရှိဦးမယ်။

နောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း မော့စမ်းဆိုပြီး... အဲလိုပဲ
ခပ်နာနာလွှဲပေါက်ပစ်ချင်တယ်။ ဒေါ်စိန်ချစ်ပေါ့... ဝိုင်းပစ်စမ်းလေမ
ကြိုက်သလောက်ပစ်စမ်း။

နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ ဒေါ်ဒွေးဖြူ ငွေရှူးမကြီး၊
နာတလူးကို ရဲဘက်စခန်းပို့တဲ့ စုန်းမကြီး...။

ငါ့အမေဆီကလည်းယူ... ဟိုဘက်ကလည်းယူပြီး၊ ပိုပေး
ထားတဲ့ဘက်ကို အလိုတူသွားတဲ့ ဟိုဗိုက်ရွဲရွဲနဲ့လူ၊ အဲဒီလူကျတော့
မိမိယုံထဲကလို စနိုက်ပါဝယ်ပြီး ငွေကျည်ဆံနဲ့ ဇောက်ခနဲ ဦးနှောက်နဲ့
သွားတန်းလေး နောက်စေ့ကနေ တန်းလန်းထွက်သွားအောင်...။

“ညောင်... ညောင်...”

ခြေကိုလာတိုးတဲ့ ကြောင်လေးက ဒေါသကို စိတ်ပြောင်း

သွားစေတယ်။ အမေကြော်ခဲ့တဲ့ ငါးကြင်းကြော် ပန်းကန်လိုက်ချ
ကျွေးပစ်လိုက်တယ်။ စားစမ်းကွာ...။

ထမင်းမာခဲ့ရုံနဲ့ ငါးပိရည်ပလိမ်းနဲ့ ကြက်သွန်နီ လေးစိတ်ထိုး
မျက်စိထဲမြင်လာတယ်။ အောင်ဘု... ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်း
ဝတ်လို့ ပိန်ကပ်နေတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း အောင်ဘု ဟုတ်တယ်။

ငါလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး မွန်းတည့်နေပြီ။

ပိုက်ဆံပုံထဲက ထောင်တန်တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။
ဖန်ကိုဆွဲပိတ်တယ်။ ဆာလာအိတ်ကို အမှေ့ကွပ်ပျစ်အောက် ပစ်
ထည့်လိုက်တယ်။ သံသေတ္တာနဲ့ ထန်းခေါက်ဖာကို မသိမသာနေရာ
ရွှေပြီး ဆာလာအိတ်ကို ကာလိုက်တယ်။

ဟင်းဟင်း... အိမ်ပေါ်က အရင်ဆို ဒီအတိုင်းဆင်နေကြ
ဒီနေ့မှ ပြတင်းပေါက်တွေ အသေအချာ လိုက်ပိတ်နေမိတယ်။ ချက်
ကျအောင် ချနေမိတယ်။ အိမ်ရှေ့တံခါး သော့ပိတ်ပြီး ဆွဲကြည့်မိ
သေးတယ်။ သော့ကို ထားနေကြ ခြေသုတ်ခုံအောက် ပစ်ထည့်ပြီးမှ
ပြန်ကောက်ပြီး အိတ်ထဲထည့် လိုက်မိတယ်။ အမေ ညနေမှ ပြန်လာ
မှာပါလေ...။

တစ်ခါမှမိမိတတ်တဲ့ ခြံတံခါး လှုပ်လီလှုပ်လဲကိုလည်း...
ဟုတ်ကဲ့... ကနေ့ ဆွဲပိတ်ထားခဲ့တယ်။ ခြံပြင်ရောက်မှ အိမ်ထဲ
စိတ်မချလို့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်မိသေးတယ်။ ဆရာပြောပြောနေဆဲ
လို့... အဲဒါ လူဆန်တာပဲထင်တယ် ဆရာ... နော်၊ ဟင်းဟင်း...။

အောင်ဘုရှိတဲ့ ဘဲ(လ်)စက်ရုံကို လမ်းမလျှောက်ချက်အတိုင်း
ဘူး၊ ဆိုက်ကား... အာ... နှေးတယ်၊ လာထား... ဆိုင်စာစားမယ်။

ဒီနားဟိုနား.. ငါးရာလေးများ.. ဝူး.. ဝေါ.. ကျီး.. . . ။

“ဟာ!.. ထောင်တန်လား.. အကြွေငါးရာမရှိဘူး အစ်ကို”

“ယူလိုက်ကွာ”

“ဗျာ!”

“အေး.. မဗျာနဲ့ ခဏစောင့်၊ နောက်တစ်ကြောင်းယူမယ်”

ထမင်းဘူးဖွင့်နေတဲ့ အောင်ဘုကို တန်းတွေ့တယ်။

ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်တည်း၊ ဒီကောင် တခြားအလုပ်

သမားတွေနဲ့ ထမင်းမစားဘူး.. . ။

အင်း.. ရှက်ရှာမှာပေါ့လေ.. မျှစ်ပလိန်းကြော်နဲ့ ထမင်း

ကြမ်းခဲ.. . ။

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘု၊ မင်း ထမင်း.. ညစောင့် ဘာချစ်ရဲ့

ခွေးကြီး အောင်နက်ကို ကျွေးလိုက်.. .”

“ဟမ်!.. .”

“ခွေးစာ ခွေးကျွေးခိုင်းတာ.. ကျွေးဆို ကျွေးလိုက်”

ကြည့်စမ်း.. အောင်ဘု နှမြောနေပုံ ရင်ကျိုးချင်စရာပဲ။

ကယ်ရီဆိုင်ကယ်ကိုစီးပြီး ရှမ်းစုအထွက်က စားသောက်

ဆိုင်ကို ရောက်လာကြတယ်.. ။ ကယ်ရီသမားကို တစ်ထောင်တန်

ထပ်ပေးလိုက်သေးတယ်.. ။ ပိုက်ဆံထုပ်ကိုကြည့်ပြီး အောင်ဘုက

ဖုတုတုနဲ့ ဘုကြည့်ကြည့်တယ်။

ဘာမှတော့မပြောဘူး.. သတ်သတ်လွတ်အစိမ်းကြော်

တစ်ပွဲနဲ့ မီးနူးထဲက အကောင်းစားမှန်သမျှ မှာပစ်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ရဲ့လီ.. မင်း ဘောပွဲမောင်းပေါက်လာတာ

ထား”

“ငါ မထိုးတာကြာပြီ.. .”

“မင်းအိမ် အပြတ်ရောင်းလိုက်တာလား.. .”

“ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရွေးတော့မှာ.. .”

သတ်သတ်လွတ်အစိမ်းကြော်ကိုတော့ ဆိုင်ကဘုရားစင်မှာ

တပ်တယ်။ အဘိုးကိုရည်မှန်းပြီး ကန်တော့လိုက်တယ်။ ပြန်တွေ့ပြီး

လျှာဒါန်းခွင့်ရဖို့လည်း ဆုတောင်းလိုက်တယ်။ တာဝန်ကျေပြီ.. ။

“မင်းဘာသောက်ဦးမလဲ အောင်ဘု.. .”

“အလုပ်ပြန်ဝင်ရဦးမယ် သောက်ချင်ပေမယ့် သောက်လို့

မဖြစ်သေးဘူးကွာ”

ဆိုင်က၊ဖုန်းနဲ့ မန်နေဂျာဦးဝင်းဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်

တယ်။ GRAND ဝီစကီနဲ့ ဘဲကင်တစ်ကောင် ပို့ခိုင်းပြီး အောင်ဘု

ခွင့်ယူကြောင်း အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ ဒါပဲလေ.. ပေးကမ်း

ခြင်းသည့် အောင်မြင်ရာမဟုတ်လား ဆရာရေ.. . ။

“မသောက်တာကြာပြီအောင်ဘုရေ.. ငါတို့ ဘီယာ အဝ

တီးရအောင်၊ ထမင်းမမှာနဲ့ ဟင်းချည်းပဲ စားစမ်းမယ်.. ဟင်းဟင်း

ကာထွန်းဆရာတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်ကွ.. . ။

မြန်မာလူမျိုးဟာ.. .

ထမင်းမငတ်ပါဘူး.. ထမင်းမငတ်ပါဘူးတဲ့.. .

ပြန်ပြောလိုက်ချင်တယ်၊ ဟုတ်ကဲ့.. ထမင်း.. မငတ်ပါဘူး

ခင်ဗျ၊ ဟင်းငတ်တာလို့.. . ။ တောင်ကိုရီးယား ဆင်းရဲသား ဘစ်

ယောက် စားနေတဲ့ဟင်းဟာ.. ကျုပ်တို့မိသားစု ညမနတ်ဘုရားရဲ့

ဟားဟားဟား...

အောင်ဘု လိုက်မရယ်ဘူး။ ဖုတ်ညှပ်ကြည့်ရင်း...

“မင်း... ကျောက်သွားတူးတယ်လည်း ငါမကြားဘူး။ ပဲခူး
ဘက် ဆောက်ခံရတယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်း မထွက်ဘူး... မောင်း
တည်း အောင်ဘူးဆိုတော့ ကေန္တ မင့်ဂိတ်မှာ ဘယ်သူ့ငွေထုပ်ကြီး
ကျန်ခဲ့လဲ... ပြော ဟေ့ကောင်...”

ဘီယာနှစ်ဂျားတောင် မှာလိုက်တယ်။ ယိုးဒယားဆိုက်ကား
သမားတောင် ဘီယာကို ခွက်နဲ့မသောက်ဘူး ဂျားလိုက်မော့နေတာ
ဝီဒီယိုထဲ အားကျဖူးတယ်လေ။

လုပ်ချင်တာတွေ... အားကျတာတွေ... ချင်ခြင်းတပ်
တာတွေ... အားငယ်ခဲ့တာတွေ... ခံပြင်းတာတွေ... ဖူးထောက်
မျက်ရည်ဝေဝဲခဲ့ရတာတွေ... အံ့သွားကို သွားဖူးထဲကြိတ်ပြီး ဖိသိပ်
ခဲ့ရတာတွေ... များလှပြီဆရာရယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း လူဆန်ဆန်
နေပစ်လိုက်ပါရစေဦး...

“အောင်ဘု ငါ့အမေကိုတောင် မပြောသေးဘူး၊ ဘယ်သူမှ
မသိစေချင်လို့ မင်းကိုတော့ငါပြောမယ် မင့်မိန်းမတောင် ပြန်မပြော
နဲ့... ငါထိပေါက်တယ်အောင်ဘု၊ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံး မဟုတ်ဘူး...
အောင်ဘာလေအစိုးရထိ”

“ဘယ်လောက်ဆူလဲ...”

“သိန်းသုံးရာ”

“ဟမ်!...”

အောင်ဘု နောက်နည်းနည်း လန်သွားတယ်။ သူငယ်ချင်း

ဝမ်းသာသွားပုံလည်းရတယ်။ ပြီးမှ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း တည်ငြိမ်
လေးနက်လာပုံနဲ့...

“ဒါ မင်းဘဝ အပြောင်းအလဲပဲ ရှုလို့... မင်း ဒီလို ပရမ်း
ပတာ ဗုံးပေါလအော လျှောက်လုပ်ပစ်ရင်တော့ ဘာဘဝမှ ပြောင်း
မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါသိပါတယ်ကွာ... အစွန်းထွက်လေးတော့ သုံးပါရစေ၊
လူလိုသူလို နေကြည့်တာပါ... ငါဘယ်မှာ ဘာရိတ်အုပ်ရမယ်ဆိုတာ
သိပါတယ်၊ ချင့်ချိန်ချွေတာ တွက်ချက်ရတာတွေနဲ့ တို့တွေ မွန်ကြပ်
ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ... တစ်ခါတလေ အဲဒီအထဲက ထွက်တယ်ကွာ...
မင်းလုပ်ချင်တာ လုပ်စမ်း...”

“လုပ်ချင်တာထက် လုပ်သင့်တာကို ဦးစားပေးလုပ်တာ
ပိုကောင်းတယ်သူငယ်ချင်း... ငါက ဘဝ တအားနာခဲ့ပြီ...”

“အေး... လုပ်သင့်တာ နောက်မှလုပ်မယ်ကွာ၊ လုပ်ချင်တာ
အရင်လုပ်မယ်... ကဲ... ချီးယားစ်”

“ဝွပ်!... ဂွပ်!...”

“မင်း... ဇင်မကိုကော အသိမပေးဘူးလား”

“အဲဒါကို ငါစဉ်းစားနေတာ အောင်ဘု... ငါစိတ်ထဲမှာ
ရှုလို့ဆိုတဲ့ကောင် ဘာဖြစ်လို့ ချမ်းသာသွားလဲ၊ ထိပေါက်လို့ ချမ်းသာ
သွားတယ်၊ ဇင်မကိုလည်း ငွေနဲ့ဝယ်သွားတယ် ဆိုတာမျိုးကြီးတို့...
လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ ပြီးတော့...”

ဇင်မကို ချစ်တယ်လို့ ငါက မပြောရသေးဘူးလေကွာ၊ ဒါ
ထိပေါက်လို့ ဇင်မအချစ် တုံ့ပြန်တာမျိုးကိုလည်း ငါမလို့သာကွာ

ဝင်းသောဝေါတ်လား...

ဗိုတ်ဆာနေတဲ့ ဟင်းကောင်းကောင်းငတ်နေတဲ့ အောင်ဘု
ဆာသွေးထဲမှာ ဟင်းတွေကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားနေတာကိုကြည့်ပြီး
ထဲထဲပိတ်ပိတ်ဖြစ်တယ် ဆရာရယ်။ သူတင်ပဲလား ကျွန်တော်လည်း
ထင်ထင်ခဲတာပဲလေ။ ပါးဖြန်းဖြန်ကို စားပါတော့တယ်။

ဖျတ်ခနဲ နာတလူးကို သတိရလိုက်တာ... ဒီကောင်ကြီး
လွတ်ခင် လိုက်သွားဦးမှ၊ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရှာမလဲလို့ စားရင်း
သောက်ရင်း တွေးမိတယ်။

ကျွန်တော် အဲ့လိုတွေးနေတုန်း အောင်ဘုက...
“အေးကွာ... နာတလူးကြီး ဒီအချိန် ဘာနဲ့ထမင်းစားနေလဲ
မသိဘူးနော်”တဲ့... ပြောပုံကြည့်စမ်း။

ဖြတ်ပြောရရင် အောင်ဘုနဲ့ကျွန်တော် နာတလူးကို ခက်
ခက်ခဲခဲ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့တယ်။ အသေးစိတ်မပြောချင်တော့
ပါဘူးဗျာ နာကြည်းရင်နင့်စရာတွေမို့လို့ပါ။ သူ့ကို ဖိုကြီးအကူ ဖြစ်
အောင်တော့ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ မျက်ရည်မကျဖူးတဲ့ကောင်ကြီး ငို
တယ်... ဆရာရယ်။

ကဲ... ဆက်ပြောရရင်... အောင်ဘုက ခပ်အေးအေးပဲ
ပြောလာတယ်။ သူက စာလည်းဖတ်တယ်လေ...

“မင်းနဲ့ဇင်မက တစ်ယောက်ဖြစ်တာတစ်ယောက် ခရေစေ့
တွင်းကျ ပြောနေကြလူတွေ ရဲ့လီ၊ ဒီအကြီးကြီးကိစ္စကျမှ မင်းက
ဒိုင်လျှိုထားရင် ဇင်မဘယ်လိုမြင်မလဲ... သူ့အပေါ် ငွေရေးကြေး
ရေးမှာ အယုံအကြည်မဲ့တယ်လို့ ထင်မသွားနိုင်ဘူးလား၊ ဒါကြောင့်

ထမင်းရည်လျက်ရတဲ့ဘဝမှာ ချစ်သူတွေဖြစ်အောင် ငါတွန်းခဲ့တာ”
ဘီယာကျားပြန်ချရင်း နည်နည်းလေးရီဝေဝေနဲ့...

“မိန်းမတွေဟာ အိတ်ဖောင်းရင် စိတ်ပြောင်းတတ်တယ်ကွ”
“ဟေ့ကောင်... အဲ့ဒီစကားက မင်းကိုပြောရမှာကွ၊ မင်း

အခုအိတ်ဖောင်းနေတာလေ၊ ငါ ဇင်မစိတ်ကိုသိတယ် ဟေ့ကောင်၊
ဇင်မက မမနှင်းအိထွေးနဲ့ပေါင်းနေတာ၊ မမနှင်းတာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ
ရုန်းကန်လာရတာ၊ ချမ်းသာလာတော့ ပိုတောင်စိတ်တောင်ဝင်လာ
သေးတာ မင်းအမြင်ပဲ၊ ဇင်မလည်း ငွေဆိုတာအရေးပါမှန်း သိလေ
မယ့်... ငွေဟာ ဘဝမှာအဓိကတော့မဟုတ်မှန်း သိနေမယ်လို့ ငါလို
တယ်၊ ဇင်မက မမနှင်းကို သူရဲကောင်းထားတာကွ... ငါ အကြံပေး
ချင်တာက... ..
... ..
... ..”

အောင်ဘုက သူဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာစကားတွေကို အ
လေးအနက် အကြံပေးနေပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ
နေချင်တယ်ဗျာ... သူ့စကားထက် မွန်းလွဲကျော်ရင် ရောက်လာ
တတ်တဲ့ K.T.V အဆိုတော် အလန်းစားလေးတွေကို လှမ်းမြင်နေရ
တော့... သူ့စကားကို မကြားတစ်ချက်၊ ကြားတစ်ချက်ပဲ၊ စိတ်က
မလုပ်ရတာတွေ လုပ်ချင်နေတယ် ဆရာရေ... လုပ်နိုင်တဲ့ ငွေ
အင်အားကလည်း ရှိနေတာကိုး...။

ဒီတစ်ပုဒ်ပြောင်သွားရော ဘာအရေးလဲ... အမေ့တုန်းနဲ့
အောက်မှာ အထပ်လိုက်ရှိနေသေးတာပဲဆိုပြီး... အောင်ဘုထင်

•၂ နတ်ရွာစိုး

အရင်းဝါနာပါတဲ့ K.T.V ကို ဆွယ်ကြည့်တာပေါ့...။

“အောင်ဘု သယ်ချင်းကြီး... လေးလေးနက်နက်တွေ...
ထက္ကရာဇ်ကိစ္စတွေ နောက်မှပြောကြရအောင်ကွာ၊ တစ်ခါတလေ
အလန်းတွေနဲ့ အပန်းဖြေရအောင်...။ K.T.V ထဲ မင်းဆိုနေကြ
ဗျားဟန်အသံလေးလည်း ငါကြားချင်တယ်ကွာ...”

“လုပ်လိုက်လေ...”

နှစ်ခွန်းမပြောရပါဘူးလေ၊ အပျော်အပါးဆိုတာ လူဇာတ်စာ
ပဲဟာ... မပျော်ချင်မပါးချင်သူ ပုထုဇဉ် ရှိတယ်မထင်ပါဘူး... ဟဲဟဲ
လူဆန်ဆန် အလန်နေဦးမှ...။

“ဟေ့... ဝိတ်တာ၊ ဒီဝိုင်း K.T.V ထဲ ရွှေမယ်ဟေ့...။
ဟိုအလန်းတွေ တန်းစီလွှတ်လိုက်”

ဟုတ်ကဲ့... မြေကြီးနဲ့ခြေထောက်နဲ့ မထိတော့ဘူး။
သမံတလင်းရယ်၊ ဖိနပ်ရယ် ကြားမှာခံနေလို့လေ...။
အဟေ့...။ အဲ့သမှာ ဂျူဂျူနဲ့စတွေ့တာ။

SLOW AND STEADY WINS THE RACE

“ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် အောင်ပွဲခံ”...တဲ့၊

ခေတ်ညောင်းက...

သိုးဆောင်းစကားပါ။

ဒီနေ့အင်တာနက်ခေတ်မှာ

“ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် နောက်ကျကျန်”-ဖြစ်သွားပြီ၊

ဟုတ်ကဲ့ဗျိုး...

ဟဲ့ဟဲ့ တို့ကတော့...တို့ကတော့... ဟဲ့ဟဲ့

ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်တောင် မှတ်ဘူးဟေ့...

လေးလေး...ကန်ကန်...

ဝေး...ဝေး...လံ...လံ...

ကျန်ချင်သလောက်ကျန်...

◆ ခုနစ် ◆

K.T.V ထဲဝင်ထိုင်ပြီး အဆိုတော်ကောင်မလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အစမ်းဆိုခိုင်းကြည့်တယ်။

“တစ်ပုဒ်. . . အကြိုက်ဆုံး အကောင်းဆုံးကို ဆိုပြ တစ်ပုဒ် ဆိုခ. . . နှစ်ထောင်၊ အကောင်းဆုံး နှစ်ယောက်ရွေးမယ်. . . အဲဒါ ကိုယ်တို့နဲ့နေရင် ပေါ်စေရမယ်. . . ဂျီမကျဘူး၊ ပြဿနာမှတော့ အစစအရာရာ တာဝန်ယူတယ်”

ကျွန်တော်ကလည်း ထိကိုယ်စားလှယ်က ငွေလာပို့မှာဆို
တော့ . . . အကောင်းဆုံးလေးတွေ မနက်ကတည်းက ဝတ်ထားတယ်
လေး။ အောင်ဘုကလည်း ပိန်သွားပေမယ့် စက်ရုံအရိပ်ထဲ အလုပ်
ထုပ်နေတာဆိုတော့ အသားက ပြန်ဝင်းနေတယ်။ စက်ရုံက လွင်းပြာ၊
သွင်လာစုနဲ့ ရှုနဲ့ ဟဲလ်မက်နဲ့ အင်္ကျီမှာကလည်း ဘူးသီးငါးပေါင်း
ကြော် စာလုံးတွေနဲ့ဆိုတော့ . . . ကိုရီးယားလိုလို၊ ဂျပန်လိုလို၊ တရုတ်
လိုလို ဂိုက်ဖမ်းနေတယ်။

သုံးဖြုန်းနေပုံ၊ စားပွဲပေါ်က မှာထားတွေကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်
တုမ္မကီက ငတ်တွေလည်း ထင်လောက်တယ် . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . တစ်
ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဝင်ဆိုကြပါတယ်။ ဆိုပျော်က အကဲဖြတ်ခိုင်း
တွေ ဂိုက်စပေါက်ဖမ်းရတာလည်း အရသာတစ်မျိုးပဲ . . . အောင်ဘု
က ဘောစိဂိုက်ဖမ်းပြီး ဆိုခရင်းနေတယ်။

အားလုံးပြီးမှ အောင်စာရင်း ထုတ်ပြန်မယ့်ပုံပေါ့။

အပိုင်သီချင်းတွေကို အပြိုင်ဆိုကြတာဆိုတော့ ကောင်းကြ
ပါတယ်။ တစ်ယောက်ဝင်လာ အနံ့တစ်မျိုး၊ ဟန်တစ်မျိုး၊ အလန်တစ်
မျိုးနဲ့ . . . ငတ်ကြီးကျဉ်းနဲ့ နိုးလိုက်တာဗျာ . . . ဟာဟာ . . .

အောင်ဘုက ပိုးထပြီး မီးမီးဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ပိုးစုန်း
ကြူးတောင် နှစ်ယောက်ပြု ဆိုလိုက်သေး။ ကောင်မလေးကလည်း
အောင်ဘုကို သဘောကျသွားပုံပဲ။

“ကိုကိုနာမည် ဘယ်သူလဲဟင် ဘယ်ကုမ္ပဏီကလဲ”

“ကိုကိုနာမည်လား . . . ဟင်းဟင်း . . . စံလျှောက်ဖိတဲ့ . . .
ကုမ္ပဏီလိပ်စာကတော့ . . . ဟင်းဟင်း . . . မင်းဆက်ဆံရေးကို မူတည်

ပြီး ပေးသင့်ပေးမယ် ညလေး . . .”

“စံလျှောက်ဖိတဲ့လား နာမည်ကြီးကလဲ” . . . တဲ့။

စံလျှောက်ဖိဆိုတာကို ကောင်မလေး ပြောင်းပြန်ပြန်ရမှန်း
မသိလို့။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်တည်တည်လုပ်နေတဲ့ အောင်ဘုကို
ကြည့်ပြီး ဟိုဘက်လှည့်ရယ်နေရတယ်။ ဒီတောင်က ခပ်တည်တည်
ပြောင်တတ်တဲ့ အလေ့ရှိတယ်။

ကျွန်တော်ခိုက်တာက ဂျူဂျူးဆိုတဲ့ အလန်းဆုံးလေးပဲ . . .
ဂီတာသမားဆိုတော့ သူ့ကိုး၊ ဘိ၊ ဘားနဲ့ ဈာန်ဝင်ပုံတွေ၊ အသံအနိမ့်
အမြင့်တွေ သိနေတယ်လေ . . . အဆိုကောင်းပဲ . . . တော်တော်လည်း
လှတယ်။ ဟိုမင်းသမီး အချိုးအဆစ်မျိုး . . . နေပါဦး . . . ဪ ဂျီလီ
ဂျီလီစတိုင်မျိုး ဆရာရေး . . .

သျှိုသီချင်းတွေကို ယောက်ျားဟန်မျိုးနဲ့ဆိုတာ အရမ်းခိုက်
တယ် ဆက်ဆံရေးလည်း အရမ်းညက်တယ် . . . ဂျူဂျူးပဲရွေးတယ်။
ဆွဲဆောင်ပုံကိုကြည့်ဦး သီချင်းဆိုပြီး လက်ခုပ်တီးဩဘာပေးနေတဲ့
ကျွန်တော့်ကို ဖလှိုင်းကစ်(စ်)လှမ်းပေးပြီး လက်ဝါးလေးကော့နေ
အောင်လှန်လို့ နှုတ်ခမ်းအာအာလေးနဲ့ . . . ဖူးဆို . . . အနမ်းကိုမှတ်ပြီး
လှမ်းပို့ပဲလေးက . . . ဆတ်ခနဲ ဟတ်လာထိတယ်။ (ကြုံမှမကြုံမှ
တာဗျာ) ဂျူဂျူးနဲ့ မီးမီးကိုပဲ ရွေးလိုက်ကြတယ်။ သူတို့လည်းပျော်လို့
ကြိုက်တာမှာ၊ ကြိုက်တာစား၊ ကြိုက်တာသောက်ပေါ့ . . . အောင်ဘု
တို့အတွဲကလည်း စုံတွဲတွေချည်း ဟစ်နေတော့တယ်။

“လာလေကို . . . သူတို့လိုပဲ စုံတွဲဆိုကြရအောင် . . .”

“ဂျူဂျူးလို ကိုက အသံမကောင်းဘူး . . .”

“အတော်ပဲ အသံကောင်းဆေးပါတယ်. . သောက်မလား”

“ကြည့်ရအောင်”

“ဈေးကြီးတယ်နော်. . တော်ရုံလူ တိုက်တာမှတ်ဘူး”

အောင်ဘုန်းမီးမီးကို အကဲခတ်သေးတယ်။ သူတို့အရှိန် ကောင်းနေမှ သူ့ဆလင်းဘတ်ချ်ကို ဒိုင်လျှိုဖွင့်တယ်။ ပုလင်းက လက်သီးဆုပ်လောက်ပဲ မြင့်တယ်. . အညိုလေး။ ပုလင်းပတ်က အပြာရောင်. . F နဲ့စတယ်။ ကျွန်တော်မမတ်တတ်ပါဘူး။

ပုလင်းဖုံးနဲ့ သူလည်း တစ်ဖုံးသောက်တယ်။ ကျွန်တော့်တို့ လည်း တစ်ဖုံးတိုက်တယ်။ ပုရိန်းရိုင်း ချိုပျစ်ပျစ်နဲ့ လည်ချောင်းထဲ ဆင်းသွားတယ်. . . ။ အဟမ်း. . . ။

“အရက်အလွန်အကျွံမူးတာလေး ပြေတယ်. . ၊ ဘီယာ မသောက်နဲ့ဦး. . . ခဏနေကြည့်”

ဂျူးပေးလာတဲ့ ပုရိန်းသကြားလုံး မြှူရင်း ဆိုဖာပေါ် ခေါင်း တင်ပြီး ခဏငြိမ်နေလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါ. . မူးရိပ်ရိပ်တွေ တစ်စချင်း ကြည်လင်လာတယ်။ နေလို့ထိုင်လို့ ပိုကောင်းလာတယ်။ လည် ချောင်းရှင်းပြီး သီချင်းသံတွေ နားထဲပိုပြီး ပိပြင်လာနေတယ်။

သီချင်းဆိုချင်လာတယ်။ ဒီလိုနေထိုင်ရတဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်ကို အခုနကထက်ပိုပြီး ကျေနပ်လာတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပိုပြီးယုံကြည်လာတယ်. . . ဇိမ်ပဲ. . . ။

အင်ရဲ့ နူးညံ့တဲ့အမိန့်တော်အတိုင်းကို ဂျူးက စဆိုတယ်။ တော်တော်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့အသံပါပဲ. . . ဒုတိယပိုဒ် ကျွန်တော့်ကို မိုက်ပေးတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ အသံဟာ ကြည်

နေပြီး ဈာန်အပြည့် ဝင်နေကြောင်းတွေ့ရတယ်။

“အောင်. . အဲ. . စံလျှောက်ဖီရေ. . ငါ့အသံ အဲလောက် ဘယ်တုန်းကမှ မကောင်းဖူးဘူးကွာ. . နော. . .”

“ဟဲဟဲ. . အသည်းလေးတွေရွေ့မှာကိုး. . ကိုနေကိုတိုး ဇာတ်ဆရာရဲ့. . . ဟဲ့! . . ကျိတ်ထား. . .”

တိမ်တွေလို လွင့်မျောလိုက်. . .

တိမ်တွေလို နိမ့်ဆင်းလိုက်. . .

နာကျင်မယ့်ခရီးလား. . .

ကောင်းကင်ဘုံလေးလား. . .

တို့နှစ်ယောက်အတူတူ ရွက်လွင့်ခဲ့. . .

နူးညံ့တဲ့အမိန့်တော်အတိုင်း. . .

“ထကွာ ကို. . ထိုင်ဆိုနေတာချည်းက ပျင်းစရာကောင်း တယ် လာပါ. . . ဒီသီချင်းက ယိမ်းနွဲ့ပြီး တိမ်ထဲလွင့်မျောရောက်နေ သလို ဆိုရတာ၊ အောင်မယ် သူကပဲ ရှက်နေသေးတယ်. . အဟုတ် ပဲ. . . တော့. . . ဟင်းဟင်း”

ဂျူးက လက်မောင်းကို ခန္ဓာအိအိနဲ့ဖိပြီး လာဆွဲတော့ တွန့်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရပါတယ်။

အောင်ဘုရော ကျွန်တော်ပါ ဘာအခွင့်အရေးမှ မယူတာ ကို သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အံ့ဩနေပုံရတယ်။ ဒီလို လှလှပပ တွေ့ကြုံ ကြိုက်ကြိုက်လေးတွေနဲ့ သီချင်းတွဲဆိုရတာကပဲ တော်တော်တယ်ပဲ ငါတို့ပါလားဆိုတဲ့ ကောင်တွေလေ. . . ၊ အထဲက ဟောပြောတာနဲ့ ဘာညာဘာညာ လုပ်နိုင်တာကိုမသိတဲ့အပြင်. . .

မှန်းတောင် နှစ်ကောင်လုံးမသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ ဆရာရယ်။ မသိမသာ လာဖွင့်ချောင်းသွားတာ ဝေလင်းသူမှန်းလည်း လုံးဝမသိလိုက်ကြပါဘူး ပြီးတော့... သန်းရီမနဲ့ သူ့သမီးချောလေး ပူစူးမတို့ ကြက်သားတောက်သည်သွင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်မို့ အဝင်အထွက် ရှိနေတာကိုလည်း ပိုလို့တောင်မသိကြပါဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့...။

ဆိုလိုပျော်လို့ကောင်းတုန်း...။
ဝုန်းဆို တံခါးပွင့်သွားပြီး တံခါးဝမှာ ခါးထောက်ပြီး မျက်ထောက်နီကြီးနဲ့ အေးကြည်မပေါ်လာမှပဲ... ဟာ!.. ခနဲ ဖြစ်ကြရတာပါ။

“အောင်ဘု နင်အခုထွက်ခဲ့စမ်း...။ နင်မထွက်ရင် ငါဝင်လာမှာနော်...။”

အေးကြည်မကို ဆိုင်ဝန်ထမ်းနဲ့ ပူစူးမက တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဆွဲထားတယ်။ တံခါးဝမှာ ဝရုန်သုန်းကားပေါ့...။

“လွတ်စမ်း အေးကြည်အကြောင်း ကောင်းကောင်းပြရသေးတာပေါ့...။ အောင်ဘု ငါခေါ်နေတာ မလာဘူးလား... လာမလား။”

ခုနစ်သံချီနဲ့ အေးကြည်မ ကီးတင်ပြီး အော်ပါတယ်။
အောင်ဘုက ထိုင်ရမလို ထရမလို... ဝါဆိုမိုးက အတီးပိုဒ်ပြီးတော့မှာမို့ ဆက်ဝင်ဖို့ကလည်း ဖန်သားပြင်ကို ဂရုစိုက်ရသေး။ မျက်နှာငယ်နဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်လေ။

ကျွန်တော် ထရှင်းမှ ဖြစ်တော့မှာကို သိလိုက်တယ်။
“ဂျူဂျူ တံခါးပိတ်ထားလိုက်... ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး”

“ကိုက အောင်ဘုလား”
“အေး... ဟုတ်တယ်”
ဂျူဂျူအမေးကို ပြေလိုက်တယ်။
သူ စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး အခန်းပြင်ထွက်လိုက်တယ်။ တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်တယ်။ ဝါဆိုမိုးဆိုသံ ကျန်ခဲ့...။

ဝန်ထမ်းကောင်လေးနဲ့ ပူစူးမ ဆွဲထုတ်သွားလို့ အေးကြည်မ အခန်းဝနဲ့ လေးငါးဆယ်လှမ်းဝေးတဲ့နေရာကို နောက်ပြန်ကြီး ပါသွားနေပြီ။ စွပ်ထားတဲ့ ရာဘာဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျန်ခဲ့တယ်။

ဖတ်ခနဲ သူတို့ဆီရောက်အောင် ဖိနပ်ကို လွှဲကန်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒေါသတွေ အဲ့ဒီဖိနပ်ထဲ လွှတ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်...။ အဲ့ဒီအမူအရာက နည်းနည်းခရီးရောက်သွားပုံရတယ် အေးကြည်မ တွန်းထိုးရုန်းကန်နေရာက ခဏငြိမ်ပြီး သူ့ဘေးနား ရောက်လာတဲ့ ဖိနပ်ကို ခြေထိုးစီးဖို့ ဆွဲထားတဲ့ကြားက ကြိုးစားနေတယ်။ ခပ်ငေါက်ငေါက်အသံနဲ့...။

“ဒီမှာ အေးကြည်မ... ဒီလိုနေရာမှာ နင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လာမလုပ်နဲ့...။ အောင်ဘုကို ငါခေါ်လာတာ ပြဿနာစွာ ချင် ငါ့ကိုရှာ...။”

ပိုက်ဆံထုပ်ကိုမြင်တော့ အေးကြည်မ လေသံနဲ့နင်းနင်း ပျော့သွားတယ်။

“ငါ့ယောက်ျားကို နင်ဖျက်ဆီးနေတာ”
“ဘာ... နင့်ယောက်ျား ဟတ်လား...။ နင့်ထံသို့အောင်ဘု”

မယားလား တစ်ရွာလုံးတစ်ရပ်လုံး သိတယ်။ အောင်ဘုက အနာခံ အမည်ခံထားတာလေ... နင်နဲ့ဘယ်တုန်းက ညားနေခဲ့လို့လဲ”

“အဲ့ဒါ နင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး ရဲ့လီ”

“အဲ့ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး... လောလောဆယ် ငါနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ နင် အေးအေးဆေးဆေးပြန်၊ အောင်ဘုကို ငါ ဖျက်ဆီး နေတာမဟုတ်ဘူး... စိတ်ဆင်းရဲခံနေတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ငါ ပျော် အောင်ထားတာ... ဘာပျက်စီးစရာမှမရှိဘူး၊ ပျော်နေတာကို လာ ဖျက်စီးတာက နင်ပဲ...”

ပူစူးမ အတင်းပဲ အေးကြည်မကိုဆွဲရင်း...

“လာပါ အစ်မအေးကြည်... ပြန်ရအောင်ပါ။ ပူစူး မပါဘူး နော် ကိုရဲ့လီ... ကျွန်မခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အတင်းခေါ်လို့ ပူစူး အဖော်လိုက်လာတာ... အစ်မ... လာဆို့... ပြန်မယ်...”

“အောင်မာ ပူစူးမ... နင်က နင့်လင်မှ မဟုတ်တာ... အောင်ဘုက ငါ့လင်ဟဲ့...”

အေးကြည်မ ဒေါသက ပူစူးဘက် လှည့်သွားတယ်။

ပူစူးကလည်း မခံဘူး။

“ကျွန်မလင်ဆိုရင် ရှင့်လို ကုပ်ပိုးတက်စီးပြီး အတင်းကြီး နားမကြီး ထိုးမထားဘူး၊ ဒီလင်မျိုးကို စင်ထိုးပြီး ကိုးကွယ်ထား မယ်... သိလား”

မူးနေတဲ့ကြားက ပူစူးမစကားကို ကျွန်တော်မှတ်သားလိုက် မိတယ် ဆရာရေ... ကာရန်လည်းပါနေသကဲ့။

“စောက်ကောင်မလေး... ငါ့လင်ကို ဘယ်တုန်းတည်းက

အချောင်ကြံနေလဲမသိဘူး၊ (. . .)ကဖြင့် လက်တောင့်လောက် ရှိ သေးတယ်... ”

“ရှင်လည်း အဲ့ဒီလက်တောင့်လောက်ကတည်းက ဘိန်းစား ငတိုးနဲ့ အိမ်မှာလာချိန်းတွေ့တာလေ... အခုရော လင်ကြီးငုတ်တုတ် နဲ့...”

“စောက်ကောင်မလေး... နင်တော်ဆိုတော် ငါဆော်မှာ နော်...”

“ဟိတ်!... ဟိတ်ဆိုရင်ဟိတ်လိုက်၊ နှစ်ယောက်စလုံးတော်၊ ရော... ပူစူးမ နင်အရင်ပြန်”

ထောင်တန်သုံးလေးရွက် လှမ်းပေးပြီး... ပူစူးမကို အတင်း ကျောကုန်းတွန်းလွှတ်လိုက်ရတယ်။ ပူစူးမလည်း အေးကြည်မကို မဲ့ရွဲပြပြီး ပြန်လှည့်သွားတယ်။

ထောင်တန်တစ်ထပ် ဆွဲခွာလိုက်တယ်...။

“ဟေ့ဒီမှာ... နင့်ဖို့ အေးကြည်မ...”

“ပေး... ပြန်မယ်...”

ပိုက်ဆံဆိုတော့ အေးကြည်မ ဟန်တောင်ဆောင်မနေဘူး လက်ကမ်းရုံမက ဆွဲလုမယ့်ပုံ လှမ်းတယ်...။

“မရဘူး... နင်အေးအေးဆေးဆေးပြန်မှ အောင်ဘုရဲ့ ငါပေးလိုက်မယ်... ဒီမယ် တစ်ရွက်မှ မကျန်စေရဘူး”

“ရွပ်!... ရွပ်!... ရွပ်!...”

တစ်ထပ်ကို အိတ်ကပ်ထဲထည့်တယ်၊ ပြီးမှ... ဆွဲခွာထားတဲ့ ထောင်တန်တစ်ထပ်ကို ကျွန်တော်

ရေတွက်နေတယ်။ အေးကြည်မ လိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ
မဟုတ်ဘဲ သူများပိုက်ဆံရတာတောင် မသိစိတ်နဲ့အလိုလို လိုက်ရေ
နေမိတာတို့ စိတ်ဓာတ်...။ ငွေငတ်သူတွေ အများစုမှာ ရှိတတ်
တယ်ဆရာ...။ သေချာတာပေါ့ သူရမယ့်ငွေလို့ ပြောထားတော့
အေးကြည်မ လိုက်ရနေမှာပေါ့... ပိုသေချာအောင်...

“ကဲ... ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရွက်... ”

“နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်”

နှစ်သံထွက်လာတယ်။

အေးကြည်မက နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်တဲ့ ဘာမှမဆိုတဲ့
ဝိတ်တာက နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရွက်တဲ့... တွေ့လား... ဟင်းဟင်း...
ငွေငတ်သူတွေချည်းပဲလေ ဆရာရယ်...။

“အေး... နင်ပြန် အေးကြည်မ၊ ငါ အောင်ဘုနဲ့ ဆက်ဆက်
ပေးလိုက်မယ် စိတ်ချ၊ ရော့... ညီလေး မင်းမန်နေဂျာကို သွားအပ်
ထားလိုက် ဘီ(လ်)ရှင်းပြီးပြန်မှ အောင်ဘုကိုပေးဖို့ ပြောလိုက်...”

“နင် ကတိတည်တယ်နော် ရဲ့လီ...”

“အေ... ငါ ယောက်ျား၊ နင်သာ အောင်ဘုကို အိမ်ပြန်
လာရင် ပြဿနာမရှာဘူးလို့ ငါ့ကိုကတိပေး...”

“ပိုက်ဆံရလို့ကတော့ အေးကြည်မတို့က ပေးပြီးသားပဲ...
ကတိပေးတယ် ပြန်မယ်”

“နေဦး... နင်ပူစွမ်းမကိုလည်း... ပြဿနာ ထပ်မရှာနဲ့...
ငါပြောတာကြားလား...”

“ကြားတယ်... ကြားတယ်...”

လှည့်ပြီး ဇောင့်ဇောင့်နဲ့ပြန်သွားရင်း မကြာတကြား...
သူမယားလေးထိတော့... ဟင်း... လို့ လုပ်သွားလိုက်သေး။

အေပေးမ...။

အဲ K.T.V ခန်းက ဆိုင်နောက်မှာမို့ သီးသန့်လေး ဖြစ်နေ
တာကိုပဲ တော်သေးတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ အထဲပြန်ဝင်ရင် ဆိုရမယ့်
သီချင်းက အလိုလိုပေါ်လာတယ် ဆရာရေ...

နတ်ရွာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ... ဒီလိုပဲရှိတယ်...

ကျွန်တော်တို့ ငတ်ကွက်ထဲမှာ...

ဒီ... လို့... ပဲ...။

ဆိုင်မကြီးထဲမှာ ဝေလင်းသူတို့ ငတိုးတို့အုပ်စု ရှိနေတာ
မသိရပေါင်။ သိလည်း ဂရုစိုက်မနေပေါင်ဗျာ။

ခုနေလာထိ တိခနဲ ပြတ်သွားမယ်။

မေမိလို့ပဲ

“ငါ့ကလေးနီနီ”

“ဟင့်အင်း”

“ဥစ္စာရသလား”

“ဟင့်အင်း”

“ကုသိုလ်ကောရသလား”

“ဟင့်အင်း”

“မင်းဘာရသလဲ”

“ဆရာလာမေးမှရတာပါ”

“ဘာရသလဲ”

“နောင်တ”

◆ရပ်◆

အိပ်

ပေါက်ဝမှာ ညဉ့်ဆယ်နာရီကျော်တဲ့အထိ ငုတ်
တုတ်လေး ထိုင်စောင့်နေရှာတဲ့ အမေ့ကို သနားကြင်နာရမှန်း မသိ
အောင် မူးပြီး ပြန်လာမိခဲ့ပါတယ်။ သော့. . ကျွန်တော့်ဆီ ပါသွားခဲ့
တယ်လေ။ ဘယ်လိုအိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်မှန်း မသိတော့
တာပါ။

နောက်နေ့မိုးလင်းတော့. . အမေ့ဖို့ဝယ်လာတဲ့ ခေါက်ဆွဲ

ကြော်လုပ်လေးကို အမေ ဒယ်အိုးနဲ့ပြန်ကြော်နေတာတွေ့မှ အမေ့ကို
အိပ်ပိတ်ထားခဲ့တာ သတိရတယ်။ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

“သား... အကောင်းကြီးရှိသေးလို့ သားစားဖို့ အမေ ပြန်
ရွေးထားတယ်”... တဲ့။

“အမေ ညဉ့်က ဘာလို့မစားပစ်တာလဲဗျာ...”

“အမေက ဥပုသ်ကြီးနဲ့လေ...” တဲ့...

ဒါပဲပြောရှာတယ်ဗျာ။ လုပ်ကျွေးတဲ့သားမို့ မပြောရက်တာ
ထက်၊ မပြောရဲတာလည်း ပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတာပေါ့။
ကျွန်တော့် ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ... ဆရာ။

အမေ့ကွပ်ပျစ်အောက်က ပိုက်ဆံထုပ်ကို ပြေးကြည့်တဲ့
အလုပ်ပေါ့ဗျာ။ ငတ်ကြီးကျလွန်းတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ရဲ့ မနုဿ
ဆန်ခြင်းလို့ ပြောပြီး... လျော့နဲ့သာ ပိုင်းချပစ်ဖို့ ကောင်းပါတော့
တယ်။ လျော့ဆိုတာ ဓားရှည်ကိုပြောတာပါ။

မျက်နှာသစ်၊ ရေချိုး၊ ဖီးလိမ်းဝတ်စားပြီး လူက ခေါင်းတွေ
အုံ့ခဲနေတယ်။ အမေ မီးဖိုထဲ ထမင်းအိုးတည်နေတုန်း ပိုက်ဆံထုပ်
တယ်။ အိမ်ရွေးဖို့နဲ့ ဒီနေ့ကျွန်တော်သုံးဖို့ တစ်ထုပ်သပ်သပ် ဘောင်း
ဘီအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်လိုက်တယ်။

“အမေ... ရော၊ ဒေါ်ကြင်ဆီမှာ ခြံနဲ့အိမ် အမေသွားပြန်
ရွေး... စာချုပ်ရအောင်ပြန်ယူခဲ့ သားကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားဦးမယ်”

အမေ ပိုက်ဆံထုပ်ကိုတစ်လှည့် ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုတစ်
လှည့်ကြည့်တယ်။ သူမေးရမယ့်မေးခွန်း မေးတယ်...။

“သား ဒီငွေတွေဘယ်ကရတာလဲ”

ပြင်ဆင်ပြီးသားအဖြေကို ပြန်ပေးလိုက်တယ်။

“ကိုမျိုး ခြံအရောင်းအဝယ်မှာ သားက ပွဲစားဝင်လုပ်တာ
လေ... ဒါ စရန်ရတဲ့အထဲက ပါစင်းတစ်ရတာ ပွဲခနောက်ထပ်ချီး
မယ် အမေ...”

ပါစင်းတစ်ဆိုတာ အမေမသိတဲ့စကားလုံးကို တမင်ရွေးသုံး
လိုက်တာပါ။ အမေဘာမှ ထပ်မမေးပါဘူး။

သက်ပြင်းချရင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ ခြံ ကျော်
တော့ လေကလေးတောင် ချွန်မိနေပါပြီ။ ဘောင်းဘီအိတ်ပေါ်
လက်ကရောက်သွားတယ်လေ။ နင်းနေရတဲ့ မြေနီလင်းတောင်လေး
တောင် ဒီနေ့အဖို့ ပိုပြီး မာပြောင်သန့်ရှင်းနေသယောင်ယောင်ဝါ။

အောင်ဘုဆီသွားရင်ကောင်းမလား၊ လမ်းဆုံကစောင့်ရင်
ကောင်းမလား၊ စက်ရုံဖွင့်မှ မန်နေဂျာဦးဝင်းဆီ ပဋိသဒ္ဓါရစကားပြော
ရင်း ခွင့်တောင်းရင်ကောင်းမလား။

အား!... ခေါင်းက နည်းနည်းကိုက်တိုက်တိုက် ဖြစ်လာ
တယ်။ လမ်းဆုံက TOP ONE ဘီယာဆိုင်ထဲ အလိုလိုပဲ ကွေ့ဝင်
သွားပါတယ်။ တောက်!.. ဒီခြေထောက်တွေနဲ့တော့ ဟုတ်နေပြီ။

အေးလေ တစ်ခွက်တစ်ဖလားတော့... ဘာဖြစ်လဲ၊ ခေါင်း
ကိုက်တာပျောက်သွားရုံကလေးပါပဲ...။ ဖြစ်ချင်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ
ဦးလေးဘဇံကြီးနဲ့ ဦးဌာကြီးကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။
ပြုစုချင်တာက ပြုစုနိုင်တာနဲ့ အံ့ကိုဝင်လို့...။ သူတို့ရှေ့မှာ ဘီယာ
ခွက်ကိုယ်စီနဲ့...။ ဈာန်ဝင်စဆိုတော့ စကားပိုင်း ကောင်းနေကြ...။

သူ့ကိုမမြင်ခင် အဲ့ဒီပိုင်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ် ဝင်ရမလဲလို့

ဝင်းစားရတယ်။ ကိုယ်က တူသားအရွယ်. . အတူတူလည်း သောက်
တော့ ဟေ့တ်ဘူး။ ဆိုင်ကလည်း ကွယ်သောက်စရာနေရာ မရှိဘူး။
ရပြီ. . ။ ဘဲကင်တစ်ခြမ်းနဲ့ ဘီယာတစ်ဂျား. . အဲ့ဒီဝိုင်းကို

အသေဖို့ ကောင်တာနားကပ်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။ သွားချတော့. .

“ဟ၊. . ကောင်. . . စံဖဲ ငတို့မှာတာမှ မှတ်ဘဲကွ”

စံဖဲက ဂျားနဲ့ပန်းကန် ရှိရှိသေသေချရင်း. . .

“ရှင်းပြီးသားပါ ဘတို့”

“ဟေ. . . ဘယ်သူရှင်းတာလဲကွ”

“ဘတို့ကို ဝါရဝတရားနဲ့ပြုစုချင်တဲ့. . လူငယ်လေးတစ်
ယောက်လို့ ပြောတာပဲ. . .”

ဦးပြားက ရွတ်ခနဲ သွားရည်သိမ်းရင်း. . .

“ခေတ်ကာလသားသမီးတွေ. . လူကြီးသူမမှန်း သိတတ်

သားဟ. . . ချ”

ဘဝက စံဖဲကိုလက်ဆွဲရင်း. . .

“ဟေ့ကောင် စံဖဲ. . . ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

“မပြောနဲ့တဲ့. . သူက ဒီဝိုင်းဝင်ထိုင်ပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိပြုစု
ချင်ပေမယ့် ဂုဏ်ဆိုလား. . ဂုရုဆိုလား. . ဂုတ်တိတဲ့. . အဲ့ဒါ ရှိန်နေ
လို့တဲ့”

“သွားခေါ်ချေ. . . ရှိန်နေစရာ မလိုဘူးလို့၊ ဘီယာဝိုင်းမှာ
ဂုဏ်ဂုတ္တိ မရှိကြေး. . ။ ဘဝတို့က မြေးအရင်းနဲ့တောင် တွဲသောက်
နိုင်သေး. . . ဟေးဟေး. . .”

“လူငယ်တွေက ရှိသေသမှုနဲ့ ပြုစုတာကို၊ လူကြီးသူမက

နင်ပဲခဆ လုပ်စရာလားကွာ. . . ဘယ်သူလဲ ကုသိုလ်ယူချင်တာ”

ဦးပြားကြီးကလည်း တမြားမြား သွားရည်နှင့် ပြောလာ၏။

“ကျွန်တော်ပါခင်ဗျာ”

“ဟ၊. . ရှုလီကိုးကွ. . ။ ဘာလဲ. . မင်း ချဲထီပေါက်သလား၊
လာ. . . ထိုင်. . . မင်းပါသောက်”

“ခြံရောင်းတဲ့ကိစ္စ ပွဲခရထားလို့ပါ ဘဝရာ”

ကျွန်တော် ရှော့ရှော့ရှုရှုပဲ ဝင်ထိုင်ခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။

ဒါငွေရှိနေလို့က. . အဓိကမဟုတ်လားဘူးလား ဆရာ
ရယ်. . ငွေရဲ့ အရေးပါမှုပါပဲ။ တစ်ခွက်တစ်ဖလားဆိုပေမယ့်. .
ဌားကြီးနဲ့ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။ တစ်ဂျားပြီးတော့ နောက်တစ်ဂျား
ပေါ့. . . အလှူခံတွေက မရပ်တော့ အလှူပေးသူကလည်း မရပ်ဘူး
ပေါ့ဗျာ။

ဘဝ၊ ဦးပြားနဲ့ ဦးဈော့ကြီးက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ. . .
ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေ ပြောဖြစ်ကြတော့. . ဗျိုင်းကျငါး ကောက်တုန်း
က စစ်အေးရန်ပွဲကို မူးမူးနဲ့ ပါးစပ်က ထွက်တော့မလို့၊ မနည်းဘဲရိတ်
အုပ်လိုက်ရတယ်။ အောင်ဘုနဲ့အေးကြည်မအပေါ် ဦးပြားအမြင်နဲ့
သဘောထားကို မသိမသာ နှိုက်ကြည့်တော့. . .

“ငါ့တူမဘက်က ငါလိုက်ရမှာနော်. . . ငါလုံးမလိုက်ဘူး
အောင်ဘုဆိုတဲ့ ဒီနွား. . တော်တော်ပဲခဲမာတဲ့ကောင်၊ အိမ်သာရေ
ကအစ အပြည့်ခပ်ပေးတာတော့ တရားလွန်တယ်ကွာ. . နွားအစစ်
ငါ့တူမ နိုင်စားချက်ကတော့ ကမ်းကုန်တယ်. . . ခုထိ မညားရသေး
တာလဲ ငါအနီးကပ်နေလို့ သိတာပေါ့” တဲ့။

၁၀၂ နတ်ရွာစိုး

“တကယ်လို့ပေါ့နော်. . အောင်ဘုမှာ အရင်းအနှီးများများ စားစားရှိရင် ဘာလုပ်ငန်း လုပ်သင့်သလဲ. . . ဘုဌား”

“ဟ! . . . အရင်းအနှီး နည်းနည်းပါးပါးပဲ လိုပါတယ်ကွာ၊ တို့ပြန်မှာထမင်းဝိုင်းတွေမှာ မပါမဖြစ်တဲ့ ငါးပိရည်လေ. . ငါးပိဆိုင် ကောင်းကောင်းဖွင့်မှာပေါ့ကွ. . ၊ ဒီနားရွာနီးချုပ်စပ်က တပ်ကလေး မှာ တက်ဝယ်နေရတာ. . . ဒီမှာဖွင့်လိုက်ရင် ဒီမှာပဲဝယ်ကြမှာ၊ ငါးပိ အကြောင်း ငါကောင်းကောင်းသိသပေါ့ကွာ. . အဲ့ဒါခွင့်ပဲ၊ လပိုင်း အတွင်း အောင်ဘု ဝစ်သောက်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ တဝီးဝီးဖြစ်သွား စေရမယ်”

ဘဇံက ဘီယာခွက်ပြန်ချရင်း. . .

“အောင်ဘုမှာ ငွေရှိရင် အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာက. . မင်းတူမ အေးကြည်ကို ငွေပေးပြီး ငတိုးနဲ့ပြန်လိုက်ပြေးအောင် လုပ်ရမှာကွ ဒါမှ အောင်ဘု လူပြန်ဖြစ်မှာ”

“ဟာ. . . ဘဇံ. . . မင်းပြောတာအမှန်ပဲ နွားကို လူပြန် ဖြစ်အောင် အဲ့ဒါကို အရင်လုပ်ရမှာ. . .”

“တကယ်လုပ်ရင်ကော. . . ဘတို့ ကူညီမှာလား. . .”

“ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ကျုပ်ကူညီမယ်ကွာ. . . အောင်ဘုကို ငါတို့ သံယောဇဉ်ရှိတယ်ကွ. . ၊ ဒီကောင်က မင်းလိုပဲ လူကြီးကိုလူကြီးမှန်း အင်မတန်သိတတ်တာ. . .”

“ဒါနဲ့ ပူစူးမလေးကော ငါးပိပညာ တော်တော်ရနေပလား ဘုဌား”

“ငါတပည့်ပဲကွ. . . ခေသူမဟုတ်ပေါ့”

တော်ကြီးကျောင်းများ ၁၀၃

ကပိယဘဗျော့ပြောတဲ့ ကျောသပ်ရင်သပ်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသေး. . ဒါပေမယ့် ပူစူးမက ဆတ်ဆတ်ထိမခံလေးပါး. . သူ့အမေ သန်းရီမပါးစပ်ကလည်း စက်သေနတ်လို ကျည်ကပ်အတွဲ လိုက် ထွက်လာမှာလေ။ အကြံတစ်ချက် လက်ခနဲ ရလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် ရှင်းခဲ့မယ်နော်. . . သွားစရာရှိလို့ ဘာထပ်ယူ ဦးမလဲ. . .”

ဘီယာတစ်ဂျားနဲ့ ငါးမုန့်ကြော် ထပ်မှာပေးရတယ်။ ဦးငြား မှာတာ။ ငွေရှင်းပြီး အောင်ဘုဆီ ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန် စက်ရုံမှာ သေချာအောင်ရှိလိမ့်မယ်။

အောင်ဘု. . . လူဖြစ်စေရမယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဒေါ်အောင် ဘုရားခွင့်တစ်ရက်ထပ်တင်ထားတယ်လို့ မန်နေဂျာ ဦးဝင်းကပြောတယ်။ မနေ့ကပို့တဲ့ ဝီစကီနဲ့ဘဲကင်အတွက် ကျေးဇူး တင်ကြောင်းပြောတယ်။

စက်ရုံထွက် ပရိဘောဂတွေထဲက အကောင်းဆုံးတွေကို အသေအချာလိုက်ကြည့်ပြီး နှင်းအိထွေးဆိုင် ဝင်တယ်။ ဆိုင်ကယ် နာရီနဲ့ ငှားစီးနေကြလေ။

“ရဲ့လီ. . . အဲဒီဘီး တစ်နာရီတိတိ လာပြန်အပ်နော်. . . ဝယ်လက်ဆိုင်ထားတယ်”

“ဘယ်လောက်နဲ့လဲ. . . အစ်မနှင်း”

“ဝစ်သောက်ဆိုတော့. . . သုံးဆယ့်ရှစ်ခေါ်ထားတယ်”

“ဘယ်လောက်ရရင်ထုတ်မလဲ. . .”

“သုံးဆယ့်ငါး”

“ကျွန်တော်ယူရင် ဘယ်လောက်နဲ့ပေးမလဲ မနှင်း”

“နင်လက်ငင်းချေရင် အရင်းအတိုင်း သုံးဆယ့်နှစ်နဲ့ယူ”

“ကျွန်တော် တစ်နာရီအတိ ပြန်မလာဖြစ်ရင် ပိုက်ဆံပို့လိုက် မယ်. . . ယုံ”

“ဟဲ့! . . . နင်အိမ်ပေါင်ထားတာ အရင်ဇွေးဦး. . .”

ဒါ. . . စေတနာစကားပါ။

“မနှင်းဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဇင်မနဲ့ငါက နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်လေ၊ ဇင်မ သိတာ. . . ငါ့သိ သလိုပဲပေါ့ဟ. . . နင် ခုတလောဇင်မကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်လှောင်နေ တယ်ဆို. . . နင်ကျန်ခဲ့မယ်နော်. . . ငါ စေတနာနဲ့ပြောတာ၊ စေတနာ သူက ဇင်မကို ဒေါ်စိန်ချစ်အကြွေးနဲ့ သိမ်းတော့မှာကို နင်သိလား”

နည်းနည်းတော့ ပူထူသွားသလိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟန်မပျက် ပါပဲ. . . ရယ်ပြီး. . .

“ဟင်းဟင်း. . . ဒီခေတ်က ချစ်တီးသမီးသိမ်းတဲ့ခေတ်မှ မဟုတ်တာဗျာ. . .”

ဒါပဲပြောပြီး ဆိုင်ကယ်စီးထွက်ခဲ့တယ်။ ဇင်မ ဖရဲဆိုင်ရှေ့. . . ကျီခနဲ ရပ်လိုက်တယ်။ ဒေါ်စိန်ချစ် ရှိမနေဘူး၊ ရှိနေလည်း သိပ်ဂရု စိုက်မနေတော့ပါဘူး၊ ငွေရှိနေတဲ့စိတ်စွမ်းအင်က လူကို ပါဝါတိုးစေ ပါတယ်။ နှစ်ရက်လောက်ပျောက်နေလို့. . . ဇင်မ ပျော်သွားတဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ရပြီး ပြန်တည်ထားလိုက်တာ သိသာပါတယ်။

ထိပေါက်ထားတာကို ပြောဖို့ ဖုံးထားလို့ တိုက်ရိုက်မပြော

လိပ်ပြာမလုံချင်။ ဇင်မတွေ့ရင် အပြစ်ရှိသလို ခံစားနေရပါတယ်။
အတည်ပေါက်မျက်နှာပေးနဲ့ စ၊မေးတယ်။

“နင် ဘယ်တွေ့အလေလိုက်နေတာလဲ ရဲ့လီ”

“ငါ စိတ်နည်းနည်းလေနေလို့ပါတယ်”

“နင် မောနင်းပက်ထားလား... အနံ့က ထောင်းခနဲပဲ”

“ညဉ့်ကအနံ့ပါ”

“ငါ ကားသမား၊ အရက်သမားသမီးပါဟာ နင်အနံ့က အလတ်ကြီး...”

“စိတ်လေလို့ နည်းနည်းပါးပါးပါဟာ...”

“အိမ်ရွေးဖို့ကိစ္စ မဟုတ်လား၊ ငါစုထားတာရယ်... ငါဆွဲလို့ ရတာရယ်ပေါင်းရင် နင်နည်းနည်းပဲ ရှာရတော့မှာပါ။ ငါ ရအောင် ရွေးပေးမယ်...”

ပြောလာတဲ့စကားက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ ထိပေါက် ထားတာကို ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်လာတယ်...။ ကျွန်တော့်အပေါ် သူ စေတနာထားလေ... နောင်တရလေ ဖြစ်ရပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရ မှန်းမသိတော့ဘူး။ ပွဲခန့် ရောလွှတ်ရမှာပဲ။

“ငါ အိမ်ရွေးပြီးပြီဟာ... ကိုမျိုးခြံရောင်းတာ ငါပွဲခရတယ်”

“ကြည့်စမ်း ငါ့ကိုမပြောဘူး၊ ငါကတော့ အိပ်မပျော် စားမ ဝင်အောင် စိတ်တွေပူလို့”

တကယ်ပါပဲ မျက်တွင်းလေးတွေ ချောင်ကျနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပိုလှလာတယ်လို့ ထင်နေတယ်။ သူ့စိတ်အလှကို ပိုပြီး မြင်လာတာကိုး...။

“ဇင်မ... ဝေလင်းသူအမေဆီမှာ ဒေါ်စိန်ချစ်အကြွေး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောစမ်း”

“အဲ့ဒါ ချဲ့ကြွေးတွေ... ကြီးတော်က ငါ့ကိုဘယ်တော့မှ ပြော မှာမဟုတ်ဘူး...”

“နင့်ကို အကြွေးနဲ့ထိုးအပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်တယ်။ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေသံနဲ့...

“အသက်အသေခံသွားမယ်...”

“ဇင်မ ငါ့ကိုသေသေချာချာကြည့်စမ်း”

ဇင်မ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်တယ်။ ဝင်းလက်တောက်ဝနေတဲ့ ဇင်မမျက်လုံးရဲ့ ဟိုးအထဲမှာ သေချာတဲ့တစ်စုံတစ်ရာ မှီနေကြောင်း ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲ့ဒါကို စကားလုံး နှစ်လုံး ဒါမှမဟုတ် သုံးလုံးလောက်နဲ့ ဖွဲ့ဆိုလို့ရမယ်ထင်တယ်။

မာန ဒါမှမဟုတ် ခိုးသားမှု၊ ဒါမှမဟုတ် ယုံကြည်မှု၊ ဒါမှမ ဟုတ် မေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ဒါမှမဟုတ် အဲ့ဒါတွေအားလုံး ဖြစ်နိုင်ပါ တယ်။ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ချလိုက် တယ်။

“ဇင်မ သိပ်အရေးကြီးတယ်... လာ... ခဏ”

ဘဇံကတော့ ဘီယာဆိုင်က ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ သူတို့ အုပ်စုအပေါ် ဖြူဖြူစင်စင် စေတနာထားလေ့ရှိတဲ့ အန်တီခင်မမ တော့ ရှိနေတယ်။ အန်တီခင်မမဆိုင်နောက်ဘက်ထဲ ဇင်တို့ဒေါ် လာခဲ့တယ်။ အန်တီမ ရေချိုးခန်းဝင်နေတယ်။

“ဘာလဲ ဘာပြောမလို့ ဒီအထိခေါ်လာတာလဲ”

၀၀၀ နတ်ရွာစိုး

“ဇင်မ... အခုပဲ နင် အစ်မနှင်းအိထွေးကို သွားခေါ်ပြီး အန်တီနဲ့ ဒီအခန်းထဲက စောင့်နေ... ငါခဏနေ ပြန်လာမယ်၊ အရေးကြီးတယ်... ဒါပဲ”

ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ အမေဟင်းချက်နေတယ်။ ကွပ်ပျစ်အောက်က အိတ်ထုတ်တယ်။ ငါးထောင်တန်အုပ်လေးဆယ်ကို ရေပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်မည်းနဲ့ ထည့်တယ်။ သိန်းနှစ်ရာတိတိပဲ။ ကျန်တာ အိမ်နဲ့ခြံပြင်မယ်။ ပရိဘောဂနဲ့ T.V D.V.D ဝယ်မယ်... သုံးမယ်။ ဆာလာအိတ်ထဲ ပြန်မထည့်ခင် ဆိုင်ကယ်ဘိုးထပ်ထုတ်တယ်။ မမနှင်းကို ပေးရမယ်။ ဆာလာအိတ်ထဲ ဘယ်လောက်ကျန်မလဲ... အို... ကျန်တာပေါ့။ ဆိုင်ကယ်ခြံထဲ ထည့်ပြီး ဘဇံဆိုင် ပြန်မောင်းလာတယ်။ အောင်ဘုနဲ့ လမ်းဆုံမှာတွေ့တယ်။ သူ့ပါ ခေါ်တင်ခဲ့တယ်။

အသင့်ရောက်နေတဲ့ မနှင်းအိထွေးရယ်၊ ဇင်မရယ်၊ အန်တီခင်မမရယ်၊ အောင်ဘုရယ်၊ ဘဇံအိပ်ခန်းထဲ ရောက်လာတယ်။

မမနှင်းအိထွေးကို အိတ်ထဲက ဆိုင်ကယ်ဘိုး အရင်ပေးတယ်။ ပြီးမှ...

“အားလုံးကိုပဲ သက်သေထားပြီး ကျွန်တော်ပြောပါမယ်၊ သစ္စာစကားပါ။ ဇင်မကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်၊ ငယ်ချစ်ဦးကို လက်ထပ်ယူချင်တယ်... ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး... ဟောဒီငွေ ကျွန်တော်အပ်ပါတယ်၊ ဇင်မသုံးချင်တာ သုံးပါ။ အန်တီမကလည်း ဘဇံကိုပဲ အသိပေးပါ။ ကျွန်တော် တရားသဖြင့်ရတဲ့ သမာသော ပိုက်ဆံတွေပါခင်ဗျာ၊ ဒီသတင်း ဘယ်ကိုမှ မပေါက်ကြားစေ

ထော်ကြီးကျောင်းများ ၀၀၉

ချင်ပါဘူး ဒါပါပဲ... ”

ဇင်မ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တယ်။

စောစောက အကြည့်ပါပဲ။

“အယ်ဒီယံ...”

မင်းတို့...

ဇာတ်နတ်လုံးနဲ့

ဖွဲ့နွဲ့နေကြတဲ့

ဘဝကို...

ငါ့ဇာတ်နတ်လုံးတည်းနဲ့

ရေးပြမယ်...

ဘာကြေးလဲ...”

“အဝတိုက်ကြေး...”

“အေး...ရေးပြီ...

တစ်လုံးထဲ...

ဘက်ဝဆွဲ...ဘွ...”

“ဟိုက်!”

“ဟိုက်!”

တော်ကြီးကျသူများ ၀၀၀

ပူဇော်ပီပီ သူငယ်တို့ခွဲသော ပျော်ရွှင်မှုများကို ဝယ်ယူစားသုံးခွင့် ရလာသည်။ ငွေမဲ့ခြင်း၌ ထိန်းချုပ်ခံရသော တော်ကြီးကျခြင်းများ၊ နာကျင်စွာ သိမ်ငယ်ခြင်းများ၊ အောက်ကျခြင်းများကို ငွေရှိခြင်းအားဖြင့် အတိုးချ ကလွဲစားချေချင်စိတ် ဝင်လာနေ၏။

ညနေ... နေစောင်းသည်နှင့် K.T.V ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းရောက်နေတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်နှင့် ဟမ်းဖုန်းခါးချိတ်၍ တော့ရော

နေအောင် ဝတ်စားထားသော (ရှုလီနာမည်မှ ထူးကိုကိုဟု နာမည် (ရင်း)ပေး ကင်မွန်းတပ်ကို ခမ်းနားစွာလုပ်ထားသော) 'ထူးကိုကို'ကို ဂျူဂျူနှင့်အဖွဲ့ကလည်း မြူးချိုချိုပင် နေ့စဉ်စောင့်မျှော်ကြိုဆို ကြလေ သည်။

ဂျူဂျူတိုက်နေကြ အသံကောင်းဆေးကလည်း စွဲဆောင်မှု တစ်ခုပါပင်။ ဘယ်ကဘယ်လို ဝယ်သည်ကို မေးမရ။ သူ့မြို့က ဆိုင် တွေမှာလည်း မရှိ။ ဂျူဂျူမှာသာ ရှိသည်။ ထိုဆေးသောက်ပြီးလျှင် နေလို့ထိုင်လို့ ပိုကောင်းသည်။ သီချင်းဆို၍ ပိုအရသာရှိသည်။ ဂျူဂျူ ငါးစီးကရက်ကလည်း ပို၍ရှိုက်ဖွာ၍ ကောင်းလာသည်။

အသံကောင်းဆေး တစ်ဖုံးမှ . . နှစ်ဖုံး၊ နှစ်ဖုံးမှ . . တစ်စိတ်၊ တစ်စိတ်မှ . . တစ်ပိုင်းအထိ လစ်မစ်တက်လာသည်။ ဈေးကြီးသည် ဟုပြောခဲ့သော သူ့ဆေးကလည်း ထောင်ဂဏန်းမှ သောင်းဂဏန်း နား တဖြည်းဖြည်းကပ်လာလေသည်။ ဂျူဂျူနှင့်ပင် မှာရတော့သည်။ နမူနာပုလင်းခွံပင် ဂျူဂျူဆီက တောင်း၍မရခဲ့။

ထိုကိစ္စကို အောင်ဘု(ခေါ်) စံလျှောက်ဖီပင် မသိအောင် ဂျူဂျူက ခိုင်လျှိုခိုင်းထားခဲ့သည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် သောက်ဖြစ် အောင် ဂျူဂျူဖန်တီးနိုင်ခဲ့သဖြင့် အောင်ဘု အလျဉ်းမသိခဲ့ပေ။

K.T.V ညတိုင်းသွားကြောင်း ဇင်မကသိသွား၍ တားမြစ် စကားဆိုလာသောအခါ အိမ်ဆောက်နေ၍ အလုပ်များသည်။ ပင်ပမ်းသည် အကြောင်းပြခဲ့သည်။ ဇင်မကလည်း 'ရောဂါမရစေနဲ့ ဘာမှမစွဲလမ်းပါစေနဲ့' ဟူ၍သာ တားစကားဆိုနိုင်တော့သည်။ အစပိုင်း၌ ဘောလုံးပွဲကလည်း အတော်နိုင်ပြန်သည်။

မောင်းတွေပါ မအောင်စဖူးအောင်သည်။ ကိုယ်စိတ်နှလုံး မြောက်နေ၏။

“အဲသလိုပဲ သူငယ်ချင်း . . . ဘာလောင်းကစားပဲဖြစ်ဖြစ် အစပိုင်းနိုင်တတ်တာမျိုးပဲ၊ အဲဒါ . . . မင်းအိတ်ထဲကပိုက်ဆံကို လာ ကြည့်တာ”

“ငါအနိုင်နဲ့ပိုင်းတတ်ပါတယ် အောင်ဘုရာ . . .”

ဖြစ်ချင်တော့ . . သူလောင်းသမျှ သိန်းချီ အလျော်အစား လုပ်နေသော ခိုင်ချုပ်က မိတ်ဆွေတော်ကြီး ဝေလင်းသူဖြစ်နေ၏။

“အဲဒီ ခွေးရူး . . တစ်မွန်းတည့်အပြင် ပိုမတောင်စားပါဘူး”

ဟူသော ဝေလင်းသူ၏အတွင်းစကားကို (အတွင်းလူ ထိုမှ ထိုမှ အေးကြည်မ၊ ထိုမှ အောင်ဘု၊ အောင်ဘုထံမှ . .) သူပြန်ကြား ရသောအခါ ထောင်းခနဲ ပေါက်ကွဲခဲ့လေသည်။

ဝေလင်းသူကို အပြတ်ဖြုတ်မည်။ ဘဇံဆီက ဘောလုံး ဗဟု သုတများစွာ စုဆောင်းရရှိပြီးပြီ။ ဖြုတ်မည်။ ဘောလုံးခိုင်ချုပ် နောက်ကွယ်က လုပ်သည်။ ဘောလုံးလောက ကျွမ်းကျင်သော . . နာတလူးလည်း ပြန်ရောက်နေပြီ။ ကြိုက်ထိုးကြိုက်ခံ ခိုင်ဖွင့်သည်။ လုံးဝ အကောက်မရှိ။ ဒဲ့ထိုး၊ ဒဲ့လျော်သည်။ ငါးရာနှုန်းအကောက် မရှိ။

ထူးကိုကိုဆီ တစ်စတစ်စနှင့် ဘောလုံးလောင်းသူမှန်သမျှ ဝင်လာတော့သည်။ နေ့မကူး ညတွင်းချင်း လျော်သည်။ အိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။ လိုင်းကြေးလည်း ပိုပိုသာသာပေးသည်။

ဝေလင်းသူ ကျွမ်းပြန်တော့သည်။ ထိုးသား လုံးဝမရှိတော့

အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်တိုင် ထိုးသားပြန်ဖြစ်သွား၏။ ဝေလင်း သူက သူ့အမေဆီက သော့ခိုး၍ သော့တူလုပ်သောသတင်းကို သူ အဝေဒေါ်ကျင့်စွဲ နားပေါက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဝေလင်းသူ ဆိုင်ကယ်... နှင်းအိထွေးဆီ လာပေါင်သော သတင်းကြားသည်။ အိမ်ကနှင့်ချ၍ ငတိုးအိမ်၌ သောင်တင်နေကြောင်း သိရသည်။

ဦးပြားကြီးကိုယ်တိုင်က အမွေဆိုင်ခြံအတွက် အေးကြည်မ ကို သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးလိုက်သည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်း ပြန့်လာသည်။ ငတိုးက အေးကြည်မကို သုတ်ပြေးသည်။

ချွတ်ခြံကျနေသော ဝေလင်းသူကို ငတိုးမိဘက မကြည်ဖြူ ၍ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေရကြောင်းများ အားရဖွယ်ကြားရပြန်သည်။

ချဲဒိုင်ချုပ် ဒေါ်ကျင့်စွဲ ချဲကြွေးတွေ မလျော်နိုင်၍ ဝယ်ထား သောခြံတွေ ပြန်ရောင်းနေရသည်တဲ့...။ သိန်းထောင်ဂဏန်းနီးပါး ထိန်းသိမ်းရသော သူ့ယောက်ျား ဂေါပကဘဏ္ဍာထိန်းရာထူးကိုပင် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုလာကြသည်တဲ့။ အဲ့ဒီငွေနဲ့ လှည့်နေတာတဲ့...။

မြို့လေးက ငယ်သဖြင့် သတင်းစကားသည်လည်းကောင်း၊ အတင်းများသည်လည်းကောင်း ရုရှမော်စကို တောမီးလို ချက်ချင်း ပြန့်ကားလာ၏။

ဝေလင်းသူကို သူ့အောင်မြင်စွာ လွဲသိပ်လိုက်နိုင်ပြီ ဖြစ် သည်။

“လာ... နာတလူး၊ အောင်ဘု... အောင်မြင်မှုအတွက် ငါ တို့ ဒီညအကောင်းဆုံးပွဲခံမယ်”

သုံးယောက်သား K.T.V BAR သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အနည်းငယ်နောက်ကျနေ၍ K.T.V အခန်းတွေ ပြည့်နေသည်။ ဆိုင်မကြီးထဲ ခဏဝင်ထိုင်ရင်း သွေးပူလေးသောက်ရန် ပြင်ကြသည်။ ဝိုင်းလွတ်က မရှိပြန်။ ဆိုင်ထောင့်တူတူစားပွဲတွင်...

“ဟာ... ဟိုမှာ ဘယ် သူစိမ်းညောင်သည်ပါကယ်ဟ...”

နာတလူးက ဘဇံဆီတွင် မလုပ်တော့၍... ဆုမှာဆဲမှာ ကြောက်ပြီး ပုဏ္ဏားကွယ်တွင် ဖမ်းကပ်သည်။ ဘဇံက လှောင်ပုံရ သည်။ လက်ယပ်လှမ်းခေါ်သည်။ လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြန် ထပ် ခေါ်သည်။ သုံးယောက်စလုံး လာခဲ့ဟူသော သဘောဖြစ်သည်။ ဘဇံကိုတော့ ချစ်ကြောက်ရုံသေ (တစ်ခါတလေတော့ ခွံကြောက် ရုံသေ)မို့ ဝင်ဝိုင်းရတော့သည်။

ထိုင်ထိုင်ချင်းပင် လူစိမ်းအား...

“ဟားဟား... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲကွာ သူငယ်ချင်း...။ အဲ့ဒါ ငါပြောတဲ့ သုံးကောင်ပဲ၊ သူက ရှဲ့လီ... အဲ... ထူးကိုကိုတဲ့ ဒါက အောင်ဘု၊ သူက ငါ့တပည့်ရင်း ငစနူ နာတလူးတဲ့... ကဲ... မှာကြ... ဒီဝိုင်းငါရှင်းမယ်...”

“ငါက ဒီမှာတည်းနေတဲ့ အိမ်ရှင်ပါ ဘဇံရာ၊ ငါရှင်းပါ့မယ်”

သူစိမ်းက ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဘဇံအရွယ်ပင် ဖြစ်မည်။ သို့သော် ဘဇံထက် အပုံကြီးနုငယ်သည်။ ဝင်းလက်နေသော စိန်နား ကပ်နှင့် ဆံပင်မဟော်ဂနီရောင်ကို နဖူးပြောင်အောင် စုစည်း၍... ဖွာနေအောင် ကျောချထားသည်။ ဖွေးဖြူနေသော တီရှပ်နှင့် ဝတ် နက်နေသော လီဗိုက်(စ်)စစ်စစ်ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ လည်သာ တောင်း

ဘွဲ့ရှင်နှင့် ထူးခြားသော အသားအရည်၊ အသွေးအမွှေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ သူတို့တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးကြ။ ဘဇံကလည်း ထိုသူစိမ်း၏ နာခေါ်တုံ့မပြော... မိတ်ဆက်မပေး။

ကုလားထိုင်ကျောမီတွင် ကောင်းဘွဲ့လယ်သာ ဝေ(စ်)ထုတ်ကို လွှားတင်ထားသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း ဖွတ်မြီးကြီး ထိုးထားသည့် ကောင်းဘွဲ့အနားလိပ်ဦးထုပ်နှင့် နေကာမျက်မှန်မည်းတလည်း အလန်းစားတင်ထားသည်။ ဤမြို့ကလေး၏ အကောင်းဆုံး သည်ဆိုင်ရှိ တည်းခိုခန်းမှာတည်းနေသူဟူသော သူစကားအရ သိရသည်။ အဲဒါ ငါပြောတဲ့သုံးကောင်ပဲတဲ့။ ဘဇံ ဘာတွေပြောထားသနည်း... နာတလူးက...

“ဘဇံကလည်း အပြည့်အစုံ မိတ်ဆက်မပေးဘူး၊ ဒီဦးနာမည်... ဘာညာပေါ့”

“မင်းတို့ အကုန်သိစရာ မလိုဘူးလေကွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်”

အောင်ဘုက... သူစိမ်းကို ရိုရိုသေသေခါးညွှတ်၍မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို ဘဇံဘာတွေများ ဒီဦးကိုပြောထားလဲဗျ... ”

သူစိမ်းကဖွေးလက်နေသောသွားများ ပေါ်အောင်ပြုံး၍...

“ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်း အချင်းချင်းထားအပ်တဲ့ စိတ်နေစိတ်ထားအကြောင်းပေါ့ကွာ... ဦးတစ်ခုပြောပြမယ်... ညီတော် ရှင်အာနန္ဒက တစ်နေရာမှာ တရားဟောတယ်၊ ‘မိတ်ကောင်းဆွေ

ကောင်းရှိခြင်းဟာ ဘဝတစ်ဝက်စာကိစ္စများ ပြီးမြောက်စေတယ်လို့ဟောတယ်၊ ရပ်ကြည့်နေတော်မူတဲ့ သကျမုနိ ဗုဒ္ဓအရှင်က... ညီတော်... ပြင်ဟောပါတဲ့... မိတ်ဆွေကောင်းရှိခြင်းဟာ တစ်ဘဝစာကိစ္စ ပြီးမြောက်ပေတယ်တဲ့၊ အဲဒါပြောရင်း ဘဇံက မင်းတို့အတင်းကို အုပ်နေတုန်း မင်းတို့ရောက်လာတာပဲ... ကဲ... ကြုံသောက်ပေါ့ကွာ... ချီးယားစ် မိတ်ဆွေသစ်များအတွက်...”

“ချီးယားစ်... ချီးယားစ်... ချီးယားစ်... ချီးယားစ်...”

နာတလူး ထအော်သည်။ သူက နည်းနည်းကောင်းတာဖြင့် ဖြစ်သည်။

“ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကောင်းဘွဲ့ကြီးအတွက်...”

အားလုံး ဝါးခနဲရယ်ပြီးမှ သောက်ဖြစ်ကြတော့သည်။

သူစိမ်းကြီးကပင်...

“အေးကွ... အရက်ဝိုင်းဆိုတာ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေမှ သဘာဝကျတာ”

ဘဇံက အမြည်းနှိုက်ရင်း သူစိမ်းကြီးအား...

“လုပ်စမ်းပါဦးသူငယ်ချင်းရာ တွေ့တုန်းလေး... ငါတတ်ဟက်ပက်ပက် မရယ်ရတာကြာပြီ၊ ငယ်ငယ်တည်းက မင်းက ဟာသဉာဏ်ရွှင်တဲ့ကောင်... ဖောက်ကွာ...”

ထူးကိုကိုကလည်း ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူး ချတည်ရင်း...

“ဟုတ်တယ်... ဦးကပြုံးနေတာပဲ၊ ဒါကြောင့်နုပျိုနေတာဖြစ်တယ်၊ မျက်နှာပေါ်မှာကို အပျော်ကိုမြင်နေရတယ်ဗျာ”

ဝီစကီရောရင်း ကောင်းဘွဲ့ကြီးက တစ်ချက်ချယ်လှိတ်

၉- . .

“ပြန်နေတာက အင်မတန် ဇောနဉာဏ်ရွှင်တဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရက်ငတ်ကြီးကျတစ်ယောက်အကြောင်း တွေးမိလို့ပါကွာ၊
 ထောင်းသားဘဝမှာ တစ်လကို (၂၅)ရက်လောက် ဘိုင်ကျနေတတ်တယ်၊ လဆန်းရောက်လာတဲ့ပိုက်ဆံကို (၅)ရက်အတွင်း အကုန်သုံးစာတ်တယ်လေ၊ အမှုအရာနဲ့ ဥပဓိကလည်း ကောင်းတယ်၊ ရိုက်မယ့်လူတောင် သူပြုံးပြရင် တန့်သွားစေရမယ်၊ အင်း. . . ဒီလိုက အရက်ကောင်တာကို လူတစ်ယောက်ရေးကြီးသုတ်ပျာ အပြေးရောက်လာပြီး ဒရောသောပါးနဲ့. . .

‘ပြဿနာမတက်ခင် ဝီစကီနှစ်ပက်ခပ်မြန်မြန်ထည့်စမ်း ပါ’
 တဲ့. . . ၊ ရောင်းသမားက နှစ်ပက် အမြန်ထည့်ပေးရတာပေါ့. .
 ထည့်ပြီး ချပေးလျက်သားမေးတယ်၊ ဝွပ်! . . ဂလု! . . ၊

‘ဘာတွေများ ပြဿနာတက်လာလို့လဲ နောင်တော်’
 ‘ပြဿနာက အခုမှတက်တာပါ သူငယ်ချင်း. . . ကိုယ့်မှာ အရက်ဖိုးမပါဘူးလေ’ တဲ့. . . ၊ အဲ့ဒါ. . . ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပဲ. . .
 ပြုံးထားပြီးပြောတာ. . . ”

နာတလူးက. . .
 “ဟားဟား. . . ဟုတ်တယ်လေ. . . ပြဿနာမတက်ခင်လို့ သူစကားခံထားတာပဲဟာ”

“အရက်က ဝင်သွားပြီ. . . မိုက်တယ်နော်”
 အောင်ဘု မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။
 သည်လူစိမ်းကောင်းအိုင်ကြီးက စကားပြောကောင်းသဖြင့်

ရှုလီခေါ် ထူးကိုကို လောလောဆယ် ဂျူဂျူနှင့်သူမ၏ အသံကောင်းဆေးကိုပင် ခဏမေ့နေသည်။

“လုပ်ပါဦး သူငယ်ချင်းရ ဒီကောင်တွေလည်း. . . သူတို့ချင်း ပြန်ဖောက်ဖို့ ဖောက်ကွက်အသစ်တွေ ရတာပေါ့. . . ငါ့ဆိုင်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး. . . သူတို့ အပန်းဖြေဖောက်နေကြကွ. . . ”

ဝီစကီနဲ့ စည်ဘီယာမြို့ရင်း. . .
 “တို့ဆီက ကာတွန်းဇာတ်ကောင် ကိုမှီလိုတော့. . .
 သူတို့ဆီမှာလည်း ကိုချူချာဆိုတာ ရှိတယ်ကွ. . . တစ်နေ့သား ကိုချူချာကို လူဆိုးနှစ်ယောက်က ချိုင်းက တစ်ဖက်စီခေါ်လာပြီး ဆိပ်ကမ်းမှာ ခေါင်းကို ရေထဲခဏနှစ်တယ်. . .

ပြီးမှမေးတယ်. . .
 ‘ပိုက်ဆံရှိသလား’
 ‘မရှိဘူး’
 နည်းနည်းကြောက်လာအောင် ထပ်နှစ်တယ်။
 ထပ်မေးတယ်။
 ‘ရွှေကောရှိသလား’
 ‘မရှိဘူး. . .’
 ‘ဒီကောင် ခေါင်းမာလှချည်လား’
 တော်တော်ကြီးကြာအောင် နှစ်တယ်. . . ပြန်ဖော်ပြီး. . .
 ‘ပိုက်ဆံမရှိဘူး ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်တယ် မရှိဘူး’
 ‘ရွှေလည်းမရှိဘူး ဟုတ်လား’

၁၂၀ နတ်ရွာနီ

‘ဟုတ်တယ် မရှိဘူး’

‘ခါဆိုဘာရှိလဲ... ပြော’

‘ရေနောက်နေတော့ ဘာမှမမြင်ရဘူး၊ ဒီထက် ခပ်နက်နက်
ထင်နှစ်ပါ တွေ့ရင်ပြောပါ့မယ်’ တဲ့။ဘဇံဘီယာသီးလေသတည်း။ နာတလူး ချောင်းဆိုးသည်။
တားဟား.. ဟွတ်အဟွတ်၊ အောင်ဘု အိမ်သာဆီ ထပြေးရသည်။
ခွဲလီကတော့ သိပ်မရယ်။ (တစ်နေရာ၌ဖတ်ဖူးထားသည်) အားနာ
ရယ်တော့ ရယ်ပေးရသည်။ ထိုစဉ်...။ဆိုင်နောက်တံခါးဝနားမှာ ဂျူဂျူးကို လှမ်းတွေ့သည်။ ခေါင်း
ညိတ်၍ သူ့ကိုခေါ်နေသည်။ သူ ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြသည်။ ဇက်ကြော
တွေက ခုမှပင် တင်းသထက်တင်းလာသည်။ လူစိမ်း ကောင်းဘို့က
‘ထူးကို’ခေါင်းညိတ်ပြသော ထောင့်ညွှန်းကိန်းသို့ ဒိန်းခနဲအကြည့်အ
ရောက် ဂျူဂျူးလည်း လှစ်ခနဲ မျက်ကွယ်ရောက်သွားလေသည်။“အားလုံးပဲခဏနော်... သန့်စင်ခန်း ခဏသွားချင်လို့ပါ
ခင်ဗျာ”ထူးကို ဆိုင်နောက်ထဲရောက်သောအခါ ဝန်ထမ်းကောင်
လေးက K.T.V အခန်း(၂)ကို လိုက်ခဲ့ရန် ဂျူဂျူးမှာကြောင်း ပြော
သည်။ ထောင်တန်တစ်ရွက် လက်ထဲထည့်ခဲ့သည်။ ဝမ်းသာအားရ
ပင် K.T.V အခန်း(၂)တံခါးကို ထူးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ သင်းရနံ့
လှိုင်ထွက်လာသည်။မီးမှိန်မှိန်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း လှပစွာ ဆိုဖာ
ပေါ်ထိုင်နေသော ဂျူဂျူးက အသံကောင်းဆေးပုလင်း ညှိပြာပြာတော်ကြီးကျောင်းများ ၁၂၁

လေး မြှောက်ပြသည်။

နှစ်ယောက်တည်း.. ဒုတ်.. ဒုတ်.. ဒုတ်.. ဒုတ်..
ဂျိတ်!..။

ငယ်သူငယ်...?

ဘယ်တလားသလဲ...

ဘယ်လိုသလဲ...

ဘယ်လိုရပ်သလဲ...

ဘယ်လိုမတ်သလဲ...

ဘာတွေသင်သလဲ...

ဘာတွေတတ်သလဲ...

ဘာအသန်ဆုံးလဲ...

ဘာစံနှုန်းလဲ...

ဘာတွေမှားသလဲ...

ဘာဝေဝါးလဲ...

ဘာတွေမှန်သလဲ...

ဘာတွေကြံသလဲ...

ဘာတွေငြိခဲ့သလဲ...

ဘာတွေသိခဲ့သလဲ...

ဘာတွေချန်မလဲ...

ဘယ်ကိုပြန်မလဲ...

(ဟုတ်ကဲ့

အဲဒီဘက်တွေပဲ)

"ဘဝ" ဆိုတာ...!

တော်ကြီးတုဂ္ဂုရား ၁၈

◆တစ်သယ်◆

မမျှော်လင့်ဘဲ ဘာစီလိုနာကို မန်ချက်စတာ ပြတ်ပြတ် သားသား ရှုံးသည်။ အချို့ကြီး လျော်လိုက်ရသည်။ ဇင်မဆီ ပြေးဆွဲရ ပြန်သည်။ မှတ်ထား... မှတ်ထားနှင့် အိမ်ဆောက်တာမလောက်၍ လည်း ခဏခဏဆွဲခဲ့ရသည်။ ငွေတွေ(ရစရာ)ပြန်ကြနေ၍... တစ်စုတည်း(ပေးစရာ)ရှိပြန်ကလည်း မှတ်ထားနှင့်ပင် ဇင်မဆီ ဆွဲခဲ့ရပေါင်းလည်း များခဲ့ပြီ။ သူက မှတ်ထားသူမဟုတ်။ မှတ်ထား

လည်း ဘာလည်းလေ။

ပြီးတော့... အသံကောင်းဆေးကလည်း သောင်းကျော်
အောင် ငေးနေရပြီ။ ပုလင်းခွံလေးတစ်လုံး ဂျူဂျူဆီက အလစ်၌ခိုး၍
အသံဆရာဝန်ပြုကြည့်တော့ အဲ့ဒါချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး၊ တားမြစ်
ထားသော မူးယစ်ဆေးဆိုတာလည်း သိခဲ့ပြီ။ လူက အချိန်ကျလျှင်
မသောက်ရမနေနိုင်တော့ပြီ။ ဆေးဖိုးနှင့် K.T.V ဖိုးကလည်း...
လပေါင်းများစွာမို့ တစ်နှင့်တစ်ပိုးရှိခဲ့ပြီ။

ဝိုင်းဝန်းတိုက်တွန်း ပေးစားထား၍ အခြေကျနေပြီဖြစ်
သော အောင်ဘုနှင့် ပူစူးမပိုင် ငါးပိငါးခြောက်ဆိုင်ကလည်း... မှတ်
ထား... မှတ်ထားနှင့် မှတ်ဇယားများခဲ့ပြီ။ ငွေမျော၍ ငွေနှင့်လိုက်
ရင်း(အမိုက်ဇာတ်ကလည်းခင်းသမ္မိ) ကမ်းလွန်ပင်လယ်တွင်း ရောက်
ခဲ့ပြန်သည်။ သည်ကြားထဲ အမျိုးသမီးကမ္ဘာ့လားက ဝင်လာ၏။

သူက ဘရာဇီးကြိုက်၍ ပုံအော၍ (ဖုန်းတင်လိုက်ကာမှ)
ဘရာဇီးမှောက်တော့သည်။ ‘ဇင်မဆီသွားစမ်း နာတလူး၊ ငါမူးနေ
တယ်ပြောလိုက်’... ဖြစ်ရပြန်သည်။ ပဲခူးဒိုင်မို့ သိက္ခာကျမခံနိုင်...။

သူစောင့်နေသော K.T.V BAR ထဲ နာတလူး အထုပ်ပိုက်
လိုက်လာသည်။

“အဲ့ဒီ သုံးဆယ်ဟာ မင်းအပ်ထားတဲ့ နောက်ဆုံးပိုက်ဆံပဲတဲ့
ထူးကို”

“ပဲခူးကိုလျော်ရမှာနဲ့ ဒီက အပေးအယူစာရင်း စစ်စမ်း...
ဘယ်လောက်ကျန်သလဲ”

နာတလူး စာရင်းဇယားတွေနှင့် သူ့ဘေး လုံးချာလိုက်နေ၏။

သူကလည်း နောက်အကျကြီးကျနေသော ဂျူဂျူကို ယင်းထရင်း
စောင့်နေရ၏။ မတိုးသောဘီယာကိုပင် လှိမ့်သောက်ရင်း... ဂုဏ်
သိချင်း နားထောင်နေရ၏။ နာတလူးက...။

“ငါးပုံးလောက်တော့ ကျန်တယ် ထူးကို”

“ဟာ!.. ငါ့မှာအားလုံး ဒါပဲကျန်တော့သလားကွ”

“ဇင်မက စာရင်းဇယားနဲ့ နေ့စွဲနဲ့ လူတဲ့လူလတ်မှတ်နဲ့
ဟောကောင်... သူက တိကျတယ်”

“ဇင်မကို ငါယုံပါတယ်ကွ... ငါယူတာတောင် လတ်မှတ်
ထိုးယူရတာပဲဟာ၊ ဒါပဲ ကျန်သလားဆိုတာက... ငါ့တာငါ ညည်း
တာကွ... စားပွဲထိုးဇော်လေး ခေါ်ပေးစမ်းကွာ... ဒီဆိုင် အကြွေး
စာရင်းပါ ယူခဲ့လို့”

မကြာခင် ဇော်လေး စာရင်းစာရွက်နှင့်ရောက်လာသည်။
အဝင်တုန်းက... တောင်းခံရ၏။

“မန်နေဂျာက ဆိုင်ရှင်စာရင်းစစ်လို့ သူစိုက်ထားတာတဲ့...
သူမိန်းမ မွေးတော့မှာမို့ အဝင်တုန်းက တောင်းတာပါတဲ့”

“ဟ... နှစ်ပုံးကျော်တောင်ပါလား”

“ဘီ(လ်) အတိအကျပါပါတယ် အစ်ကိုထူး”

နာတလူးကပါ စာရွက်ယူကြည့်ရင်း...။

“အင်း... ငါလည်းမင်းကို မပြောမဖြစ်လို့ ပြောရတော့တယ်
အောင်ဘုက အားနာလို့ မင်းဆီမလာတော့တာ ပူစူးမ လာတာ
တယ် ငါးပိပွဲရုံကိုပေးဖို့ သုံးပုံးဟာ ကတိနှစ်ခါလွန်နေပြီတဲ့...”

“ဟာ!... အားလုံးရှင်းလိုက်ရင် ငါ လတ်ပြီတော့မဟာ”

ဝါလား . . .

ယင်းထနေသည့်အထဲ သူ့ခေါင်းကို ပျားတွေဝိုင်းတုပ်သလို
ခံစားလာရသည်။ ချောက်ချောက်ချားချားတွေ ဖြစ်လာသည်။

စိတ်ဓာတ်သည် သမံတလင်းပေါ်ကနေ ဟိုး . . မှောင်မည်း
မည်းမြေကြီးထဲ စိုက်ဆင်းသွားနေသည်။ ထိုစဉ် . . .

“ဒေါက်! . . ဒေါက်!”

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက် . . .”

“ဒေါက်!”

ဟား . . . ဒါ ဂျူဂျူတံခါးခေါက်သံ . . .

ကယ်တင်ရှင်မေခလာ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

အိပ်မက်နတ်သမီးလေး ပေါက်လာခဲ့ပြီ။

“ကဲ . . ဇော်လေး မငဲ့မန့်နေလျာကိုပြောလိုက် . . . စိတ်ချ
နက်ဖြန် အားလုံးရှင်းပေးမယ်လို့ သွားတော့”

ဇော်လေး ထသွားသည်။ တံခါးဖွင့်မည် အလုပ်၌ . . .

“နေဦးဇော်လေး တံခါးဖွင့်နဲ့ဦး၊ နာတလူး ဒီည အမျိုးသမီး
ဖိုင်နယ်ပွဲ . . ငတို့ပွဲ၊ အမေရိကန်နဲ့ဂျပန် . . အမေရိကန်က ဖလား
ပိုင်ထိ . . ရှိသမျှထိုင် . . လာသမျှဆွဲစား . . . သွား”

“ကလစ်! . .”

မွေးယုံခြင်း အရင်ဝင်လာ၏။ သူ ဆိုဖာမှထရပ်သည်။

“ဂျိတ်! . .”

မျက်စိမှိတ်၍ လက်ဆန့်ရင်း ရင်ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ အိခနဲ
ရင်ခွင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ဆိုဖာရှည်ပေါ် နှစ်ယောက်သား ကျလာ

သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အကြင်နာဖလှယ်ကြသည်။

“နေပါဦး ဂျူဂျူရယ် . . ကိုယ် နေလို့ထိုင်လို့မကောင်းတော့
ဘူး၊ အဓိကကို အရင်လုပ်ပါဦး”

“ဂျူက အဓိကမဟုတ်ဘူးလား . . .”

“နှစ်ခုလုံးအဓိကပါပဲ . . . လုပ်ပါမြန်မြန် . . .”

“ရော . . . ဂျူးဖို့ တစ်စိတ်ချန်ထား . . ကဲ . . သီချင်းဆိုနှင့်
မယ် ဘာနားထောင်မလဲ”

“လောကဟင်းလင်းပြင်”

ဂျူဂျူး သီချင်းဆိုနေတုန်း တစ်ပုလင်းလုံး မော့ချစ်လိုက်
ပြီး . . ပုလင်းပါ အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ခဏကြာသော
အခါ နာကျင်ကိုက်ခဲနေတာတွေ ယူပစ်လိုက်သလို ပျောက်သွား၏။
သောက်နေကြ လစ်မစ်ဖြစ်သော သုံးစိတ်ထက် တစ်စိတ်ပိုလာပြီဖြစ်
သည့်အလျောက် . . စိတ်သည်လျင်မြန်စွာ မြောက်တက်လာနေ
ကြောင်း သတိထားမိ၏။

မင်းကလေးတစ်ယောက်မရှိတော့

လောကကြီးက လှနေလည်း

မပြည့်စုံဘူးလို့ ဆိုမယ်

အချစ်ဆုံးမင်းမရှိရင်

ရင်မှာဟာဆဲပဲ . . . မပြည့်စုံဘူးအချစ်ကလေးရယ်

စောစောက ငွေကြေးအခက်အခဲနှင့် သုညကပြန်မိသည့်
ဘဝအမောသည် လျော့ခနဲ လွင့်စဉ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဘာဆို
ငါလုပ်ရင်ရတယ်ဟူသော အသိစိတ်ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။ (နတ်ရွာ)

ဆေးစွမ်းမှန်း မသိခဲ့ပါ)

“အား... နေလို့ကောင်းလိုက်တာ”

အကြာကြီးပင် မှိန်းနေပြီးမှ သူထရပ်လာနိုင်သည်။

ခပ်မြူမြူသီချင်း နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ် တွဲကလိုက်သောအခါ

သွေးသားများ ဆူကြွလာသည်။ အာပွားမှတစ်ဆင့် ပွတ်သပ်ထိတွေ့

ငြင်းဆီ ကူးပြောင်းလာသည်... စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း...။

ဂျူဂျူ ရုန်းကန်တွန်းထိုးနေသည့်ကြားက ဆိုဖာရှည်ပေါ်

နှစ်ယောက်(သူကအောက်က)ထပ်၍ လဲကျသည်။

“ကိုယ်နော်... တစ်ခါမှ ဒီလောက်မကြမ်းဖူးပဲနဲ့၊ ဘယ်လို

ဖြစ်နေတာလဲ...”

“ဒီနေ့ ဖီး(လ်)အရမ်းတက်နေတယ် ဂျူဂျူရာ၊ ကိုယ်တစ်လုံး

လုံး ကစ်ထည့်လိုက်မိတယ်”

“ဟယ်!... အဲ့ဒါ အိုဗာဒွို(စ်)ဖြစ်တတ်တယ်... အရက်

ပြင်းကော သောက်ထားမိသေးလား”

“ဘီယာထဲ ဝီစကီရောထားတယ် ထင်တယ်”

“အဲ့ဒါ... ဒီဆေးနဲ့ Anti ပဲ... ဒုက္ခပဲ...”

“မသိဘူးကွာ... ကိုယ်မသိဘူး၊ မင်းပြောတဲ့ အိုဗာဒွို(စ်)

တွေ... အန်တီတွေ ငါမသိဘူး ငါသိတာက...”

“အိုး... ကိုယ်နော်... အင်အားမသုံးပါနဲ့၊ မလုပ်နဲ့ဆို...

မလုပ်နဲ့နော်...”

အပြင်းအထန် နှုတ်လွှဲနေမိသည်။ အပြင်က တံခါးခေါက်

သံလိုလို ကြားသည်။ ချွေးတွေ လေအေးစက်ခန်းထဲ ထွက်လာနေ

သည်။ ပြင်းပြသောဆန္ဒကို ဘယ်လိုမှထိန်းမရ...။

အခန်းနံရံနှင့် မျက်နှာကြက်တွေ ချာချာလည်နေသည်...။

T.V ဖန်သားပြင်ပေါ်ကအရုပ်တွေ အပြင်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်လာ

နေသည်။ အဝတ်ပြသံတွေ ကြားနေရသည်။

ကုတ်ဖဲ့ခံရသလား... စပ်ဖျင်းဖျင်းတွေ ဖြစ်လာနေသည်။

ခုံတွေ စားပွဲတွေ ကန်ကြောက်မိ၍ ပုလင်းတွေ ဖန်ခွက်တွေ ဝုန်းခိုင်း

ကြသံတွေ နားထဲကြားနေ၏။ ဂျူဂျူထက် သူက အင်အားသာသဖြင့်

နောက်ဆုံး ဂျူဂျူ ဆိုဖာရှည်ပေါ် ပက်လက်ကျသွားသည်ကို သိလိုက်

သည်။ သူ့ကြမ်းပြင်ပေါ် ရပ်နေသည်။ ဂျူဂျူကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဆိုဖာပေါ်က ဂျူဂျူသည် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်ပဲ ဖြစ်နေသလား သူတစ်

ယိုင်ထိုးမှူးဝေနေသလား။

သူကြည့်နေသည်။ ကြည့်ရင်းမှပင် ဂျူဂျူသည် ဝတ်ထား

သော အသားကပ်ဘောင်းဘီကို ပက်လက်အနေအထားနှင့် ခါးပတ်

ဖြုတ်နေသည် ထင်သည်။ သူ ယိုင်ထိုးနေသည်။ ပျို့လာသလိုခံစားရ

သည်။ ဘီယာနှင့် ပြန်မျှောချရန် စားပွဲကိုငဲ့ကြည့်သည်။ ခြေနှင့်စားပွဲ

ကိုကန်သလိုဖြစ်သွား၍ ဘီယာဘူး လိမ့်သွားသည်။

သူ ကမန်းကတန်း လှမ်းဖမ်းသည်။ ဒူးထောက်လျက်သား

နှင့် ဘီယာဘူး ဖောက်ပြီးသားကိုမိသည်။ ပါးစပ်ထဲမော့၍ လောင်ချ

သည်။

ဘီယာတွေ ပါးစပ်မှ ဘေးသို့ထွက်ကျ... ဝင်သမျှ...

အင်း... မျိုချသည်။

ပျို့တက်လာတာတွေ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သတ်ပြန်ချင်

၁၃၀ နတ်ရွာစိုး

ဆိုသော်တော့ ကိုလွမ်းအကြည့် သူ့ဆံပင်တွေ ထောင်ထသွားသည်။ နှုတ်ခွံ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ထောင်ထလာသည်။ ဟာ! . . .

“ဟင်! . . . မင်း. . . မင်း. . . ယောက်ျားကြီးပဲ. . .”

“ဒါကြောင့် မလုပ်ပါနဲ့လို့ တားနေတာပေါ့. . .”

“ဝေါ့! . . .”

လည်ချောင်းထဲ ပျို့လာသမျှ အန်ချပ်စ်လိုက်သည်။

အနီရောင်တွေ. . . သွေးတွေ. . . ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်လာတဲ့. . . ဝေါ့! . . . သွေး. . . သွေးတွေ. . .

“ဝုန်း! . . .”

ဝုန်းခနဲ တံခါးဆီ သူလှည့်ကြည့်မိသည်။ ပုံရိပ်တွေ မှန်ဝါးနေသည်။ မန်နေဂျာကို အရင်မြင်သည်။ အကြွေးကိစ္စများလား. . .

သွေးတွေ ပါးစပ်နှင့်အင်္ကျီပေါ် ကျနေသော သူ့ကိုလည်း မန်နေဂျာက ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်နေသည်။

“အမေရိကန်နဲ့ဂျပန်. . . မီးမပွဲဝဲ. . . ဘူသုနိုင်ဝါးလဲ”

ဗလုံးဗထွေးအသံက သူ့အသံလား. . .

သွေးရူးသွေးတန်းစကားတွေ သူ့ပါးစပ်က ထွက်ကျလာသည် ထင်သည်။

‘ဂျပန်’ဟူသော စကားကလည်း မန်နေဂျာထံမှ ယောင်ရမ်းထွက်ကျလာပုံရသည်။ တစ်ခန်းလုံး ချာချာလည်သွားသည်။ သွားပြီ။

သူ့ဘဝ သုညအောက်ကို လောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျနေသည်။ ခိုင်ခန့်. . . ခိုင်ခန့်. . . သူ အသိစိတ်ကလေး မလွတ်ခင် နောက်ဆုံး

တော်ကြီးကျောင်းများ ၁၃၁

မြင်လိုက်ရသည်က. . . ကြမ်းခင်းကို မျက်နှာကြက်လိုနင်း၍ လောက်ထိုးတွဲလောင်း ဝင်လာနေသော ကောင်းဘွဲ့လူးစိမ်းကြီး. . .

ဂျိန်း! . . .

အနက်ပြင်. . . ပိန်း. . . ပိန်း. . .

၆ ၆ ၆ ၆

အဖြူစက်ကလေး ချက်ချင်းပြန်ကား ကျယ်ပြောသွားပြီး
 အဖြူပြင် လွင့်လွင့်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ မျက်နှာကြက်ကြီးပါလား။
 ငါဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်. . . ။
 မျက်နှာကြက်တစ်ခု မြင်ကွင်းဖြူထဲ အုပ်မိုးလာ၏။
 “ကိုထူးကိုကို သတိရပြီလား”
 “ဟုတ်. . .”
 အသံက. . ကဲ့ထိ မရောက်ဘဲ ဟုတ်နှင့် ထိုးရပ်သွား၏။
 နှာစုံမလေးက ပြုံးပြသည်။
 “ခဏနော်. . .”
 ချိတ်ထားသောပုလင်းကြီးနှင့် သွေးပုလင်းကို အကြည့်
 ရောက်သည်။ မကြာခင် ဇင်မမျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေး ပေါ်လာသည်။
 နဖူးက သူ့ဆံပင်ကို သပ်တင်ရင်း ပြုံးပြသည်။ ဝမ်းသာသံနှင့်. . .

“သတိကောင်းကောင်းရပြီလားဟင်”
 “အင်း. . . ငါဒီရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ”
 “တစ်ညခွဲနဲ့ တစ်ရက်တည်းပါ. . . အခုညနေခင်းလေ”
 “အမေကော. . .”
 “အမေတစ်ညလုံး တစ်နေ့လုံး မအိပ်ရသေးလို့ ဆရာဝန်က
 အိပ်ဆေးနဲ့အားဆေး ရောပေးထားတယ်။ ဟိုမှာ အိပ်နေတယ်”
 အထူးကုဆေးခန်းမှို့ ဆိုဖာပေါ် ရှောင်စောင်ထောင့်၌ ပုတီး
 လေးကိုင်ရင်း. . . အိပ်ပျော်နေသော အမေ့ကို တွေ့ရသည်။
 သူ မျက်စေ့ခဏ ပြန်ပိတ်၍ တွေးနေသည်။
 ဖြစ်စဉ်တွေက အောက်စက်ကို ရီမုဒ်နှင့် အပြန်ရန်သလို
 တဖျတ်ဖျတ် ပြန်ပေါ်လာ၏။ အရင်ဆုံးဝင်လာသောအသံက ‘ငါ့မှာ
 တစ်ပြားမှမရှိတော့’ ဟူသော အသံဖြစ်၏။
 “ဇင်. . . ဇင်မ. . . နင်ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်သေးတယ်နော်”
 “အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့. . . နင့်ကျန်းမာရေးက အဓိကပဲ။
 နင် အစာလမ်းကြောင်းပေါက်ပြီး သွေးတွေအများကြီး အန်ထား
 တယ်။ အခုသွင်းနေတာ တတိယပုလင်း. . .”
 “ဒါက. . . အကောင်းစားဆေးခန်းကြီး၊ ဟာ. . . ငါ့မှာ ပိုက်ဆံ
 မရှိတော့ဘူး. . .”
 “အဲဒါလည်း နင်ဘာမှမပြောနဲ့ ဘာမှလည်းပူမနေနဲ့. . .
 စိတ်အေးအေးထား။ နင် တရားထိုင်ဖူးပါတယ်. . . တရားသာမှတ်နေ
 တရားမှတ်ရင်း အားရှိအောင်ပြန်အိပ်လိုက်. . .”
 မျက်စိမှိတ်၍ ပိန်ဖောင်းမှတ်သည်။ စိတ်ကိုနှာသီးအားပေါ်

၀၃၄ နတ်ရွာခိုး

တင်သည်။ ဝင်လေထွက်လေကို သတိချပ်ရင်း... တဖျတ်ဖျတ်
လူလွန်ထွက်ခွာသွားသော ထောင်တန်၊ ငါးထောင်တန် ငွေစက္ကူများ
သာ ခြင်ခြင်လာနေ၏။ လေဟာပြင်ထဲ... အတန်းကြီး မဆုံးအောင်
ထွင်ဖျော့သွားသော ငွေတန်း၏နောက်ဆုံး အရွက်လေးကို... သူ
လက်ကမ်းနေပုံ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ငွေစက္ကူရွက်လေး... နောက်ဆုံးလေး... တဖြည်းဖြည်း
တဖြည်းဖြည်း... ဝေး... ဝေးရာက... သေး... ပြီး... ပျောက်သွား
၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

တော်ကြီးတုရားများ ၀၃၅

ဤသို့ဖြင့် ရှုံလီခေါ် ထူးကိုကို ဆေးခန်းကဆင်းပြီး...

အိမ်တွင် တစ်လခန့် နားနေရသည်။ အမေချက်ကျွေးတာနှင့် လင်စ
လာလာပို့သော အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများနှင့် လူသစ်
စိတ်သစ်၊ အင်အားအသစ်တွေ ပြန်ပြည့်လာသောအခါ... တိရစ္ဆာန်
နွမ်းနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ရင်း...

“သူညကလာတဲ့ကောင်ပဲ အမေရာ... အခု အိမ်ကောင်း
ကောင်းလည်းရှိပြီ၊ မိတ်ကောင်း သူငယ်ချင်းကောင်းလည်းရှိ...
အဲ... ဇနီးလောင်းကောင်းကောင်းလည်း ရှိနေပြီပဲ၊ သူညကနေပဲ
အားအပြည့် အင်အပြည့် နိုးသားမှုအပြည့်နဲ့ ဘဝကိုပြန်စမယ် အသေ
သမာအာဇီဝနဲ့ အမေ့ကို ဒီနေ့ကစပြီး သား ပြန်လုပ်ကျွေးပါဏှာ
မယ်...”

“သာဓု... သာဓု... သာဓုပါ သားလေးရယ်”

သူ နေအိမ်မှ ကုန်းကြောင်းပင် ထွက်လာသည်။ ကားလက်
မှတ် ပြန်ရောင်းမည်။ ကြက်ဖမ်းမည်။ ဇင်မနှင့် အစက ပြန်ရုန်းမည်
ထူ အားခဲ၍ . . . မာန်အပြည့်နှင့် လမ်းဆုံရှိ ဘဇံနှင့်အန်တီမ
ဆိုင်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

ဆိုင်နှင့်တွဲလျက် သားနားသပ်ရပ်သော နွဲ့ခန်းလေး . . . အ
သင့်တွေ့ရသည်။ ခရီးသည်နားရန် ခုံတန်းတွေ အကောင်းစားစားပွဲ
တုလားထိုင်နှင့် တယ်လီဖုန်းနှင့် နိုင်ငံခြားဖြစ် ဘတ်(စ်)ကားပြကွဒိန်
ကြီးတွေနှင့် ဝင့်ဝင့်ထည်နေ၏။

ဆိုင်းဘုတ်အလတ်စား နဖူးစည်း၌ တင်ထားသော်လည်း
ပိတ်စအနီကြီး အုပ်ထားသည်။

“ဟ! . . သားသားနားနားပါလား၊ ဘယ်သူနွဲ့ခန်းပါလိမ့်”

အင်း . . . ဒီနွဲ့ခန်းမှာကပ်ပြီး ကြက်ဖမ်းရမှာပဲဟု တွေးနေ
စဉ် . . . ဘဇံဆိုင်ထဲက လှလှပပဝတ်စားထားသော ဇင်မနှင့် နောက်
က ပြောင်ပြောင်လက်လက် နာတလူး . . . နာတလူးနောက်က ကျော်
ဒန်နီးဝမ်းဆက်နှင့် အောင်ဘု . . . အောင်ဘုလက်ကိုတွဲထားသော
ပူဇွန်မက ကြိုးကြိုးချိတ်တွေ ဆွဲကြိုးတွေနှင့် . . .

“ဟ! . . ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဟ . . ဘယ်ဆွမ်း
ကျွေး အလကားသွားအုပ်မလို့လဲ”

“မင်းဆီ အခုပဲလာကြမလို့ . . မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ
ရေချိုး . . ဒီမှာပဲချိုး၊ ဇင်မရေ နင်ဝယ်ထားတဲ့ . . အင်္ကျီ၊ လုံချည်နဲ့
တိုက်ပုံထုတ် . . .”

“ဟ! . . ဘာလုပ်ကြမလို့တုန်း . . .”

“ရေချိုးမှာချိုးကွာ အချိန်မရှိဘူး၊ ပြီးမှပြောမယ် . . ဆို”
ဘဇံနှင့်အန်တီမကလည်း နွဲ့ခန်းနှင့်ထွက်လာသည်။
လန်းရုံမက လန်နေသော နှင်းအိထွေးလည်းပါ၏။

“နေဦး . . . ရှေ့လီ . . . အဲ . . . ကိုထူးကိုကို၊ ဒီမှာ စာရင်း
ဇယားတွေ ခဏလာကြည့် . . လာဆိုလာကွာ”

ဘဇံ ခပ်ငေါက်ငေါက်ခေါ်မှ သူကပ်သွား၏။

သူ့အယူစာရင်းနှင့် သူ့အယူခိုင်းသော နာတလူးနှင့် ဘဇံ
တို့၏စာရင်းများ မှန်၏။

စုစုပေါင်း သိန်းနှစ်ရာတိတိ။

“မှန်ပါတယ် ဘဇံရာ . . ကျွန်တော်ယုံပါတယ်၊ ရှေ့ သူ့ည
က ပြန်စမို့ ထွက်လာတာ . . ဟာဟ . . . လက်ကြီးပဲ”

“အဲ့ဒီစားရင်းပဲကြည့်ပြီး မင်းယုံရင်တော့ ကုန်ပြီသာမှတ်၊
ငါက မင့်ဘဏ္ဍာထိန်း ဟေ့ကောင်၊ ဇင်မက အစအဆုံး ငါ့မီးခံ
သေတ္တာထဲထည့်ထားတာ၊ ဟောဒီမှာ . . ငါတို့တိုင်ပင်ပြီး ဇင်မ ပွား
ထားတာတွေ . . .”

သူ မယုံတယုံနှင့် ယူကြည့်သည်။ မျက်လုံးတွေ ပြုလာ
သည်။ ကယ်ရီဆိုင်ကယ်တွေ ဝယ်ထားသည်။ နှင်းအိထွေးနှင့် ဓာတ်
ဆီ၊ ဒီဇယ်ဆိုင် ရှယ်ယာဝင်ထားသည်။ ယုံကြည်ရသူတွေကို မြော်
တိုး၊ လပြန်တိုး ပေးထားသည်။ ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုက ဝင်သော
စာရင်း သပ်သပ်ရှိသည်။ စိမ်းစားခင်း၊ ဖရဲခင်းတွေ ငွေကြိုထုတ်
စိမ်းစားပေး၊ ဖရဲပေးကို လက္ကားရောင်း ဝင်ငွေကပင် နည်းနည်းနာ
နာမဟုတ်၊ ကယ်ရီဆိုင်ကယ်သမားတွေ နေ့စဉ်အပ်ရတာ သို့

ထောင်စု ငါးထောင်စု. . စုငွေတွေကလည်း အလှည့်ကျပြန်ရသော အခါ အလုံးအရင်းနှင့် ဖြစ်နေပြန်၏။ ဒီကြားထဲ ဆိုင်ကယ်နှင့် တီဗွီကလည်း အပေါင်ခံသေးသည်။

“ဟာ! . . . ဇင်မရာ”

သူ ဒါပဲ ပြောနိုင်တော့သည်။

ဘဇံက ဆက်ပြောသည်။

“မင်း ဆက်မိုက်နေမှာစိုးလို့ သိန်းနှစ်ရာကုန်ပြီလို့ ပြောလိုက်တာကွ. . . အဲဒါ သူ့ရှာထားတဲ့ အစွန်းထွက်အမြတ်ပဲ ရှိတာ”

“ဇင်မရာ. . . မင်း ဘာမှမသုံးဘူးလားဟင်”

“အဲဒီမှာ အသုံးစာရင်းရှိတယ်၊ ဇင်မကြီးတော် အကြွေးဆပ်ပြီး ဇင်မကိုယ်ဇင်မ ပြန်ရွေးတာရယ်၊ မောင်လေးနှစ်ယောက် ကိုရင်ဝတ်လို့ ပရိက္ခရာဝယ်တာရယ်. . . နင်ယူထားတဲ့ ပူစူးမအကြွေးဆပ်တာရယ်၊ အခုဝတ်ဖို့ ကော်လံကတုံးရယ်၊ လုံချည်ရယ်၊ တိုက်ပုံရယ် ဝယ်တာရယ်. . .”

“ငါဆေးခန်းတက်တဲ့ ကုန်ကျစရိတ်လည်း စာရင်းထဲမပါဘူး. . .”

“ငါပြောဖူးတယ်လေ. . နင့်အိမ်နဲ့ ခြံပြန်ရွေးဖို့ ငါ့ချွေးနဲ့စာစုထားတယ်ဆိုတာ၊ အဲဒီ. . . ငါ့ချွေးနဲ့ နင့်အသက်ကိုကယ်ချင်လို့ စာရင်းထဲ မထည့်ဘူး”

သူ့ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်လာ၏။

ဇင်မလက်ကလေးကို လှမ်းဆုပ်၍ မျက်နှာနှင့်အပ်ကာ မျက်ရည်သုတ်လိုက်မိ၏။

အန်တီမက. . .

“ဇင်မက. . . ချွေးချည်းပဲမဟုတ်ဘူး ငထူးကိုရေ၊ အေသွေးရှာမရလို့ ဇင်မသွေးစစ်စော့. . . အေဖြစ်နေတယ်လေ၊ သွေးနဲ့ပါ နင့်ကို ကယ်ထားတာဟဲ့. . . အဲဒါမသွင်းရင် နင်အခုလို ရှိမနေတော့ဘူးလို့မှတ်. . . နောက်တစ်ခါ နင်ထပ်မိုက်ရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် နင့်ဇိကို ဆွဲဖြုတ်သတ်မယ်. . .”

“ဒီလို မိတ်ဆွေစစ်စစ်နဲ့ မိခင်လိုမိန်းမရနေမှတော့ ထပ်မိုက်လို့ရနေပြီပဲ အန်တီမရဲ့. . .”

“အေပေးလေး. . . လာသေးတယ်. . .”

အန်တီခင်မမက ဆဲလေ၏။

ဘဇံက တိုက်ပုံဝတ်ရင်း. . .

“ကဲ. . . ရေချိုး၊ မင်းနဲ့ဇင်မရဲ့ ‘ထူးဇင် ခရီးသွား ဝန်ဆောင်မှု လုပ်ငန်း’ ဆိုင်းဘုတ်တင်ပွဲပြီးရင် သိမ်ဆွမ်းသွားလောင်းရဦးမယ်ကွ”

“ဘယ်သူတွေ ပဉ္စင်းတက်လို့လဲ အဘဇံ”

“ဟင်. . . ဒီကောင်ကို တကယ်မပြောကြဘူးလား၊ ဦးမြားကြီးနဲ့ ဦးမြောကြီးလေ. . . မင်းနဲ့ဇင်မက ရဟန်းခံပေးတာလေ. . .”

“သူ ရုတ်တရက် ကြည်နူးအောင်ပါ ဘဇံရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ကိစ္စလေးရှိသဗျ”

အောင်ဘုပြောမှ ဗိုင်းကျငါးကိစ္စ သတိရ၍ ပြုံးမိသည်။

ထိုစဉ် ဖုန်းဝင်လာ၏။

ဘဇံကကိုင်လိုက်၏။

“နေပြည်တော်ကဟ”

“အေး... အေးလုံး သာသာယာယာပဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကို တို့အေးလုံးက ကျေးဇူးတင်နေတာကွ၊ မင်းပြောလို အဲ့ဒီ ဂျူဂျူးဟာ အခြောက်မှန်း တို့အေးလုံးသိထားပေမယ့်... ခွေးမသား ထူးကိုက ဓမ္မိဘူးလေ... တို့က ကျိတ်ရယ်နေခဲ့ရတာပေါ့ကွာ ဟားဟား... ၊

ထူးကနေတစ်ဆင့် မူးယစ်တစ်ဂိုဏ်းလုံးမိတယ် ဟုတ်လား... ၊

အေး... မင်းရာထူးတက်ပြီး အငြိမ်းစားယူလိုက်ပြီ ဟုတ်လား၊ လုပ်သက်ပြည့်လား... အေး... ရှိတယ်၊ လာလည်ဦးကွာ၊ ဟေ့ကောင်ထူးကို... မင်းနဲ့ပြောမလို့တဲ့...”

သူဝေဝေဝါ နားထောင်လိုက်သည်။

ဘယ်သူပါလိမ့်... ဟာ ကောင်းဘွိုင်ဖြစ်မယ်။

“ဟဲလို... ထူးကိုပါခင်ဗျာ”

“နေကောင်းသွားတာ ဝမ်းသာတယ်ညီလေး... အဲ့ဒါ ထက် မင်း ဆေးပြတ်သွားတာ ပိုဝမ်းသာတယ်၊ ကိုယ်က အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ စာလည်းရေးတယ်ကွ၊ ဘဇံ မင်းတို့အကြောင်း ပြောပြတယ်၊ ဘဝနဲ့ ဟာသရောပြီးရေးမလို့ ခွင့်ပြုလား... နာမည်ပါ ထည့်မှာနော်”

“ရေးပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်လို မမိုက်ကြအောင်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ဂျူဂျူးရောခင်ဗျာ...”

“သူက အစိုးရသက်သေလေ၊ မပူပါနဲ့ ဆေးရုံတက်ပြီး ဆေး ပြတ်ပေးနေတယ် နိုင်ငံတော်စရိတ်နဲ့... ၊ မင်းကွာ လူတိုင်းမြင်တယ် မင်းသာမမြင်တာ... ကိုချူချာလေးရေ... ဒီထက် နည်းနည်းထပ် နှစ်မှ ဂျူဂျူး ရှိ... မရှိ... မင်းမြင်ရမယ်ထင်တယ်... ဟားဟား... ၊ ဒါထက် ဘဇံပြောတယ်... မင်း ငါ့ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး ဇင်မကို

ရည်းစားစကား ခုထိမပြောရသေးဘူးဆို”

“ဟာ!... ဟုတ်တယ်ဦး ခုပဲပြောတော့မယ်... ဦးလည်း သက်သေပေါ့၊ ဇင်မ... ခဏလာပါဦး ဒီနား... ပြောစရာရှိလို့...”

“ဘာပြောမှာလဲ... ဖုန်းကြီးတ တစ်ဖက်နဲ့...”

“ဇင်... မ... ကို... အ... ရမ်း... ချစ်... တယ်... ဗျို... ဟို့...”

လိုရှ်မခြင်းမှ ကင်းဝါစေ

